crime scene 36

New York Times
best-seller

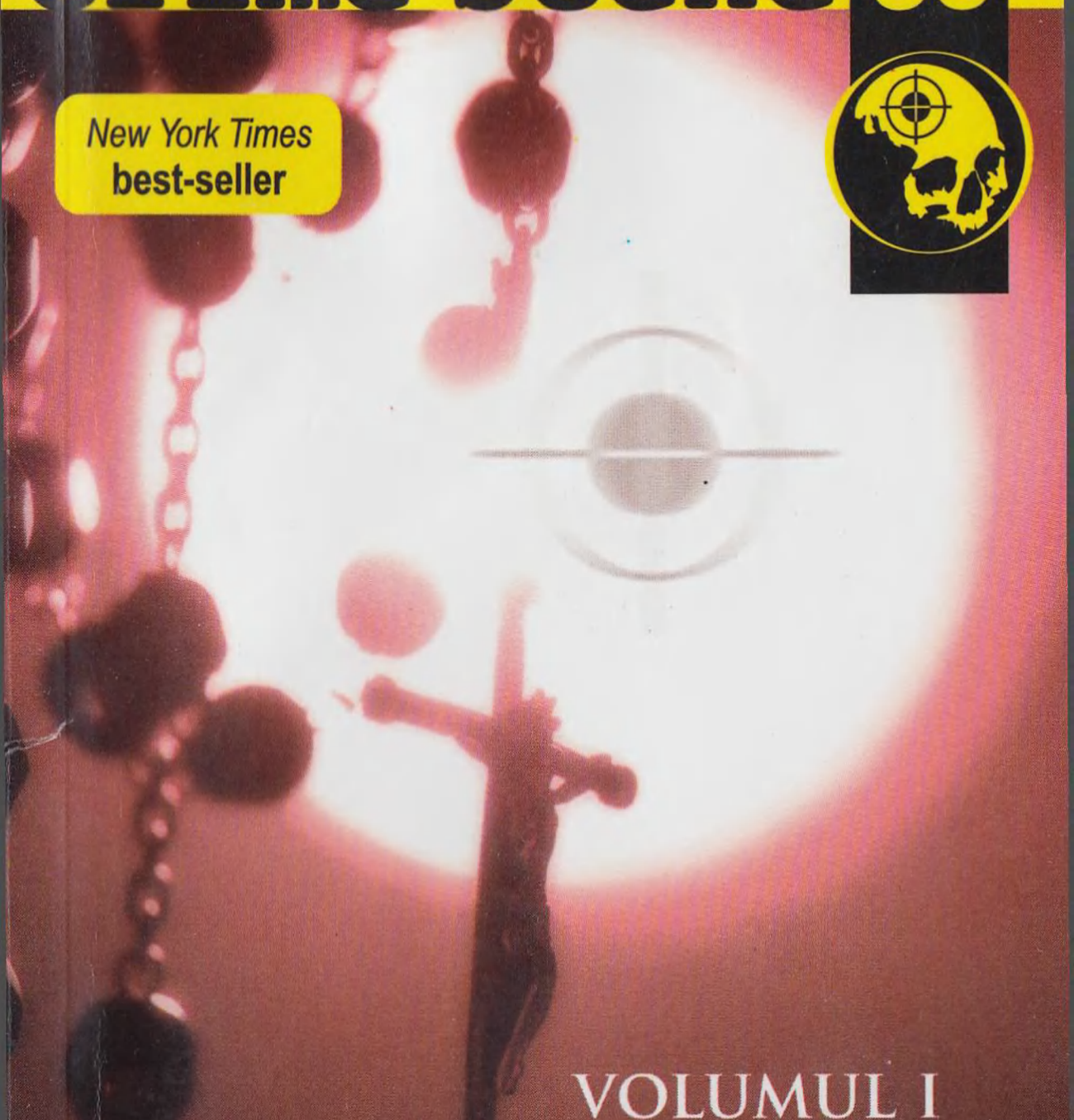

VOLUMUL I

ULTIMUL PAPĂ

LUIS MIGUEL ROCHA

„Fereşte-te Vatican! Acest volum trebuie citit!"
Eric Frattini, autor *Sfânta Alianță*

Luis Miguel Rocha
Ultimul Papă (vol. 1)

Copyright © LUIS MIGUEL ROCHA
Copyright © CRIME SCENE PUBLISHING 2010 pentru prezenta ediție

Toate drepturile rezervate, inclusiv dreptul de a reproduce fragmente din carte.

CRIME SCENE PUBLISHING
Str. Coacăzelor nr. 5, București
e-mail: editura@crime-scene.ro
tel./fax.: +40.21.242.73.77
www.crime-scene.ro

CRIME SCENE PUBLISHING - imprint al grupurilor FLACĂRA și TRITONIC

Editor - coordonator: GEORGE ARION

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ROCHA, LUIS MIGUEL
Ultimul papă (vol. 1)/ Luis Miguel Rocha;
traducerea Simina Popo - București: Crime Scene Publishing, 2010
ISBN 978-606-8139-75-3

Coperta: ALEXANDRA BARDAN
Redactor: ALEXANDRU ARION
Tehnoredactor: LAURA TIBĂR
Comanda nr. 19 / noiembrie 2010
Bun de tipar: noiembrie 2010
Tipărit în România

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului, este strict interzisă și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

Luis Miguel Rocha

Ultimul Papă

vol. 1

Traducere din limba portugheză
Simina Popa

crime scene
36

Luis Miguel Rocha s-a născut în Portugalia, la Porto în 1976. Studiind științele umaniste, a lucrat apoi în departamentul de producție al televiziunii *TV1*.

A petrecut câțiva ani la Londra supervizând scenarii pentru case de producție britenice. În acest moment, scriitorul se dedică exclusiv scrisului și își împarte timpul între Porto și Londra.

Primul său roman, *Um Pais Encantando*, a fost publicat în 2005.

Ultimul Papă (prima ediție mai 2009, Tritonic Premium), *Papa trebuie să moară* (noiembrie 2009, Tritonic Premium) și *Asasinul Papei* (decembrie 2010, Tritonic Premium) fac parte din seria Vaticanului.

Carte dedicată lui

Ioannes Paulus PP. I

Albino Luciani

17.X.1912 – 29.IX.1978

Aceasta este o carte de ficţiune... sau nu.

Iar pentru Sfinţia Ta, Părinte Patriarh,
Coroana lui Hristos şi zilele lui Hristos.

Sora Lúcia către Albino Luciani,
Coimbra, 11 iunie 1977

Să vă ierte Dumnezeu pentru ce aţi făcut cu mine.

Albino Luciani către cardinalii care l-au ales Papă
în data de 26 august 1978

Capitolul 1

ANUL DOMNULUI MMVI

De ce aleargă un om? Să presupunem că acest om despre care vorbim este generalizarea întregii specii, acela care îi reprezintă pe toţi, totul, toţi fără excepţie, dat fiind că ea nu există în cazul acesta, excepţia, se înţelege. Dar întrebarea rămâne, ce îl face să alerge? În sensul strict al expresiei, un picior vine înaintea celuilalt, piciorul drept îi urmează celui stâng sau viceversa, nu există întâietate când vine vorba de corpul omenesc. Să fie pentru plăcerea suferinţei în sine, toate acele sute de muşchi muncind în favoarea unei bunăstări fizice şi psihologice de care se va beneficia în urma exerciţiului? Pe unii, ceea ce îi pune în mişcare este gloria, secundele şi minutele în care parcurg terenul aduc victorii, bani şi faimă sau dezamăgiri, amărăciune şi lamentare. Pe alţii nu îi motivează decât pierderea unor kilograme în plus, cu scopul de a fi pe placul celorlalţi sau al lor înşişi, depinzând de gusturile fiecăruia. Oricum ar fi, suma tuturor temeiurilor are ca bază unul singur, toţi aleargă pentru viaţa lor, nimic altceva nu îi pune în mişcare.

Acelaşi temei îl are şi bărbatul care urcă în grabă scările imense din interiorul Arhivelor Secrete ale Vaticanului la aşa o oră târzie. Sutana neagră se pierde în lumina slabă din locul deloc secret ce adăposteşte, de altfel, documente care se vor secrete. Ţine în mână nişte hârtii îngălbenite de vreme, probabil motivul unei asemenea goane istovitoare. Aude un zgomot în contrast cu paşii lui, se alarmează, a venit de sus, a venit de jos, de unde a

venit? i se citeşte pe faţă întrebarea. Se opreşte, se uită, ascultă, nu se mai aude nimic în afară de respiraţia lui neregulată, sudoarea i se scurge pe chip precum un val de mare sărată. Să mergem, căci îl aşteaptă locuinţa ce i-a fost desemnată în cetatea Vatican, sau poate ar trebui să o numim ţară, pentru că, până la urmă, asta este, cu propriile reguli, legi, crez şi sistem politic.

Monsenior Firenzi este numele său. Ştim pentru că îl scrie în grabă la lumina slabă a lămpii de pe birou, o însemnare mâzgălită rapid pe un plic mare, deja timbrat, în care pune hârtiile pe care le avea în mână. El este expeditorul, asta e clar, destinatarul nu se distinge, din cauza condiţiilor de iluminare despre care vorbeam şi pentru că Monsenior Firenzi aproape îşi lipeşte nasul de ce a scris pe plic, poate pentru că năduşeala i-a aburit ochelarii şi nu mai reuşeşte să-şi desluşească nici propriul scris. Odată terminată operaţiunea, închide plicul şi iese din încăpere.

Oare încotro se îndreaptă Monseniorul Firenzi la o oră atât de înaintată, căci, iată, clopotul Bazilicii Sfântul Petru bate deja ora unu noaptea? Liniştea se instalează din nou după bătaia clopotului. E frig, dar asta nu pare să îl afecteze pe acest servitor al Domnului, care înaintează cu repeziciune, ieşind la drumul care duce la Piaţa Sfântul Petru, minunăţia eliptică a lui Bernini, cu toate simbolurile ei creştine şi păgâne, deoarece artiştii nu sunt fideli unei singure arte sau credinţe, după cum, de altfel, nimeni nu este. Monseniorul aude un zgomot. Se opreşte, simte sudoarea rece pe corp, respiraţia îi e întretăiată, nu e nicio îndoială, sunt paşi, poate ai vreunui gardian elveţian care îşi face rondul de noapte, dar mai bine ar fi să nu mai stea pe loc. Grăbeşte pasul Monseniorul, în drum spre cine ştie unde, cu un plic în mână la unu noaptea, o oră la care se doarme profund, dacă ar fi vorba de o noapte obişnuită, dar după câte se pare nu este, judecând după privirea lui. Mâinile îi sunt lipite de corp,

protejând plicul. Ajuns în mijlocul pieţei, aruncă o privire în urmă. O siluetă întunecată se zăreşte în spate, nu e un gardian elveţian, cel puţin nu e îmbrăcat ca atare, poate nu e de serviciu, şi nu grăbeşte pasul precum Monseniorul Firenzi, care acum începe să fugă. Silueta neagră îşi continuă în acelaşi ritm mersul apăsat, nici rapid nici lent, dar nu aleargă, cel care o face e doar Monseniorul, care priveşte din nou în urmă, cine l-ar vedea s-ar gândi că e nebun, însă nu e nimeni pe străzi la ora aceea, doar el şi silueta neagră, unul mergând, celălalt fugind, nu pare să fie vreo legătură între ei, dar de fapt cine ar putea spune cu siguranţă.

Monseniorul a ieşit din piaţă, iar acum merge pe Via della Conciliazone, Roma doarme somnul celor drepţi, al celor nedrepţi, al oamenilor de bine şi de rău, al celor săraci, bogaţi şi mai puţin bogaţi, al celor păcătoşi şi sfinţi, toţi au avut grijă să nu umble pe străzi în noaptea asta, cel puţin nu acolo, nu pe strada aceea, despre celelalte nu dăm socoteală acum. Monseniorul domoleşte fuga, alege pasul grăbit, aproape fugind, fără să fie totuşi o fugă, se înţelege, silueta urmează acelaşi drum şi pare să mai reducă din distanţă, cu toate că nu aleargă. O scăpărare ca un fulger îi porneşte din dreptul mâinii. Aleargă cu toată viteza pe care vârsta şi încheieturile i-o permit unui Monsenior. Aleargă pentru viaţa lui, Monseniorul Firenzi, e o fugă pe viaţă şi pe moarte. Un zgomot surd îi înfundă urechile şi se sprijină de primul lucru pe care îl vede. A fost rapid, a şi trecut, un sunet straniu, slab, şi apoi nimic, nimic altceva. Silueta se apropie din depărtare, şi acum acel zgomot surd devine o durere pătrunzătoare în spate. Pune mâna unde îl doare, lângă umăr, sângerează, e sângele noii şi eternei alianţe între viaţă şi moarte, echilibrul sau dezechilibrul dintre membre şi organe. Paşii se aud din nou, silueta neagră e aproape, durerea străpunge din ce în ce mai adânc în corp. – *Monsignor Firenzi, per favore.*

– *Che cosa desidera da me?* întreabă, aproape sfârşit.

– *Io voglio te.*[1]

Scoate telefonul mobil şi vorbeşte într-o altă limbă, nu italiană, o limbă mai degrabă din est. Monseniorul Firenzi zăreşte tatuajul care i se dezvăluie pe încheietură, reprezentând un şarpe. În câteva secunde o dubă neagră apare lângă cei doi, geamurile fumurii nu lasă să se vadă dacă mai este cineva înăuntru în afară de şofer. Bărbatul îl apucă pe Monseniorul suferind şi îl bagă în dubă, fără să îl bruscheze, ci ca şi cum ar fi un sac uşor. *Non si preoccupi. Non sta morendo*[2].

Înainte de a intra în maşină bărbatul şterge suprafaţa de care se sprijinise Monseniorul după ce primise glonţul ţintit cu precizie în umăr. Monsenior Firenzi îl urmăreşte cu privirea, durerea îi străbate corpul, *deci asta simţi când eşti împuşcat*, se gândeşte. Bărbatul şterge urmele a ceea ce s-a întâmplat acum doar câteva secunde, ce ironie, să ştergi urmele, ce ironie, apoi Monseniorul priveşte obiectul de care s-a sprijinit cu câteva secunde în urmă, un minut, dacă a fost chiar un minut, ce contează, mii de ace îi chinuiesc corpul şi se trezeşte vorbind în portugheză. În momente ca acestea îţi zboară gândul acasă.

– Să mă ierte Dumnezeu.

Totul e gata, bărbatul intră în dubă, pornesc, nici prea repede nici prea încet, să nu trezească suspiciuni, sunt profesionişti, ştiu ce fac şi cum să facă, dar nu sunt infailibili, asta numai Dumnezeu poate fi şi numai atunci când vrea. Strada revine la liniştea iniţială, nimic în neregulă, curăţenia a fost bine făcută, nicio urmă de sânge pe cutia poştală de care s-a agăţat Monseniorul.

---

1 – Monsenior Firenzi, vă rog.
– Ce vreţi de la mine?
– Pe tine te vreau. (trad. din lb. italiană, n.t.)

2 Nu-ţi face griji. Nu o să mori. (trad. din lb. italiană, n.t.)

Capitolul 2

ALBINO

Viaţa şi moartea fiecăruia dintre noi
au influenţă asupra celorlalţi
Romani, 14:7

29 septembrie 1978

Dacă pentru unii rutina e o roată care macină şi ucide, distruge şi amărăşte, toată acea reprezentaţie întotdeauna la fel, secunde, minute, săptămâni, zile şi ni se dă de înţeles scenariul repetitiv prin care vom trece din nou ca o roată care macină şi ucide, distruge şi amărăşte, toată acea reprezentaţie întotdeauna la fel, secunde, minute, săptămâni, zile, şi ni se dă de înţeles scenariul...

Pentru alţii este o necesitate, un curs deviat doar de ceva diferit, o schimbare bruscă sau treptată, un factor străin care poate aduce un element nou într-un plan care nu trebuie modificat sub nicio formă. Însă viaţa este la fel de meschină şi cu unii şi cu alţii, schimbând ceea ce le place unora şi păstrând ceea ce nu e pe placul altora.

Dar sora Vincenza nu se plânge, de douăzeci de ani în serviciul aceluiaşi Albino Luciani, aceasta este voia Domnului, cine suntem noi să ne îndoim de ea, şi voia Domnului a vrut ca după toţi aceşti ani să le schimbe reşedinţa. Şase sute de kilometri le separă pe una de cealaltă, pe oraşul lor de acesta, dar nici măcar acum nu se plânge venerabila soră Vincenza, ea e deja în picioare la această oră din zori, patru şi douăzeci şi cinci, ca să fim mai exacţi. Face parte din rutină, din binecuvântata

rutină, cu care deja s-a obişnuit, de-o lună, în acest nou cămin. Duce în mână o tavă de argint, pe care are o cafetieră, o ceaşcă şi o farfurioară, şi pe care o va lăsa la uşa camerei lui Albino Luciani. De la operaţia de sinuzită făcută acum mulţi ani, el încă se trezeşte cu un gust amar, are nevoie de cafeaua pe care Vincenza i-o aduce în fiecare dimineaţă, străbătând coridorul spre camera lui. Cu coridoarele încă nu s-a obişnuit sora Vincenza, sunt lungi şi late, slab iluminate în timpul nopţii, o să îi spună lui Don Albino. Fiecare piatră, fiecare statuie, pictură şi tapetele bogat ornate sunt impregnate de o istorie de secole, care atârnă din pereţii impunători, iar toate astea o sperie pe sora Vincenza. Cât pe ce să ţipe când a trecut pe lângă un heruvim, care i-a părut, pentru o secundă, că e un copil ascuns, gata să facă o năzbâtie. *Ce ameţită sunt,* se gândeşte sora, nicicând n-a călcat picior de copil pe aceste coridoare, cel puţin din câte se ştie. Măreţia acelui loc îi impresionează până şi pe cei mai stoici şi cu atât mai mult pe sora Vincenza care, dacă nu ar fi fost vorba de Albino Luciani, nici că ar fi fost acolo, dis-de-dimineaţă, pe un coridor care arată cu totul altfel în timpul zilei, când locul capătă o viaţă interesantă şi înălţătoare.

Dar dedicata soră Vincenza este responsabilă pentru tot ce ţine de viaţa alimentară şi medicală a lui Albino Luciani, partea medicală însemnând simpla administrare a medicamentelor şi injecţiilor şi nu diagnosticarea efectivă a bolilor, asta este de competenţa domnilor doctori care îi fac vizite asidue lui Albino, un bărbat care întotdeauna a dat corpului importanţa cuvenită. Însă medicul său este în continuare acelaşi care îl consulta şi la reşedinţa anterioară, doctorul Giusseppe de Rós, care acum parcurge şase sute de kilometri din două în două săptămâni ca să îşi viziteze pacientul preferat, ce devine mai viguros odată cu vârsta. Aceasta o bucură pe Vincenza ca pe o soţie devotată, dar aici nu se pune problema de aşa ceva, e doar

un exemplu pentru a ilustra cât de bine se înţeleg cei doi. Albino Luciani este un om bun, care a tratat-o întotdeauna politicos şi afectuos şi care o consideră mai degrabă prietenă decât un ajutor, departe de el dorinţa de a avea aşa ceva, de aceea a adus-o cu el când s-a instalat în noua reşedinţă, mult mai mare decât cealaltă, mult mai fastuoasă, lucru care îl stânjeneşte, nefiind prea pasionat de luxul lumesc, poate mai degrabă spiritual, dar cu timpul va avea grijă să scape de lux şi să aranjeze casa, preferă să nu îi spună palat, pe gustul său.

Un atac cardiac suferit acum mai puţin de-un an o lăsase pe sora Vincenza la pat într-un spital, dar în ciuda sfaturilor medicilor care insistau să nu se întoarcă la muncă, ci doar să supravegheze munca altora, de preferinţă stând jos, ea s-a făcut că nu aude şi a continuat să aibă grijă de Albino Luciani personal, după cum o vedem traversând dis-de-dimineaţă coridorul cu tava în mână, sau după cum ar putea confirma oricare dintre colegele de muncă. Pentru că s-a alăturat Congregaţiei surorilor Maria Bambina, care au grijă de reşedinţă şi a fost primită de Maica Superioară Elena şi de surorile Margherita, Assunta, Gabriella şi Clorinda. Oricum, nici una dintre ele nu se ocupă de nimic care să aibă de-a face cu Albino, numai Vincenza are grijă, cu mâini de maestru şi delicată afecţiune.

Acum că a ajuns la uşa camerei lui Albino, pune tava pe o măsuţă aşezată acolo special pentru asta şi bate la uşă de două ori. O dată, de două ori.

– Bună dimineaţa, salută cu voce tare.

Aşteaptă salutul reciproc, dar nu i se răspunde decât cu tăcere. Ciudat. Sora Vincenza apropie urechea de uşă, dar nu reuşeşte să audă nimic din partea cealaltă. Se gândeşte dacă să mai bată o dată, dar până la urmă se hotărăşte să nu, *e prima dată când domnul Luciani doarme târziu*, se gândeşte, *îl las să se mai odihnească puţin.*

Se îndepărtează în liniște spre camera ei unde va spune prima rugăciune matinală.

Este patru și jumătate dimineața.

*

Să ne îndreptăm atenția către acest bărbat care se tot foiește în patul lui cu saltea moale, care bodogăne și iar bodogăne foindu-se de pe o parte pe alta nereușind să doarmă, lucru ce ni se întâmplă multora, toți la un moment dat trecem prin drama de a nu reuși să găsim poziția confortabilă ca să putem adormi, dar de fapt asta ține de lipsa somnului și nu de poziție. Dar ceea ce îl deosebește pe acest bărbat de alții este că, de obicei, el doarme la orice oră din zi sau din noapte, în orice condiții. Așa este sergentul Hans Roggan, calculat, metodic, cumpătat, stăpân pe sine. Azi a venit mama lui să îl vadă. Au luat cina împreună și probabil cafeaua pe care a băut-o atunci nu îl lasă acum să doarmă, dar nu prea e convins, dat fiind că, de obicei, cafeaua nu are niciun fel de efect asupra lui.

Se hotărăște să se scoale, *nu vrei să vii, nu veni*, își spune, *n-o să stau aici să te tot aștept*. Deschide ușa dulapului și îmbracă uniforma inventată de Jules Repond în o mie nouă sute paisprezece. Dacă ar fi știut că peste câteva decenii or să îi atribuie meritul lui Michelangelo, cine știe dacă s-ar fi simțit onorat sau nedreptățit, fapt e că el a inventat-o, Jules Repond, nu sergentul Hans Roggan și cu atât mai puțin Michelangelo, poate ideea le-o fi trecut și altora prin minte, dacă ne gândim că vorbim despre uniformele Gărzii Elveține, din care sergentul face parte și pe care o are în subordine în această răcoroasă noapte în care nu reușește să adoarmă de la ora doisprezece, ora la care s-a culcat.

Sergentul Hans Roggan are slujba pe care și-a dorit-o de mic copil. Să se înroleze în Garda Elvețiană, să îl servească pe Papă. Ca să ajungă aici a trebuit să treacă numeroase teste dificile, cum ar fi să ducă o viață

disciplinată şi după învăţăturile Domnului, dar nu trebuie să uităm criteriile de bază cu care a fost hărăzit, să fie elveţian, necăsătorit, să aibă principii morale solide, să aibă peste un metru şi şaptezeci şi cinci, vârsta între nouăsprezece şi treizeci de ani, dar mai ales, criteriul esenţial, să fie catolic.

El nu ar reuşi niciodată să păteze imaginea neînfricaţilor soldaţi ai Papei Iulius al II-lea[1]. L-ar proteja pe Papă, oricare ar fi el, cu preţul vieţii, precum cei o sută optzeci şi nouă de helveţi fondatori ai Gărzii, care l-au apărat pe Clement al VII-lea contra o mie de soldaţi spanioli şi germani la atacul asupra Romei din 6 mai 1527. Doar patruzeci şi doi au supravieţuit, aceia care sub comanda lui Hercule Göldli l-au adăpostit pe Papă în castelul Sant'Angelo, folosindu-se de Passetto, un pasaj secret construit pe timpul Papei Alexandru al VI-lea, care leagă Vaticanul de Castel. Restul au murit eroic, răpunând aproximativ opt sute de inamici. Aceasta este moştenirea pe care Hans o poartă şi o contemplă zilnic, când îmbracă uniforma. Este o mândrie care îi umple sufletul în fiece zi, mai puţin astăzi, căci este prost dispus din cauza insomniei, apărută din motive neconcordante şi neconcludente, dacă există neconcordanţă şi neconcludenţă pe lume.

Hans este responsabilul pentru siguranţa Vaticanului în această noapte. Planul de apărare se rezumă la câteva ronduri pe la punctele cheie dintre zidurile oraşului şi santinele plasate la căile de acces mai emblematice şi relevante. Papa Ioan al XXIII-lea a desfiinţat practica celor două santinele de noapte permanente din faţa camerei sale, de aceea cel mai apropiat gardian se află la capul scărilor celei de-a treia Terase, Terza Loggia, într-o poziţie

1 – Papa Iulius al II-lea (1503-1513) a întemeiat Garda Elveţiană (n.t.)

pur simbolică, fiind un loc rar frecventat, chiar şi pe timpul zilei. Orice expert, şi mulţi se pretind a fi versaţi în cele mai diverse domenii, ar spune că orice persoană cu intenţii rele ar putea intra cu uşurinţă în Vatican – iar acesta este un lucru adevărat.

Hans intră în biroul lui şi se aşază la masa de scris. Deschide un dosar şi îl răsfoieşte, sunt facturi nerezolvate pe care va trebui să le predea şefului său mai târziu în cursul dimineţii, dar după câteva momente de întors hârtiile de pe o parte pe alta se opreşte şi închide dosarul. Nu reuşeşte cu niciun chip să se concentreze, sunt bizareriile vieţii, lucruri care ne spun că e bine câteodată să spargem rutina, sau dacă nu noi, atunci ceva invizibil, o mână care să ne zgâlţâie, o voce care să ne ordone să nu facem aşa cum obişnuim.

– Ce naiba... mormăie. Mai bine ies puţin la aer.

Iese din birou fără măcar să închidă uşa şi părăseşte clădirea Gărzii Elveţiene, se plimbă prin grădinile interioare din apropiere, apoi se îndreaptă către piaţă. Trece pe lângă doi gardieni aşezaţi pe nişte scări, fiecare dormind pe-o parte.

Se pare că numai eu nu reuşesc, îşi zice. Îi bate pe umăr să se trezească, iar cei doi sar în picioare, speriaţi.

– Ne scuzaţi, domnule sergent.

– Să nu se mai întâmple, spune Hans pe un ton răspicat. Ştie că oamenii lui au avut o lună de muncă grea. Giovanni Batista Montini, cunoscut ca Paul al VI-lea, s-a stins acum ceva mai mult de o lună, pe 6 august 1978, la reşedinţa papală de vară, Castelul Gandolfo. Funeraliile unui Papă se prelungesc de-a lungul mai multor zile, Garda nu are voie să lase corpul neînsufleţit al Papei nepriveghеat, patru oameni stau la extremităţile catafalcului fără întrerupere. Şi apoi urmează nesfârşitele perindări ale personalităţilor mondiale şi şefilor de stat care apar pentru a aduce un ultim omagiu.

După funeralii încep pregătirile pentru Conclavul care trebuie să fie perfect ermetic. Zilele libere sunt anulate, iar munca se dublează. Conclavul a fost stabilit pentru data de 25 august, exact la douăzeci de zile de la moartea Papei, chiar la limita perioadei maxime permise de douăzeci şi una de zile, dar cu toate că nu a ţinut mult şi s-a terminat în ziua următoare, Conclavul e întotdeauna urmat de acea frenezie în jurul noului Papă şi abia de puţin timp lucrurile şi-au reluat cursul normal.

Hans îşi reia plimbarea prin oraş, lăsând în urmă gardienii somnoroşi. *Numai eu n-am somn.*

Nu se poate abţine să nu simtă că tot ce îl înconjoară îi aparţine. În depărtare deja se vede obeliscul lui Caligula, chiar în mijlocul pieţei eliptice proiectate de Bernini. Istoria lumii e ironică uneori, realizările unui nebun tronează chiar în centrul celui mai sfânt loc din lumea catolică. Îşi urmează drumul calm, simţind adierea rece pe faţă, când ceva îi atrage atenţia. La stânga se înalţă Palatul Apostolic, iar la etajul al treilea luminile de la camera Papei sunt aprinse, se uită la ceas, este patru şi patruzeci de minute dimineaţa.

Papa ăsta se trezeşte devreme. Îşi aduce aminte că atunci când se întorcea de la cina cu mama lui, încă nu era ora unsprezece, şi luminile tot aşa erau. Zelos, ca un gardian elveţian veritabil, decide să se întoarcă la cei pe care îi prinsese dormind. Îi găseşte acum stând de vorbă, sergentul le alungase somnul de tot.

– Domnule sergent, au salutat amândoi.

– Ia spuneţi-mi, Sfinţia Sa a stins luminile în cameră noaptea asta?

Cât unul dă din umeri în semn că nu ştie, celălalt răspunde fără şovăială.

– Pe timpul turei mele luminile nu s-au stins.

Hans ştie că, deşi i-a prins dormind adânc, nu puteau să fi dormit mai mult de câteva minute.

– Ciudat, rosti sergentul.

– Sfinţia Sa obişnuieşte să aprindă luminile cam pe la ora asta. Dar noaptea asta nu le-a stins, a adăugat gardianul. Probabil lucrează la schimbările acelea care vor avea loc pe aici.

– Asta nu ne priveşte pe noi, schimbă sergentul subiectul. Totul în ordine?

– Totul în ordine, domnule sergent.

– Foarte bine. Atunci pe curând. Fiţi cu ochii în patru.

Se întoarce la clădirea Gărzii, în sfârşit simte pleoapele grele, încă mai poate să apuce câteva ore de somn. Priveşte din nou către luminile aprinse de la camera Papei.

Chiar s-au schimbat lucrurile pe aici, gândi sergentul, schiţând un surâs. Acum va adormi, totul este cum trebuie să fie.

*

Au trecut deja cincisprezece minute de când sora Vincenza a lăsat tava de argint pe măsuţa de la uşa camerei lui Albino Luciani şi, dacă ne aducem bine aminte de teama ei de a străbate nefastul coridor, iată că trebuie să îl străbată din nou. E ora la care trebuie să îi dea lui Albino medicamentele pentru tensiunea scăzută. Medicaţia lui nu e foarte complicată, Vincenza trebuie doar să se asigure că Albino îşi ia vitaminele după toate mesele şi la culcare îi face o injecţie pentru a-i stimula glanda suprarenală. După ce îi dă pastilele pentru tensiune, în fiecare zi, cu religiozitate, între patru şi jumătate şi cinci, Albino îşi face baia de dimineaţă, îşi exersează engleza cu ajutorul unui curs pe casete audio, asta de la cinci până la cinci şi jumătate, nu vom folosi din nou sintagma „cu religiozitate", dar e ca şi cum am fi făcut-o, dacă socotim că rutina este imuabilă, cel puţin până acum. Apoi, Albino îşi face rugăciunile în capela sa privată până la şapte, sunt aceiaşi paşi ca şi în vechea reşedinţă, deşi aceea era mult mai modestă.

Când ajunge la uşa camerei lui Albino, Vincenza observă că, ciudat, tava de argint cu cafetiera, ceaşca şi farfurioara sunt tot acolo unde le-a lăsat cu câteva minute în urmă. Ia capacul ca să verifice dacă mai e plină cafetiera, cafeaua e neatinsă. În douăzeci de ani de când îi este alături lui Albino Luciani, niciodată nu s-a întâmplat aşa ceva şi niciodată nu a omis să îi răspundă salutului de bună dimineaţa cu un vesel *Bună dimineaţa, Vincenza.*

De fapt, lucrurile stăteau altfel înainte să se mute, Vincenza bătea la uşă şi intra direct cu cafeaua, pe care i-o servea lui Albino chiar din mâna ei. Un obicei pe care noii asistenţi şi consilieri l-au dezaprobat cu vehemenţă, considerându-l o violare a protocolului, astfel încât, ca să fie toată lumea împăcată, s-a ajuns la un compromis: Vincenza avea să continue să îi aducă cafeaua în fiecare dimineaţă, dar urma să o lase la uşa lui Albino, aşa cum am văzut-o facând cu sârguinţă. Îşi apropie din nou urechea de uşă, nu se aude niciun zgomot, nicio mişcare, se întreabă dacă să mai bată iar, încearcă totuşi timid.

– Bună dimineaţa, şopteşte temător. Face câţiva paşi înapoi, gândindu-se ce să facă. Când eram acasă, intram şi nu aveam reguli din astea. Se uită la uşă. Pe dedesubt se vede lumină. Albino s-a trezit. Bate iar, acum cu mai multă convingere şi fără ruşine, aşa, femeie.

– Domnule Luciani, strigă.

Niciun răspuns. Iar bate, acelaşi lucru. N-are de ales, singura soluţie e să intre în camera lui Albino, împotriva tuturor regulilor acestui cămin. Pune mâna pe clanţa aurită şi apasă.

– La naiba cu consilierii şi protocolul lor.

Intră tiptil şi îl vede pe Albino în pat, rezemat de pernă, cu ochelarii pe nas, cu nişte hârtii în mână şi capul înclinat pe partea dreaptă. Expresia veselă şi surâsul încântător cu care Albino a obişnuit-o pe Vincenza şi pe toţi cei care îl înconjurau fuseseră înlocuite cu o grimasă

de agonie. Vincenza se apropie de Albino cu inima bătându-i mai să-i spargă pieptul. Nu e o privelişte adecvată pentru o cardiacă, dar chiar şi aşa, cu ochii înlăcrimaţi, Vincenza, curajoasa Vincenza îi ia mâna lui Albino în mâinile ei ca să îi verifice pulsul. Unu, doi, trei, patru, cinci secunde, închide ochii rostind în gând o rugăciune, în timp ce lacrimile îi scaldă chipul.

– O, Doamne.

Trage de cordonul care atârnă deasupra patului lui Albino şi se aude sunând un clopoţel prin celelalte camere.

Trebuie să mă duc să le anunţ pe surori, se gândeşte tremurând de adrenalină şi nervi. *Nu, mai întâi îl chem pe părintele Magee. Nu, el doarme sus la mansardă. Cel mai bine îl chem pe părintele Lorenzi.*

Clopoţelul nu se mai aude dar, oricât de ciudat ar părea, nu sare nimeni în ajutorul Vincenzei, ca şi cum li s-ar fi spus tuturor că azi nu contează cine trage clopotul, cine vrea, să se scoale, sau Albino să se descurce şi singur. Iese fugind din cameră şi, fără să se gândească, deschide uşa dormitorului părintelui Lorenzi, care este aproape de camera lui Albino, uitând de toate regulile de etichetă şi protocol, la naiba cu ele, secretarul lui Albino, părintele John Magee, doarme la mansardă până când camera sa, de asemenea lângă cea a lui Albino, va fi renovată.

– Părinte Lorenzi! Părinte Lorenzi! strigă ea.

Lorenzi se trezeşte buimac.

– Ce e? Ce se întâmplă? Când se dezmeticeşte, o vede pe sora Vincenza cu mâinile încleştate de pijamaua lui, plângând. Ce s-a întâmplat, Vincenza? S-a întâmplat ceva?

– Părinte Lorenzi, Domnul Albino... Părinte, Papa e mort.

Data de douăzeci şi opt septembrie a rămas în istorie ca ziua morţii lui Albino Luciani, Papa Ioan Paul I.

Capitolul 3

Pentru Sarah Monteiro, nimic nu se compară cu metropolitana Londră, pe care o survolează acum, aşteptând să ajungă la casa ei din Belgrave Road. Avionul vine din Portugalia, de la Lisabona, şi acum a început deja manevrele de coborâre, acele interminabile înclinări când pe o parte când pe cealaltă, de mai bine de jumătate de oră. Dar pe Sarah Monteiro nici că o deranjează. Se întoarce după cincisprezece zile de vacanţă acasă la părinţi, tatăl căpitan în armată şi mama profesoară de engleză, de aici şi h-ul adăugat frumosului nume Sara, influenţă de pe linia maternă britanică, precum şi de la ataşamentul faţă de tot ce e britanic. Nici nu se pune problema că nu i-ar plăcea Portugalia, e o ţară rafinată şi de vis, dar încă departe de ce ar trebui să fie în ceea ce priveşte identitatea. În ciuda vârstei înaintate a graniţelor ei, revoluţiile au fost multe, dar schimbările puţine. Lăsând acestea la o parte, pentru Sarah Portugalia e o oprire obligatorie de două sau trei ori pe an, în afară de Crăciunuri, mai ales de când părinţii se mutaseră în Alentejo[1], într-o fermă aproape de Beja, iar aerul acela de ţară, mult diferit de cel din capitala britanică, este ceva de care nu se mai poate lipsi.

Avionul aterizează, am putea spune chiar lin, deşi indiferent de cât de lină ar fi o aterizare, implică

---

1 – Alentejo - regiune din zona de centru-sud a Portugaliei (n.t)

întotdeauna o serie de zdruncinături şi smucituri. Cu toate că mai durează cel puţin vreo douăzeci de minute până să ajungă la pasarela de debarcare, deja toţi pasagerii s-au ridicat şi se înghiontesc să îşi scoată bagajele de mână ca să fie primii care ies din avion.

– Am aterizat pe Aeroportul Heathrow, este ora şase şi jumătate, aceeaşi oră ca în Lisabona. În capitala britanică sunt douăzeci şi unu de grade Celsius, vă rugăm să rămâneţi aşezaţi şi cu centurile de siguranţă legate până la oprirea completă a avionului. Vă mulţumim că aţi ales compania noastră, spuse stewardesa, dar cine o asculta?

Doar vreo două sau trei persoane, printre care şi Sarah, obişnuită cu îmbarcările şi debarcările din avion, dacă nu de la călătoriile în Portugalia, unde îşi vizitează părinţii, de la alte destinaţii, alte capitale şi oraşe, îndatoriri de serviciu ale unei corespondente pentru diferite ziare şi televiziuni din Europa, la Londra. O profesie interesantă, să te plătească străinii ca să dai veşti din oraşul tău. Mai are două zile de vacanţă înainte de a se întoarce la acel du-te vino după ştiri, la alergătura continuă în căutarea noutăţilor bombastice, sângeroase, anormale.

Acum avionul s-a oprit în sfârşit şi pasagerii se grăbesc să iasă pe uşa din faţă. A venit momentul să îşi ia telefonul mobil şi bagajul de mână şi să iasă. Pe drum spre ieşire îi sună pe părinţii ei să le spună că a ajuns cu bine, vor vorbi mai târziu pe internet, când ajunge acasă. Străbate coridoarele lungi, mochetate în verde şi negru şi se aşază la coada pentru verficarea paşaportului la intrarea în ţară. Sunt procedee legale pe care orice ţară suverană le inventează numai pentru ea, dar până la urmă ajung să se înţeleagă toţi unii cu alţii, altfel nu s-ar mai putea călători nicăieri, dacă ne-am închide uşile unii altora, ceea ce câteodată se mai şi întâmplă. Cetăţenii Uniunii Europene, Elveţiei şi Statelor Unite într-o parte, cetăţenii de altă naţionalitate în cealaltă parte, toţi cu paşaportul sau

documentul echivalent în mână. E rândul lui Sarah, aşteaptă după linia galbenă, ca să nu invadeze spaţiului domnului cu ochelari din faţa ei, sau ca să nu îl deranjeze pe funcţionarul de la ghişeu.

Next, please. Următorul, vă rog, bărbatul e prost dispus, ar fi putut să aleagă şi ea alt ghişeu, funcţionara de lângă pare mult mai simpatică, se vede după cum zâmbeşte, dar asta este, nu mai poate da înapoi, îi întinde paşaportul cu un surâs cât poate de prietenos.

– Ce bine e să te întorci acasă. Cum a mai fost timpul pe aici? Întrebare de complezenţă, doar ca să facă puţină conversaţie.

– Nu îmi dau seama de aici, răspunde bărbatul. Sigur s-a trezit cu faţa la cearşaf, sau cearta cu iubita lui, dacă ea există, trebuie să fi fost gravă, altfel poate problema e lipsa iubitei, şi atunci probabil că este veşnic prost dispus.

– E ceva în neregulă cu paşaportul dumneavoastră.

– Poftim? Cum aşa?

Dacă e o problemă cu paşaportul ar putea să arate buletinul, dar n-a fost niciodată nicio problemă, ce ar fi putut să se întâmple acum?

– Prostiile astea de calculatoare.

Telefonul de la ghişeu sună şi funcţionarul ursuz răspunde. Horatio, numele lui, după cum arată plăcuţa cusută de haină, ascultă interlocutorul.

– Da, dar nu validează paşaportul. Ascultă din nou, apoi închide. Până la urmă e totul în regulă. Puteţi trece.

– Mulţumesc.

Ciudat, nebunul ăsta chiar a enervat-o, acum mai lipseşte doar să dea peste un taximetrist la fel, ca să aibă o seară perfectă. Trebuie doar să îşi mai aştepte bagajul, încă vreo oră probabil, asta dacă nu i l-or fi pierdut.

*

La postul de comandă, undeva în aeroport, un calculator dă o alarmă. Un funcţionar, un tânăr de vreo

douăzeci de ani, ca să afirmăm cu certitudine ar trebui să îl întrebăm, dar acum nu e momentul, trebuie să verifice alarma care clipeşte pe ecranul calculatorului. În munca noastră de toate zilele, în cazul de faţă în munca lui, întotdeauna se întâmplă câte ceva, tânărul este îmbrăcat cu o cămaşă albă şi pantaloni negri, tresele de pe umeri indică faptul că este agent de poliţie, iar în acest moment investighează originea alarmei care încă atenţionează intermitent. S-a declanşat de la un paşaport falsificat sau nevalid sau expirat. Se uită la camera de supraveghere, o femeie frumoasă, în jur de treizeci de ani, se află la ghişeul numărul unsprezece, al lui Horatio, un văduv nesuferit, dar scrupulos, nimic nu trece de el dacă nu e aşa cum trebuie, de aceea, tânărul trebuie să anuleze alarma şi să îl lase pe funcţionar să facă restul. Dar procedura de întrerupere a alarmei nu funcţionează, niciodată nu se mai întâmplase asta până acum, cel mai bine e să îl cheme pe şeful lui.

– Domnule!

Un bărbat grizonat, trecut bine de cincizeci de ani, se apropie de el şi se apleacă spre ecranul calculatorului.

– Da, John.

John îl cheamă pe tânărul nostru. N-am fi ghicit niciodată aşa un nume vulgar.

– Nu reuşesc să dezactivez alarma, şi nu înţeleg de ce.

– Ia să văd.

Bărbatul se uită la datele care apar pe ecran, tastează ceva şi îi apar nişte informaţii, mai exact, numele lui Sarah Monteiro şi câteva date listate foarte rapid.

– Stai liniştit, John, mă ocup eu. Bărbatul se îndreaptă către telefon şi ridică receptorul. Bună, Horatio, sunt Steve. Las-o să intre. Da, n-are nimic, las-o să intre, e totul în regulă. Întrerupe convorbirea şi, fără să lase receptorul jos, telefonează din nou: Tocmai a ajuns.

*

Nici n-a fost aşa greu, după doar jumătate de oră e deja în taxi, pe care l-a luat de la terminalul doi, gata să plece acasă.

– *Belgrave Road*, please, şi adaugă numărul casei pe care nu îl vom dezvălui din motive de intimitate, la fel de bune ca oricare altele. Încă jumătate de oră sau patruzeci de minute, depinde de trafic, şi va putea să facă mult dorita baie cu spumă care dă pe-afară din cadă, săruri balsamice pentru a îndulci atmosfera, căpşuni şi vanilie, un amestec efervescent care destinde muşchii şi calmează spiritul, asta în cazul în care s-ar nelinişti vreodată.

O iau pe lângă Gara Victoria, întotdeauna înţesată de lume, şi intră pe Belgrave Road, plină de hoteluri ieftine de-o parte şi de alta, şi cu ambele trotuare aglomerate de oameni încărcaţi cu valize. O stradă tipic londoneză, aproape toate casele au cele două coloane care susţin porticul, câte una de fiecare parte, unele sculptate, imitând corinticul, altele drepte, depinzând de gustul constructorului sau al proprietarului, case vechi de sute de ani, victoriene, fără îndoială, dar impecabile în ceea ce priveşte zugrăveala recentă, asta la cele care nu au faţada din cărămidă castanie.

Taxiul merge până aproape de capătul străzii. Aproape de uşa ei, şoferul se vede nevoit să frâneze brusc, Sarah cât pe ce să se lovească de geamul despărţitor din maşină, menit să îl separe pe taximetrist de clienţii periculoşi. O maşină neagră cu geamuri fumurii se băgase în faţa lor pe neaşteptate şi acum rămâne oprită, fără să îi pese dacă mai e cineva în spate. Şoferul din emblematicul taxi londonez claxonează înfuriat.

– *Move on*, strigă către cel din faţă, în continuare nemişcat. *Get the fuck out of the way*[1]!

În urma lui se formează o coadă din ce în ce mai mare. Se aud claxoane şi injurii ale şoferilor grăbiţi.

---

1 – Mişcă-te. Dă-te dracului din drum! (trad. din lb. engleză)

Şoferul maşinii staţionate deschide geamul şi îi adresează taximetristului englez un *Sorry, mate*[1], apoi îşi urmează drumul.

După câteva clipe taxiul opreşte în faţa uşii lui Sarah Monteiro, iar şoferul este destul de amabil încât să o ajute să îi scoată valiza din portbagaj. Îşi primeşte lirele cuvenite, pleacă spre alţi clienţi, alte destinaţii, alte lire sterline. Când intră în casă dă peste un munte de corespondenţă împrăştiată pe jos. Vederi de la colegi, facturi de plată, bineînţeles publicitate de tot felul şi de toate mărimile, şi multe altele pentru care nu are răbdare acum. Îşi duce valiza în dormitor, la primul etaj, se duce la baie ca să dea drumul la apă să umple cada şi se face comodă, doar e la ea acasă. Are nevoie de nişte lucruri din valiză şi o deschide, în mod ciudat, fără să trebuiască să o descuie. Îşi dă seama că n-a avut nevoie de cheie, vede că toate încuietorile sunt deschise şi totuşi ştie că le-a închis, ţine minte chiar unde, la ce oră, ce mai făcea în timpul ăsta, cu cine vorbea şi ce zicea când a închis-o. Înăuntru hainele erau răvăşite, cineva i-a deschis valiza între Aeroportul Portela şi Heathrow. Cel mai bine e să se ducă până acolo, o să o facă mâine, numai asta îi mai lipsea acum. Încearcă să îşi dea seama dacă lipseşte ceva, dar în afară de faptul că sunt toate răscolite, nu i se pare nimic în minus, cu atât mai puţin în plus.

Două minute mai târziu e deja în cadă, bucurându-se de amintita spumă şi de amintitele săruri, miere în loc de vanilie, care s-a terminat, dar efectul e acelaşi, relaxant, odihnitor, calmant, deja nu îşi mai aduce aminte nici de valiză, nici de funcţionarul prost-dispus de la aeroport.

Jos, în mijlocul acelui vraf de corespondenţă, se întrezăreşte colţul unui plic şi numele expeditorului, Valdemar Firenzi.

---

1 – Scuze, prietene (trad. din lb. engleză)

Capitolul 4

S-ar putea spune multe despre tabloul pe care îl priveşte bărbatul acesta. Infanta Margarita în mijloc, de-o parte şi de alta a ei Isabel Velasco şi Agustina Sarmiento, doi pitici în partea dreaptă a tabloului, María Bárbola şi Nicolás Pertusato fără îndoială, acesta din urmă cu un picior sprijinit pe un mastin care doarme. În plan secund, în umbră, Duenna Marcela de Ulloa alături de un bărbat necunoscut, lucru greu de crezut când vine vorba de tablouri, pictorilor nu le stă în fire să introducă obiecte fără un rost anume în tablourile lor. Totul are o semnificaţie, iar dacă nu se ştie cine e, aşa a vrut artistul, şi el prezent în propria-i pictură, în partea stângă, exercitându-şi arta pentru eternitate, adică pictând nobilele figuri ale Regelui Filip al IV-lea şi soţiei lui, Mariana, reflectate într-o oglindă din spatele lui, altfel nu am fi reuşit să vedem ce se află pe pânza care apare cu spatele către privitori. Şi, în sfârşit, în plan îndepărtat, José Nieto de Velázquez, şambelan al reginei, tocmai ieşind pe uşă. Minunat tablou, fără îndoială, dar nu el ne interesează, ci bărbatul care îl priveşte. Trebuie specificat unde anume ne aflăm: este vorba de sala numărul trei din Muzeul Prado, în Madrid. E aproape ora închiderii, dar el nu se grăbeşte, ci îşi continuă contemplarea, aproape fără să clipească, opera lui Diego Velázquez, *Las Meninas*[1], perla muzeului.

---

1 – Tablou cunoscut şi ca: Doamne de onoare sau Familia lui Filip al IV-lea (n.t.)

– *Señor*, este ora închiderii. Vă rog să vă îndreptaţi spre ieşire, îl atenţionează politicos un tânăr paznic, căci trebuie să respectăm persoanele mai în vârstă, precum cea care priveşte taboul pe care l-am descris. Paznicul este perseverent şi vrea să fie sigur că ordinul său, formulat ca o rugăminte, este îndeplinit. Îl cunoaşte din vedere din muzeu, chiar din acel loc, în care îl vede aproape zilnic cu ochii nedezlipiţi de tablou, ore în şir, turiştii vin şi pleacă, iar el rămâne acolo, ca un tablou care îl priveşte pe altul.

– Aţi admirat vreodată pictura aceasta? întreabă bărbatul.

Paznicul se uită în jur, nu mai e nimeni acolo, deci întrebarea probabil i se adresează.

– Vorbiţi cu mine?

Bărbatul îl ignoră şi continuă să fixeze tabloul cu privirea.

– Aţi admirat-o vreodată? repetă.

– Păi sigur că da. Tabloul ăsta e ca Mona Lisa de la Luvru.

– Prostii. Spuneţi-mi ce vedeţi.

Paznicul se intimidează. Bărbatul pare să aibă o cultură peste medie, dacă lucrurile de genul ăsta se văd aşa, cu ochiul liber, să nu cumva să se facă de râs. În fiecare zi trece pe lângă tabloul acela, ştie că este valoros, dar nu şi de ce, e ca strada pe care locuieşti, ai impresia că aşa a fost dintotdeauna, cu acelaşi nume, de la începutul timpurilor. Oricum ar fi, e ora închiderii şi trebuie să îl scoată pe bărbatul acela de acolo, să facă o ultimă tură şi să se ducă acasă. Colegii lui vor rămâne să aibă grijă de muzeu, iar el încă mai are jumătate de oră până să ajungă la Tres Cantos[1], unde soţia îl aşteaptă acasă cu un delicios *cocido*[2], cu toate că el încă nu ştie.

---

1 – Localitate în nordul Madridului (n.t.)

2 – Mâncare cu năut, specifică din Madrid. (n.t.)

– Chiar trebuie să ieşiţi, spuse mai hotărât de data asta, dar cu aceeaşi politeţe, bărbatul nu reprezintă nicio ameninţare, chiar dimpotrivă, pare doar hipnotizat de tabloul lui Velázquez care e frumos, după părerea lui, dar nu dezvăluie mai multe. Se uită mai atent la bătrân, *viejo*, şi observă mâna stângă tremurând şi o lacrimă care se prelinge pe obrazul drept, cel mai bine e să îi facă pe plac şi să îi spună ceva.

– E un tablou frumos, *Las Meninas*, de Velázquez.

– Ştiţi cine sunt *Las Meninas*?

– Sunt copilele acelea din tablou.

– Prostii. *Las Meninas* sunt cele două de lângă infanta Margarita, Isabel Velasco şi Agustina Sarmiento. *Meninas* e un cuvânt portughez pe care familia regală îl folosea pentru a denumi doamnele de onoare ale infantei.

– Ah, omul cât trăieşte învaţă.

– Pictorul pe care îl vedeţi e chiar cel care a pictat tabloul şi care aşteaptă ca doamnele de onoare să o convingă pe infantă să pozeze pentru tablou. După cum vedeţi în reflexia din oglindă, partea cu Filip al IV-lea şi Regina Mariana e deja gata. Au adus piticii şi câinele ca să o convingă, dar ea nu s-a lăsat şi tabloul nu a fost terminat niciodată.

– Iertaţi-mă, dar tabloul a fost terminat. Doar e aici în faţa noastră.

– Ei, vreau să spun tabloul care se reflectă în oglindă.

– Ah. Dar asta poate fi adevărat sau nu, acuma, tabloul în sine e real.

– Mă refer la faptul că tabloul din tablou nu a fost niciodată terminat.

– Mă rog, dacă puneţi problema aşa, aveţi şi dumneavoastră dreptate.

– Vedeţi cum un simplu moft de copil schimbă cursul istoriei, împotrivindu-se unui tablou de familie.

– Dar a făcut posibilă realizarea unuia care, totuşi, e mai faimos decât celălalt despre care vorbiţi.

– Cine ştie. Ce vreau să spun e că o decizie, într-un anumit moment, afectează o viaţă cu totul, o traiectorie a destinului, tot...

Bărbatul începe să tuşească şi aproape s-ar fi prăbuşit, dacă reflexul prompt al paznicului nu i-ar fi venit în ajutor. În lipsă de ceva mai bun, îl ajută să se întindă pe podea.

– Mi s-a uscat gura, zice bătrânul respirând cu greu.

– Mă duc să aduc un pahar cu apă. Vin imediat, *señor*.

Paznicul iese în fugă din sala numărul trei a Muzeului Prado. Bătrânul, întins pe jos, scoate o hârtie din buzunarul hainei, o scrisoare mototolită, scrisă de mână, nu ştim dacă de el sau de altul, dar ştim că nu a scos-o ca să o citească. O lasă jos lângă el. Odată cu scrisoarea scoate şi o poză a lui Benedict al XVI-lea şi apoi mai caută ceva în alt buzunar, o legătură mică de catifea neagră pe care începe să o desfacă.

Apa nu e chiar ceva la îndemână într-un muzeu, aşa că paznicul nu se întoarce în sala în care îl aştepta bărbatul cu rapiditatea cu care şi-ar fi dorit, totuşi se întoarce, şi asta contează. Are în mână o farfurioară cu un pahar cu apă, ca să nu se verse pe jos. A anunţat un coleg prin staţie să vină să îl vadă pe *viejo*, dar când intră din nou în sală, nu mai e nimeni, în afară de bătrân, în aceeaşi poziţie în care îl lăsase. Se ghemuieşte lângă el şi observă că, totuşi, nu e chiar cum îl lăsase, bătrânul nu mai mişcă, a rămas cu ochii deschişi, inerţi, mort. Întocmai, *viejo* a murit. Se ridică brusc, cât pe ce să îi cadă farfurioara şi paharul din mână. Cere ajutor prin staţie şi îşi face curaj să îl mai privească pe bărbat încă o dată. Ochii ficşi sunt îndreptaţi către tabloul pe care îl contemplase ore în şir în timpul vieţii, iar pe jos, lângă el, e o scrisoare mototolită şi o seringă goală. Nu rezistă să

nu se uite la scrisoare, care e în spaniolă, şi după ce o citeşte, ridică privirea grea, ca și cum ar fi purtat o mare povară pe umeri.

O, Doamne. Dumnezeu să ne apere şi să ne mântuiască.

Capitolul 5

Piaţa Mayo este simbolul înfăptuirilor istorice ale poporului argentinian. Este înconjurată de Casa Rosada, sediul Guvernului, şi Catedrala Metropolitană. Ce ne atrage atenţia e chiar Catedrala şi tânărul care aleargă cât poate de repede printre coloanele ei şi dă buzna în naos, fără ezitare. Este transpirat din cap până în picioare, poate din cauza serii călduroase, sau poate nu, iar răsuflarea îi e grea, firește, de la fuga în care a venit de la casa parohului, pe care o să îl numim Pablo, un nume simplu, aşa cum ar trebui să fie totul la un preot care nu vrea, sau nu vroia să fie recunoscut după numele lui adevărat. În catedrală nu mai e nimeni, pentru că s-a închis publicului, doar părintele stă lângă scările altarului, îngenuncheat, cu mâinile împreunate, şoptindu-şi rugăciunile, rugăminţile şi mărturisirile, aşa cum o fac toţi credincioşii de orice religie... sau nu.

Tânărul pune mâna pe umărul preotului ca să îşi facă semnalată prezenţa. În mod normal, s-ar retrage câţiva paşi şi ar aştepta până ce parohul ar termina proslăvirea Domnului, dar acum nu are timp, cel puţin aşa pare, căci tânărul pune din nou mâna pe umărul lui Pablo.

După ce se închină, bărbatul se ridică şi se întoarce către adolescentul care începe iar să gâfâie.

– Ce s-a întâmplat, fiule? Pe mine mă cauţi? S-a întâmplat ceva în comunitate?

– Nu, părinte. Un bărbat... a fost la dumneavoastră acasă... A întrebat de dumneavoastră.

Observă năduşeala tânărului.

– Doamne, Manoel, curg apele pe tine. Nu e chiar aşa cald. Ai alergat până aici?

– Da, *señor*.

Îl ia pe tânăr pe după umeri.

– Hai, stai jos aici. Calmează-te şi povesteşte-mi. Cine era bărbatul ăsta? Şi ce ţi-a făcut de te-a adus în starea asta?

– Nu îl cunosc, părea să fie european, dar nu italian.

Preotul înmărmureşte, ca şi cum şi-ar fi amintit ceva, şi începe să transpire întocmai ca ajutorul lui.

– Şi ce vroia de la mine?

– Să vă vadă azi. Eu i-am spus că nu e cu putinţă. Şi atunci el a zis că totul e cu putinţă în ochii Domnului. Dar ce e mai rău...

– Mai rău? Ţi-a făcut ceva?

– Nu, domnule, dar se vedea că nu are intenţii bune. Apoi, adaugă într-o voce scăzută: Avea o armă.

Pablo scoate o batistă şi îşi şterge fruntea, se vede nervozitatea care pune stăpânire pe el, dar după câteva clipe închide ochii şi rămâne aşa, fără să scoată vreun cuvânt. Când îi deschide, deja nu mai transpiră şi respiraţia îi revine la normal. Nu putem să apelăm când vrem noi la calm şi la călăuzele care ne îndrumă către luminiţa de la capătul tunelului, cea care ne ţine departe de orice problemă, oricât de gravă ar fi.

– Ce i-ai spus?

– Că v-aţi dus să vedeţi un prieten la spital.

– Ai minţit, Manoel?

– Iertaţi-mă, părinte Pablo, dar nu ştiam ce să fac. Bărbatul părea un om rău şi avea un tatuaj pe mâna stângă.

– Un tatuaj? Cu ce?

– Cu un şarpe.

– A vrut să intre în casă?

Băiatul ezită înainte să răspundă, e din cauza tensiunii, nu în fiecare zi vezi o armă, mai ales asupra unei persoane pe care nu o cunoşti şi care te ia la întrebări.

– Nu, señor.

– Bine, Manoel. Poţi să pleci la ale tale liniştit.

Tânărul se ridică ceva mai înviorat, îi sărută mâna lui Pablo şi merge până în mijlocul naosului, unde îşi face semnul crucii înainte de a ieşi...

– Manoel...

– Da, părinte?

– L-ai mai văzut pe bărbatul ăsta pe drum încoace?

– Nu. Nu. Dar eram aşa agitat că îndată ce a plecat am luat-o la goană ca să vin să vă spun.

– Bine, Manoel. Poţi să pleci. Dumnezeu să fie cu tine şi să te încrezi mereu în el.

Băiatul încă nu a ieşit şi Pablo este din nou îngenuncheat, rugându-se în acelaşi loc în care l-am găsit şi prima dată. Aceeaşi dăruire şi neînfricare în chemarea lui, drumurile Domnului sunt de neatins, dar judecând după credinţa cu care acest bărbat se roagă, El sigur există, iar liniile strâmbe cu care ţese lumea şi istoria omenirii se vor potrivi la sfârşit, de fapt noi am mers strâmb, şi am folosit mijloace încâlcite pentru a atinge un scop, dar toate acestea constituie o diversitate perfectă, căci Dumnezeu nu ar fi capabil să creeze nimic defectuos, oricât de mult ni s-ar părea că e aşa.

Paşii care se aud nu sunt ai băiatului care iese, nu, sunt ai cuiva care intră, apăsaţi şi hotărâţi, nici prea repede nici prea încet, toate sunt aşa cum ne-au fost scrise, iar preotul nu se clinteşte din loc. Pablo simte ceva pe umăr, dar nu e mâna cuiva, nici măcar ceva uman, e o ţeavă rece.

– Te aşteptam, anunţă parohul.

– Nu mă miră. Există oameni cu percepţii extrasenzoriale foarte puternice. Şi ce altceva mai aştepţi?

Pablo se închină şi se ridică, privind în ochii negri ai bărbatului fără intimidare, sau cel puţin aşa pare.

– Viitorul meu este în mâinile lui Dumnezeu, aşa cum e şi al tău şi al tuturor. Ce e al meu e pus deoparte, nu-ţi face griji, nu ai venit să-mi dai nimic ce nu mi-e destinat.

– Sau să-ţi iau.

– Asta depinde de punctul de vedere al fiecăruia.

– Unde sunt?

– Felipe nu ţi-a zis unde sunt?

– Din păcate nu l-am găsit în viaţă. A avut necuviinţa de a şi-o lua singur, nu m-a aşteptat.

– N-are nimic, pierzi una, câştigi alta.

– Mai întreb o dată. Unde sunt?

– Buenos Aires, New York, Paris, Madrid, Varşovia, Geneva, sunt atâtea locuri pe lume.

Se aude o bufnitură surdă şi preotul cade peste bănci, împingându-le pe unele şi dărâmându-le pe altele. Bărbatul cu accent din est pe care l-am văzut în Roma se apropie de Pablo, care are burta însângerată, se vede după mâna înroşită cu care îşi acoperă rana.

– Dumnezeu nu e aici ca să te salveze, *señor*. Mai bine îmi spui unde sunt.

– Dumnezeu deja m-a salvat. N-o să găseşti niciodată.

Bărbatul se apleacă deasupra lui Pablo şi începe să îi vorbească la ureche încet, ca şi cum i-ar face confidenţe iubitei.

– Ştii, părinte, ajutoarele exact la asta sunt bune, ne ajută să ne facem treburile şi să găsim lucruri. Mai ales cei mai tensionaţi şi fără experienţă. Nici nu îţi imaginezi câte informaţii acumulează. N-am găsit şi ştiu că nu o să-mi spui unde sunt, dar un indiciu aici, altul acolo, o scrisoare, un bilet, un e-mail, o poză...

Pablo e vânăt din cauza împuşcăturii şi a cuvintelor pe care le aude. Zarurile sunt aruncate sau cărţile distribuite, dar dintre ele nu face parte şi acest preot care iese

din joc foarte devreme, e păcat, dar rămâne întotdeauna speranţa ca bărbatul cu şarpele tatuat pe încheietură să ştie mult mai puţine decât zice, să se termine o dată, şi fiecare să îşi vadă de viaţa lui.

– Sunt sigur că Marius Ferris va fi mai cooperant. Îi voi transmite complimentele tale, spuse bărbatul, uitându-se la o poză.

Şi descarcă pistolul încă o dată, de data asta ţintind spre cap. Apoi se îndreaptă calm până în mijlocul naosului, se închină şi iese pe o uşă laterală.

Capitolul 6

Întoarcerea acasă e întotdeauna un motiv de bucurie, chiar dacă doar pentru câteva zile sau ore, să simţi mirosul Mării Baltice care inundă oraşul în care Dumnezeu a vrut ca el să se nască, precum o prevestire, un mesaj clar pentru misiunea ce i-a fost încredinţată de către cineva mai mare.

Se plimbă pe străzile cunoscute din Gdansk, plămânul economic al Poloniei, leagănul Solidarităţii, vocea luptei pentru drepturile muncitorilor şi cetăţenilor. Ştia de mult timp că îl aştepta o operaţiune bănoasă şi aşa a şi fost, un telefon în miez de noapte, pentru strada Chmielna, acum şase ani, dar ar fi putut fi o telegramă, un cuvânt sau o undă telepatică, sămânţa se afla în corpul lui şi el o ştia. Acum, trecând pe lângă micul apartament unde îşi petrecuse copilăria până la începutul vârstei adulte, îşi aduce aminte de mama şi tatăl lui care au murit de tineri şi l-au lăsat singur, prin voia divină, pentru a completa cercul perfecţiunii pe care el îl admira atât de mult. Este prima oară în şase ani când revine în Gdansk, când revede râul Motlawa. Maestrul îi ordonase să aştepte acolo următoarea etapă a planului, iar Maestrul ştie întotdeauna ce face. Este un luminat, un sfânt care apără interesele Sfintei Treimi pe pământ. E aproape ora douăsprezece şi străbate strada Miesczańska înspre Chlebnicka, face la dreapta şi apoi la stânga pe Długie Pobrzeże, pe Ducha va merge să ia prânzul la Gdanska Restaurant. Nu mai fusese niciodată în restaurantul acela,

dar era ca şi cum l-ar fi ştiut dintotdeauna. Somptuozitatea decoraţiunilor amintea mai degrabă de sala de mese dintr-un palat regal decât cea a unui restaurant.

– *Na zdrowie*[1], îl salută chelnerul, într-o uniformă impecabilă.

– *Dzień dobry*[2], răspunde el politicos. Trecuse mult timp de când nu mai salutase pe nimeni în limba maternă, şi nici el nu mai fusese salutat, iar asta îl binedispune. Cere specialitatea casei pentru două persoane, şi întreabă dacă au vin roşu.

– *Tak*, răspunde chelnerul, da în poloneză.

Şi gata comanda pentru prânz. Servirea a fost rapidă şi eficientă, adică aşa cum trebuie. Ospătarul se îndepărtează urându-i un sincer *smacznego*[3], cum zic toţi când aduc platourile. Masa acum e garnisită cu două porţii de mâncare, o sticlă de apă şi vin roşu.

– Ce mai faci? se aude o voce din spatele bărbatului îmbrăcat în negru, aşezat la masă, dar fără să se fi atins încă de mâncare sau băutură.

– Foarte bine, domnule, se ridică servil bărbatul. Cine l-a văzut până acum n-ar zice că e acelaşi, încrederea pe care o inspira s-a transformat în supunere la vederea individului care a apărut şi se aşază în faţa lui, deci aşa se explică cea de-a doua porţie cerută. E îmbrăcat cu un costum Armani lucios şi o cămaşă neagră, se pare că genul acesta de oameni are o predilecţie pentru negru, cine ştie din ce motive. După cum îl priveşte celălalt, nu încape îndoială, e şeful.

– Ai făcut o treabă bună.

– Mulţumesc. Este o onoare să vă servesc.

---

1 – Salut (trad. din lb. poloneză)
2 – Bună ziua (trad. din lb. poloneză)
3 – Poftă bună (trad. din lb poloneză)

Vorbesc în italiană, unul mai bine ca altul, acest altul fi ind polonezul, se înţelege.

– Maestrul va şti să recompenseze, ca întotdeauna, efortul tău. Cât de curând te va convoca la o întâlnire.

– Sunt onorat de un asemenea privilegiu.

– Aşa şi trebuie. Nu mulţi au această onoare. Şi majoritatea nu rămân în viaţă după ce îl văd. Doar cei mai apropiaţi şi cei care îl servesc cu vrednicie ca tine.

Polonezul îşi înclină capul în semn de respect şi recunoştinţă şi scoate un plic din buzunarul hainei, pe care i-l dă peste masă.

– Asta am găsit la Buenos Aires. Poza dublă despre care v-am vorbit şi care ne-a dus la acel Marius Ferris, pe care Maestrul a trimis să fie cercetat.

Celălalt examinează poza pe care a scos-o din plic.

– Ciudat. Ce mai inventează tipii ăştia. Continuă fără să îşi ia ochii de la poză. Da, Maestrul a trimis să fie cercetat şi avem deja ceva date despre el.

Acum e rândul şefului să scoată un plic, fără să se ferească, pe care i-l dă peste masă.

– Ai ordin să avansezi. Tot ce ai nevoie este înăuntru. Îi înapoiază şi poza: Păstreaz-o cu tine. Marele Plan a fost demarat. Ai grijă cine te vede. E multă lume implicată. Fără greşeli şi fără să trezeşti bănuieli. La revedere.

Iese fără să mai zică nimic şi fără măcar să se fi atins de mâncare, iar cel care rămâne nu se uită după el. Ia plicul şi îl bagă în buzunarul interior al hainei negre. Se apucă să mănânce specialitatea casei şi, odată sătul, plăteşte şi lasă un bacşiş gras chelnerului. E o zi care trebuie celebrată, iar cel care serveşte bine va fi răsplătit.

– *Dziękuje*, îi mulţumeşte ospătarul, bucuros de bancnota verde americană pe care bărbatul bine îmbrăcat i-a lăsat-o pe tăviţa de argint cu care a luat nota. *Do jutra*, adăugă către bărbatul corpolent şi greoi, adică pe mâine.

– *Na razie*[1], spuse celălalt şi ieşi.

Afară, lângă Motlawa, deschide plicul şi controlează conţinutul. Un buletin spaniol cu fotografia lui, un bilet de avion cu plecare din Frankfurt şi destinaţia cunoscută, câteva hârtii şi poza pe care o adusese de la Buenos Aires.

– Deci tu urmezi, confirmă pe un ton părintesc, dar nu faţă de personajul din poză, un ton părintesc faţă de îndatorirea care îl aşteaptă şi care va fi încheiată ca şi celelalte, exemplar. Se hotărăşte să dea o tură pe la Târgul Dominican pentru o ultimă plimbare prin oraşul pe care nu îl va mai vedea. Îşi scoate haina, lasând să se vadă pe braţul stâng tatuajul unui şarpe care coboară până la încheietură. Pune documentele înapoi în plic, nu înainte de a se uita o ultimă dată la poza de care a făcut rost în Buenos Aires, de la reşedinţa parohială a părintelui Pablo, care de câteva zile a schimbat-o cu alta permanentă, sub pământ. Toate sunt aşa cum ne-au fost scrise, nici mai devreme nici mai târziu, iar în poză, chipul lui Benedict al XVI-lea.

1 – Pe curând (trad. din lb. poloneză)

Capitolul 7

CONCLAVUL

Staţi liniştiţi, staţi liniştiţi
căci nu am făcut absolut nimic
pentru a ajunge aici.
Albino Luciani către familia sa,
când a fost ales Papă

26 august 1978

Annuncio vobis gaudium magnum. Habemus Papam, a proclamat Cardinalul Pericle Felici, de la balconul Bazilicii Sfântul Petru, în ziua de douăzeci şi şase august 1978. Dar pentru a se ajunge la cel ales de Sfântul Duh şi de încă o sută unsprezece cardinali s-au întâmplat multe, multe şedinţe mascate în dineuri, multă campanie electorală, în adevăratul sens al expresiei, mascată de indiferenţă, precum ziua în care Cardinalul Pignedoli, înconjurat de alţi colegi din colegiul cardinalilor, a declarat că nu este pregătit pentru a-şi asuma rolul pentru care îl încurajau şi cel mai bine ar fi să îl voteze pe Cardinalul Ganin, un negru din Benin. Adevărul e că mulţi făceau acelaşi lucru, dar de fapt vroiau să zică *uitaţi ce umil sunt, votaţi-mă pe mine.*

Toate astea nu îl interesau pe Albino Luciani, care era mai ocupat să îşi repare Lancia 2000, pentru că avea nişte probleme la motor. I-a spus părintelui Diego Lorenzi, asistentul lui, că vroia maşina gata cel târziu pe douăzeci şi nouă, ca să plece de dimineaţă spre Veneţia, unde era Cardinal.

Dar Sfântul Duh plus cei o sută unsprezece cardinali au vrut ca lucrurile să se petreacă altfel, şi iată că Dumnezeu ne arată din nou prin căile Sale întortocheate cât de puţină influenţă au oamenii. Cardinalul Albino Luciani se roagă îngenuncheat în chilia numărul şaizeci, după votarea de dimineaţă. Nu fusese concludentă, dar l-au luat prin surpindere cele treizeci de voturi pe care le primise în al doilea scrutin, ceea ce îl determinase acum să îl roage pe Domnul să îl cruţe de o asemenea responsabilitate grea. Nu el primise cele mai multe voturi, ci Cardinalul Siri, dar diferenţa dintre ei era de cinci voturi, ceea ce îl plasa pe al doilea loc, în vreme ce modestul Cardinal Pignedoli obţinuse doar cincisprezece, urmat de brazilianul Lorscheider cu douăsprezece.

Nu trebuie privit tot acest proces drept o competiţie, ci ca un mijloc pentru a atinge un scop, procedeul creat de oameni pentru a-l alege pe cel mai sfânt, pe interlocutorul lui Hristos pentru cei credincioşi de pe pământ. Oricât ar putea părea că ar fi un act politic, este vorba despre ceva spiritual săvârşit într-o manieră politică, de pe vremea lui Petru, apostolul lui Hristos, îngropat pe undeva sub pământul acestei ţări deosebit de sfinte. Celelalte nouăsprezece voturi au fost împrăştiate, câteva pentru italienii Bertoli şi Felici, pentru polonezul Karol Wojtyla, argentinianul Pirónio, pakistanezul Cordeiro şi austriacul Franz Koenig.

Lupta, dacă se poate numi aşa fără a trezi suspiciuni, şi trebuie înţeleasă în semnificaţia cea mai pură a termenului, a survenit între Siri şi Luciani, unul doritor să îndeplinească funcţia, celălalt doritor să plece înainte de încheierea Conclavului, şi care le spusese asistenţilor, rudelor şi prietenilor înainte de a intra că, dacă ar fi fost ales, o probabilitate la care nici el nici altcineva nu se gândea – e îndeajuns o privire pe lista favoriţilor pentru a vedea că nu auzise nimeni de existenţa unui anume

Cardinal Albino Luciani din Veneţia – ar urma să spună *Îmi cer scuze, dar refuz.* Cel căruia Paul al VI-lea, în vizită la Regina Adriaticii, îi dăruise o etolă pe care i-o pusese pe umeri în faţa tuturor, un gest neobişnuit pentru Sanctitatea Sa, dar un gest cu semnificaţii mai profunde, precum recunoştinţa loialităţii Cardinalului veneţian, anume pentru apărarea, mai degrabă din obligaţie decât din plăcere, a enciclicii *Humanae Vitae*[1], una dintre cele mai nefericite din istorie.

Poveşti vechi fără interes momentan, sau poate totuşi de interes, având în vedere că Paul al VI-lea este unul din principalii responsabili pentru faptul că Albino Luciani stă îngenuncheat acum pentru a se ruga de teamă că va fi ales de colegii săi şi de Sfântul Duh. Una e când vorbeşti despre lucruri care ţi se par simple supoziţii, şi alta e când chiar pot deveni realitate, precum în cazul de faţă, *Votaţi-l pe Siri,* îi cerea el Creatorului, *Am atâtea de făcut în Veneţia.*

Dacă nu ar fi fost Paul al VI-lea, nici nu s-ar afla acolo, el e cel care l-a numit Cardinal, dar dacă se gândeşte mai bine, dacă Ioan al XXIII-lea nu l-ar fi numit Episcop, tot nu s-ar fi aflat acolo, aşa cum n-ar fi fost nici dacă mama sa, Bortola, nu l-ar fi născut la Canale d'Agordo, pe şaptesprezece octombrie o mie nouă sute doisprezece. Sunt gânduri pe care mai bine le alungă, totul este aşa cum a fost scris, vocaţia o are, altfel doctorul satului, Filippo Carli, nu l-ar fi încurajat să intre la seminarul din Feltre.

Prima votare îi dăduse presentimentul că lucrurile nu aveau să fie aşa uşoare precum se aşteptase. Nu putea rămâne indiferent, cum îi era obiceiul, aşa cum nu putea să îşi explice cum obţinuse douăzeci şi trei de voturi încă

---

1 – Humanae Vitae (*Despre viaţa omului*) – enciclică scrisă de către Papa Paul VI şi promulgată pe 25 iulie 1968. Purtând subtitlul *Despre regularizarea naşterii,* aceasta reafirma învăţăturile tradiţionale ale Bisericii Catolice în special în privinţa avortului şi contracepţiei.

de la prima rundă, adică două mai puţin decât Siri şi cinci în plus faţă de Pignedoli. Sunt voinţe mai presus de noi care mai intervin din când în când. La sfârşit, au adunat voturile celor două scrutine şi le-au ars. Paul al VI-lea prevăzuse întregul proces al Conclavului, nimic nu îi scăpase în ce priveşte siguranţa externă şi internă, căci cel care decide regulile alegerii unui succesor este Papa de dinainte, iar el, pentru prima oară, interzisese cardinalilor cu peste optzeci de ani să participe la Conclav, iar verificările erau extrem de riguroase, nimeni nu se putea infiltra. Ciudat, întrucât vorbim despre oameni spirituali, creştini, credincioşi în Dumnezeu Tatăl cel Atoputernic, dar, înainte de toate, sunt totuşi oameni, cu limitările corporale pe care acest fapt le proporţionează. Cu toate acestea, Paul al VI-lea nu prevăzuse posibilitatea unei morţi prin asfixiere a cardinalilor săi, cât pe ce să se întâmple, căci nimeni nu şi-a amintit să cureţe hornul, ca urmare doar puţin fum negru s-a văzut ieşind în exteriorul Capelei Sixtine, pentru că restul a inundat încăperea, iar dacă nu ar fi fost unii mai curajoşi, care au riscat excomunicarea deschizând ferestrele sigilate, Conclavul s-ar fi terminat chiar acolo.

După rugăciune, Luciani s-a ridicat şi a ieşit din chilie. Joseph Malula, Cardinal din Zair, l-a salutat însufleţit de cum l-a văzut şi l-a felicitat, dar Luciani răspunse dând din cap întristat, în timp ce se îndreptau către capelă, unde avea să urmeze cea de-a treia rundă.

– Mă încearcă o teribilă nelinişte, îi spuse celuilalt.

E bine ştiut că Dumnezeu aude toate rugile în felul Său, are grijă de toţi şi de toate cu dragostea nemărginită care, după cum arată şi sintagma, se întrece pe sine întotdeauna, oricare ar fi comportamentul nostru, fie că noi credem sau nu în El, şi astfel, la finalul celei de-a treia votări, Luciani s-a diferenţiat de rivalul său, între ghilimele, chiar dacă nu sunt puse, nici nu e nevoie, ştim bine dorinţa celuilalt de a câştiga acea întrecere. A primit

şaizeci şi opt de voturi, faţă de cincisprezece ale lui Siri. Luciani era la doar opt voturi de a fi Pontificat.

– Nu, vă rog, nu...

Câţiva cardinali aşezaţi lângă el au auzit răbufnirea prietenului lor. Willebrands încercă să îl liniştească.

– Curaj. Domnul dă povara, dar dă şi forţa de a o purta. Felici se apropie de tulburatul Luciani şi îi înmână un plic.

– Un mesaj pentru noul Papă, spuse, o exprimare curioasă pentru cineva care îl votase numai pe Siri.

Pe hârtie scria *Via Crucis*, un simbol al Drumului Crucii. Toţi erau entuziasmaţi în Conclav, Sfântul Duh coborâse, cel puţin aşa credeau majoritatea, aceasta era voia Domnului, aceasta ar fi acum, o ştiau cu siguranţă. Un Papă ales de toţi şi pentru Unul, pentru Toţi şi pentru unul, într-un întreg care ar da naştere unui nou Pontificat, un nou Sfânt Părinte, un nou lider al catolicilor.

Şi aşa a şi fost, primind Luciani nouăzeci şi nouă de voturi, Cardinalul Siri unsprezece, iar brazilianul Lorscheider unul, cel al lui Luciani, care îl votase tot timpul. Un drum prescris, un drum parcurs, aplauze înflăcărate, mai puţin de două zile pentru a alege unul din o sută unsprezece, asta se poate numai cu ajutorul inspiraţiei divine. Totul era rezolvat la şase şi cinci după-amiaza, tocmai la timp pentru cină.

Uşile Capelei Sixtine se deschiseră şi intrară maeştrii de ceremonii care îi urmau Cardinalului Villot, secretar de stat al Vaticanului încă de la Papa anterior şi cel încredinţat cu cheile Bazilicii până la finalul alegerii, care se opri lângă scaunul lui Albino Luciani.

– Acceptaţi alegerea dumneavoastră ca Suveran Pontif? întrebă cardinalul francez.

Toată capela avea ochii aţintiţi asupra lui Luciani, pereţi, tavane, picturi, figurile lui Michelangelo şi colegiul

de cardinali. Ribeiro şi Willebrands îl încurajau din priviri şi Villot repetă întrebarea.

– Să vă ierte Dumnezeu pentru ce aţi făcut cu mine, răspunse într-un final. Accept.

De acum totul urma să decurgă conform unui protocol stabilit de secole, un ceremonial care avea să continue până la sfârşitul vieţii lui, o viaţă pe care tocmai a pierdut-o, după unii, lumina lui Hristos pe pământ, după alţii, oricum ar fi fost, Lancia 2000 avea să rămână parcată pentru mult timp, iar Luciani nu avea să revadă iubita lui Veneţie prea curând.

– Ce nume doriţi să vă alegeţi?

Luciani ezită din nou şi după câteva momente spuse, zâmbind pentru prima dată:

– Ioan Paul I.

Numele ales de către un nou Papă arată direcţia pe care o va urma. Mesajul pe care el îl transmitea prin acel nume era că nimic nu mai avea să mai fie la fel. Mulţi au fost încântaţi, se începea cu o inovaţie, niciun alt Papă nu avusese două nume în aproape două mii de ani de istorie. Luciani era chiar singurul, un omagiu adus celui care îl făcuse Episcop şi celui care îl făcuse Cardinal, Ioan şi Paul, unul şi celălalt, persoane diferite, unite acum într-un singur om cu voinţă proprie.

– Vă felicit, Sfinţia Voastră, îi spuse Karol Wojtila.

Mare agitaţie domnea în Capelă. Luciani a fost dus la sacristie, cardinalii ardeau buletinele de vot împreună cu compuşii chimici care albeau fumul, dar după câteva pufăituri albe a început să iasă negru, poate de la coşul murdar, iar oamenii din Piaţa Sfântul Petru au înţeles că încă nu fusese ales niciun Papă. Fraţii Gammarelli, croitorii Vaticanului, umblau bezmetici după o sutană albă care să se potrivească. De obicei aveau întotdeauna trei pregătite înainte de fiecare Conclav, una mică, alta medie şi una mare, dar de data aceea pregătiseră numai

una, şi mai mare decât cea mare, având în vedere lista celor doisprezece candidaţi. Luciani era foarte subţire şi nu fusese pus pe listă. Până la urmă au modificat-o şi au reuşit să îl îmbrace ca Sfânt Părinte al poporului catolic.

Suenens se apropie de el şi îl felicită.

– Sfinte Părinte, vă mulţumesc că aţi acceptat.

Luciani zâmbi:

– Poate ar fi fost mai bine dacă aş fi refuzat.

Şi de ce nu a făcut-o? Pentru că se simţise dezarmat de repeziciunea cu care se petrecuseră lucrurile, de majoritatea evidentă de voturi, de smerenia lui pură şi, de asemenea, pentru că, în adâncul lui, se simţea capabil de a îndeplini dificila funcţie, altfel nu ar fi acceptat-o.

Cardinalii începură să intoneze *Te Deum*, oamenii afară începeau să plece, gândindu-se că încă nu se alesese Papa. Însuşi comandantul Gărzii Elveţiene, obligat să îl primească pe noul Papă cu un salut de loialitate al tuturor gardienilor, nu avea escorta pregătită să îl însoţească, Radio Vatican anunţa că fumul era şi alb şi negru, fraţii Gammarelli se certau în sacristie dând vina unul pe celălalt.

În toiul tuturor acestora, uşa enormă a balconului Bazilicii Sfântul Petru se deschise şi vocea Cardinalului Felici răsună în difuzoare.

– *Attenzione.*

Oamenii reveniră în fugă spre piaţă şi rămaseră în aşteptare tăcuţi.

– *Annuncio Vobis gaudium magnum! Habemus Papam!*

Diego Lorenzi era secretarul lui Luciani de doi ani, îl însoţise la Roma din Veneţia şi era unul dintre miile de oameni care aşteptau în Piaţa Sfântul Petru. Fumul care ieşea pe coş de la şase şi douăzeci şi cinci nu era nici alb nici negru, era cenuşiu, şi aşa rămăsese de vreo oră. Lângă el, o familie de suedezi îi privea sutana neagră pe care o purta.

Cea mai mică din cele două fetiţe blonde, pătrunsă de spiritul religios al momentului, îl întrebă unde ţinea slujbe.

Lorenzi îi răspunde zâmbind pe un ton blând că era în Roma doar pentru câteva zile şi că lucra în Veneţia. O întâlnire între străini, ceva normal în mijlocul unei mulţimi aşa mari, toţi aşteptând acelaşi lucru, alegerea unui lider pentru un grup de oameni atinşi de Dumnezeu, atât de simplu, atât de complex şi atât de profund, un spirit care pătrunde întreaga piaţă, întreaga Romă şi întreaga lume care asistă cu sufletul la gură la transmisiile în direct ale televiziunilor sau radiourilor. Pentru Diego Lorenzi era doar o experienţă anevoioasă care se va termina în curând. Ziua următoare, dis-de-dimineaţă, va conduce Lancia înspre Veneţia, şase sute de kilometri de distanţă între cele două oraşe şi cele două lumi. Auzi un *„Attenzione"* şi îl văzu pe Cardinalul Pericle Felici apărând la balconul Bazilicii Sfântul Petru.

– *Annuncio vobis gaudium magnum. Habemus Papam. Cardinalem Albinum Luciani.*

La auzul numelui, Lorenzi începu să fremete, de bucurie, evident, fetiţa suedeză şi părinţii se uitau la el, un preot la fel de înduioşat de moment ca şi ei.

– Sunt secretarul noului Papă.

Mulţimea primi vestea cu bucurie şi mai ales când Felici anunţă că numele ales era Ioan Paul I. Aproape nimeni nu mai auzise vorbindu-se despre Luciani, tot ce conta era că aveau un nou Papă, nimic mai mult, până când l-au văzut pe Albino Luciani apărând în balcon, îmbrăcat în alb, zâmbind. Un zâmbet care răzbătea până în sufletul oamenilor, capabil să dezmorţească sufletele dintr-o stare letargică, inspirându-le o bucurie caldă, o efervescenţă de omenie, de iubire şi pace. După Giovanni Battista Montini, lugubrul Paul al VI-lea, apărea la balcon acel om, zâmbind ca un copil plin de vise, iar după ce a dat binecuvântarea *Urbi et Orbi*, soarele reîncepu să strălucească spre apus.

Capitolul 8

Nu se ştie de ce sau din ce cauză, dar mare parte dintre directorii generali ai nenumăratelor agenţii secrete răspândite prin toată lumea se tem şi respectă orice indicaţie ar da acest bătrân cu pielea zbârcită, sprijinit într-un baston cu cap de leu aurit.

Orice speculaţie e posibilă, cu toate acestea, însă, ar putea fi o simplă ficţiune faţă de adevăr. Iar adevărul, deşi nu este la îndemâna nimănui, este susţinut de un factor ferm şi de netăgăduit: CIA sprijină şi îndeplineşte toate deciziile lui, ajungând chiar să împrumute efective şi întregi divizii pentru a acoperi organizaţia condusă de acel bătrân fragil cu expresia dură. Normal că toate astea funcţionează din obligaţie. Dacă importanta şi mai mult sau mai puţin prestigioasa Central Intelligence Agency se conformează în faţa unui asemenea om, punându-se la dispoziţia lui cu tot cu agenţi, nu e cazul să se mai pună întrebări.

Are întotdeauna lângă el un bărbat îmbrăcat impecabil într-un costum negru Armani şi al cărui nume nu îl ştie nimeni, bucurându-se de acelaşi anonimat ca bătrânul. Unde este unul, cu siguranţă este şi celălalt, cu rare excepţii în care asistentul trebuie să meargă personal să organizeze unele treburi, sau să elimine altele, atunci când e imperativ să nu o facă nimeni altcineva.

Cât despre bătrân, e văzut de obicei prin vastele grădini ale vilei sale sau prin oraş, nu vom menţiona care vilă sau care oraş din motive care se subînţeleg, vorbim de

lume cu prea mare influenţă ca să vrem să o mâniem. De mult nu mai iese de pe teritoriul italian şi nu vizitează alte graniţe. În alte timpuri petrecea mai mult timp în afara ţării decât şi-ar fi dorit, dar acum nu se mai întâmplă, căci îşi poate permite. Şi noile tehnologii fac lucrul acesta posibil, chiar dacă nu îi lipsesc oameni de încredere în locurile care îl interesează. Cu atât mai bine, pentru că nimic nu egalează aerul din oraşul lui, din iubita lui Italie în general, din oraşul şi vila sa în particular, oricât de mult a călătorit prin toată lumea.

În această zi, mai precis, îl găsim pe bătrân aşezat pe terasa vilei sale, cu privirea afundată în *Corriere della Sera* şi în orizontul îndepărtat. De acolo poate contempla o mare de verdeaţă care se pierde în zare, mai departe de limita proprietăţii lui, până dispare în spatele unei coline care acum ascunde soarele, iar nuanţele oranj de asfinţit încearcă în van să combată întunericul ce câştigă tot mai mult teren cu fiecare secundă.

Ar fi putut fi o fată în casă mai zeloasă, dar nu, luminile grădinii s-au aprins singure, declanşate prompt de numeroşii senzori fotoelectrici răspândiţi prin curte, care au făcut tot felul de calcule ca să ajungă la concluzia că lumina nu mai era suficientă. La început lămpile se activează treptat, în armonie cu apusul soarelui, o tranziţie continuă şi plăcută, soarele dispare în spatele colinei din depărtare, iar lămpile încing din ce în ce mai tare filamentele, până ajung la maximum. Dacă eşti prea concentrat nici nu observi că noaptea s-a instalat şi a pus stăpânire pe cer, din moment ce lumina încă permite o lectură fără probleme. Dar bătrânul a observat. Nu pentru că nu ar reuşi să citească ziarul, aici nu se pune problema, dar marea de verdeaţă s-a transformat într-o profunzime întunecată, presărată de licurici mici, unii în mişcare, alţii stând pe loc. Nicio lumină artificială nu are putere să lumineze lumea. Poate doar cea a credinţei să

reuşească, dar într-o manieră spirituală. Zâmbi la gândul acesta. În ultimul timp raţionamentele îi sunt tot mai legate de spiritualitate. Chiar dacă porneşte de la ceva material, până la urmă, după câteva ocoluri, tot la o perspectivă spirituală ajunge, cine ştie de ce. Poate e vârsta care cere iertare pentru păcatele vieţii. Dar nu e el omul care să plece capul pentru a cere iertare, aşa cum nici el nu e îndurător cu alţii. Viaţa umană are doar valoarea câştigului. De îndată ce acesta se termină, îşi pierde utilitatea, indiferent de rasă, crez sau vârstă. Şi asta i se întâmplă şi lui, în ciuda longevităţii. Dumnezeu a vrut să trăiască atâţia ani şi să înfrunte atâtea pericole, îndoieli şi frustrări. Toate i-au fost date de El, toată suferinţa prin care a trecut şi încă mai trece. Diferenţa este indiferenţa cu care acum priveşte anumite provocări pe care El nu ezită să i le trimită. Fie un mic semn, sau o revelaţie, acest bătrân care stă singur cu ziarul lui le înţelege foarte bine. Faţă de majoritatea muritorilor, lui nu îi e teamă de Dumnezeu. Multe vieţi s-au stins de mâna sau la ordinele acestui bătrânel în baston, care încearcă să dea impresia că, de fapt, bastonul e doar o chestiune de imagine, când, de fapt, nu mai poate face un pas fără el. Timpul este neîndurplecat faţă de toţi şi nu cruţă pe nimeni.

Asistentul nu e prin zonă, ceea ce ne permite să speculăm asupra motivului. Cu siguranţă are de rezolvat treburi de-ale bătrânului pe undeva prin sau în afara ţării, oriunde s-ar afla problemele cu pricina, sau treburile care trebuie clarificate. Cu toate că l-am denumit pe bărbatul absent asistent, el este ceea ce se cheamă în mod obişnuit secretar personal. Toţi oamenii puternici au câte unul, inclusiv Papa, şi putem afirma că omul aşezat pe scaunul de fier de pe terasa vilei are la fel de multă putere, dacă nu chiar mai multă decât Papa.

Acum câţiva ani putea să îşi permită să îşi aprindă un trabuc şi să se delecteze fumându-l până la capăt, citind

ziarul şi scoţând fumul liniştit. Azi se mulţumeşte doar cu lectura ziarului, întrucât plămânii nu îi mai permit să aibă pretenţii tabagice. Dumnezeu îi ia, una câte una, toate plăcerile lumeşti. O tuse aspră şi bruscă invadează liniştea serii calde şi retează dorinţa ispititoare. Poate să reziste fără probleme tentaţiilor cărnii şi minţii. Alte lucruri îl neliniştesc, iar el nu e un om care să se îngrijoreze pentru nimicuri, totuşi, are un slogan pe care îl repetă întotdeauna, totul are o soluţie.

Pierdut într-un vârtej de gânduri, nici nu o vede pe fata în casă, care se apropie cu un telefon în mână.

– Domnule?

Îl strigă din nou, neprimind răspuns.

– Da, Francesca, spune. Pare trezit dintr-un somn cu ochii deschişi.

– Vă caută cineva.

Servitoarea se retrage după ce i-a dat patronului aparatul, lăsându-l să vorbească în voie despre afacerile lui, oricare ar fi ele, niciodată nu ar îndrăzni să se bage în treburile lui.

– *Pronto*, răspunde bătrânul cu voce sigură, element definitoriu al controlului, când se aude timbrul lui dur, e clar că el e şeful.

Recunoaşte la capătul firului vocea calmă a asistentului care îi transmite datele în legătură cu misiunea sa. Faţă de patron, vocea lui e liniară şi monotonă, îi relatează tot sintetic şi competent, valori moştenite de la bătrân, care ascultă, ştie că îi place să i se explice tot succint şi rapid, nu e nevoie de zece cuvinte când trei sunt de ajuns, aşa cum fac unii scriitori.

– Foarte bine. Poţi să te întorci. Vom monitoriza totul de aici. Câteva secunde în plus de linişte întretăiate de vocea care se aude din receptor. O să se descurce el. Nu va fi greu să îl găsească pe Marius Ferris, aşa că acţionează cum ţi-am spus, în ariergardă... Te aştept.

Apasă pe buton şi convorbirea internaţională se întrerupe, tăind uniunea virtuală dintre două ţări distincte, o linie invizibilă care permite trecerea vocilor şi a informaţiilor. Pune aparatul pe masă, dar îl ia înapoi repede. Mai are din când în când gesturi din acestea bruşte, uită pentru moment ce ar trebui să facă. Ca şi cum i se pune pentru o clipă o pâclă, buimăcind raţionamentul logic şi rece cu care e obişnuit. Dar deocamdată nu e ceva grav, s-a întâmplat doar acasă, de câteva ori într-o lună. Dar ştie că e doar o chestiune de timp până când pâcla va dura mai mult decât o clipă, se va instala şi apoi va prelua controlul. Când? Nu ştie să zică. În câteva luni, câţiva ani, nu se poate calcula. E răzbunarea vieţii asupra noastră. Păstrează întotdeauna ce ştie pentru ea şi nu împărtăşeşte nimic cu nimeni.

Formează un alt număr, legătura se face imediat. Ştie cine îi va răspunde, pentru că numai el e autorizat să o facă.

– Geoffrey Barnes. Puteţi pune în aplicare anihilarea ţintei. Aştept confirmarea.

Şi închide fără să mai adauge altceva. Acum, în sfârşit, lasă aparatul pe masă şi se întoarce la ziarul care îl aşteaptă.

– Sarah Monteiro, ţi-a sunat ceasul.

Capitolul 9

– Nu răspunde nimeni? se întreabă Sarah cu receptorul la ureche, aşteptând neliniştită să audă vocea căutată. Ciudat.

Închide şi formează din nou. Aşteaptă câteva secunde. O voce feminină, umană dar înregistrată, informează că cel căutat nu este disponibil în acel moment, dar dacă doreşte, poate lăsa un mesaj.

– Tata... Sunt Sarah... Duce mâna la cap. Ce deşteaptă sunt. Dacă am spus tata, nu pot fi decât Sarah. Vorbeşte din nou în receptor. Trebuie să vorbesc cu tine urgent... aaa... Ok... Ne-auzim, atunci.

Se întoarce la calculator. E logată pe *MSN*. Iconul care îi corespunde cuvântului Tata apare roşu, urmat de *Offline*.

– Nici aici nu eşti. Mi-ar plăcea să ştiu pe unde umbli.

Ia una dintre hârtiile îngălbenite pe care le-a primit într-un plic semnat de un anume Valdemar Firenzi, l-a găsit în mijlocul corespondenţei. Sunt trei foi, toate scrise în italiană. Două dintre ele sunt doar o listă de nume şi prenume bătute la o maşină de scris, fiecare din ele precedate de un număr şi nişte iniţiale pe care nu le înţelege. Două coloane care umplu o pagină întreagă şi jumătate din a doua. Câteva notiţe mărginesc coloanele, scrise cu o caligrafie atentă şi frumoasă. Unele nume sunt subliniate cu aceeaşi linie hotărâtă care a însemnat şi comentariile laterale, fără nicio tremurare sau pată de stilou, iar unele dintre numele evidenţiate au o săgeată care duce la ceva

scris în italiană. Dar de ce în italiană? Primul impuls a fost să le arunce pe toate la gunoi. Expeditorul nu are adresă, aşa că nu poate să le returneze. Întoarce plicul cu gura în jos şi îi cade o cheiţă în poală. Foarte mică. Poate de la închizătoarea vreunei valize. De la broasca unei uşi sigur nu poate fi. Dar, între timp, i-a atras ceva atenţia. La început nu se vede printre atâtea nume terminate în *ov* şi *enkos* şi altele de stirpe italiană, anglo-saxonă, hispanică, dar el este acolo, complet, fără să lase umbră de îndoială, fără să fie subliniat sau cu vreun comentariu lateral, dar încercuit, cerneala e recentă, ca şi când ar vrea să atragă atenţia, ca şi când zice uită-te aici. Raul Brandão Monteiro. Scris la aceeaşi maşină ca şi celelalte, ofiţer al armatei portugheze, tatăl acestei Sarah Monteiro, intrigată să îl vadă pe lista de o sută douăsprezece nume în total, asta spunem noi, pentru că ea nu i-a numărat.

– Ce caută aici numele lui?

Studiază foaia următoare. Nişte înscrisuri, se vede că făcute pe fugă, după scrisul neîngrijit, pe care Sarah îl ştie, şi ea scrie aşa la conferinţele de presă. Oare ziarista identifică vreun coleg de muncă? Poate că da, poate că nu. Adevărul e că numele Valdemar Firenzi nu îi e total necunoscut, totuşi nu îşi aminteşte dacă este ziarist sau sursă, şi nici nu a ştiut vreodată italiană, e o limbă pe care nu o stapânește, dar către care trimite numele. Nu. Trebuie să fie altceva. Primul lucru pe care îl va face este să aştepte să o sune înapoi tatăl ei, iar al doilea va fi să găsească pe cineva care ştie să citească şi să vorbească italiană.

18, 15 - 34, H, 2, 23, V, 11
Dio bisogno e IO fare lo. Suo augurio Ÿ mio comando
GCT (15) - 9, 30 – 31, 15, 16, 2, 21, 6 – 14, 11, 18, 18, 2, 20

– Am nevoie de cineva care să înţeleagă italiană. Fir-ar să fie. Sunetul telefonului o face să tresară şi sare imediat de pe scaun.

– În sfârşit. Răsuflă uşurată. Nu poate fi altcineva decât tatăl ei care o sună înapoi. Tata?

Nu se aude nimic la capătul firului. Dar nu e o linişte din aceea totală. Zgomotul de fond pe care îl aude e de undeva de pe o stradă, dintr-un oraş, aude maşini, voci, paşi, frânturi de conversaţii. Un telefon public sau un mobil.

– Tata?

Nimic. Poate cineva a greşit numărul, cineva care a format greşit, un mobil din vreo geantă care în agitaţia cotidiană a ajuns să facă legătura aleator la numărul ei. Vreun admirator? Niciun „fost" în ce priveşte amorul, vorbim despre iubiţi, nu are antecedente de obsedat. Nu. Poate singurul capabil de asta să fie Greg, coleg la redacţie, dar el face asta în glumă şi, într-adevăr, găsise în corespondenţă o vedere de la el trimisă din Congo. Îi povestea cum fusese o aventură în sine trimiterea acelei vederi cu o poză a Râului Lulua. Se adâncise în junglă, înarmat cu aparatul foto. A reuşit să găsească într-un sat o camionetă care făcea legătura săptămânal cu Kananga, fosta Luluabourg. A fost singurul mod de a menţine legătura cu prietena lui din civilizaţie.

– Greg? Tu eşti? Asta e vreo glumă? Nu a rezistat să nu întrebe, cine ştie.

Dar zgomotul metropolitan care răzbate din receptor nu prea se potriveşte cu tonul congolez al vederii, cu liniştea care îşi imaginează că e mai degrabă caracteristică neprimitoarei localităţi din junglă. Nici vorbă. Mintea înfierbântată inventează ipoteze, toate din cauza unei scrisori din Italia, cu un expeditor italian necunoscut şi o listă care se presupune că e veche şi unde figurează numele tatălui ei în mijlocul atâtor altora. Nu e un motiv

destul de întemeiat pentru atâta paranoia, dar de când poliţistul de la aeroport îi spusese că e ceva în neregulă cu paşaportul ei, apoi mai fusese şi valiza care îi fusese deschisă undeva între aeroportul Portela din Lisabona şi Heathrow – ceva ce avea să rezolve a doua zi, cu toate că putem să spunem că timpul nu va fi de partea lui Sarah de acum încolo – plus scrisoarea, toate au dus-o la suspiciunea fantezistă a unei conspiraţii. Dar scrisoarea o intrigă mai mult decât celelalte... Scrisoarea...

Oricum ar fi, secundele trec, convobirea încă nu s-a terminat şi nici măcar nu a auzit un *Bună* sau orice altceva. Nici nu se aude respiraţia interlocutorului, doar sunetul unei sirene de poliţie. Tipicul sunet tânguitor care anunţă o urgenţă sau un „daţi-vă la o parte" deja banale în toate ţările din lumea a doua sau întâi. Despre a treia nu ştim să spunem, sau poate e mai bine aşa, ce nu ştim nu ne poate face rău. Sunetul ţâşneşte din telefon şi nu de afară, cel puţin aşa pare la o primă vedere, sau auz, şi la o a doua ceva mai atentă, se confirmă. O maşină de poliţie trece pe lângă locul de unde vine telefonul. O informaţie importantă pentru cine ar fi interesat. Convorbirea se întrerupe subit, fără niciun *la revedere* sau *pe curând*. Un clic brusc desparte două locuri diferite, sau nici măcar. Sunetul tânguitor al maşinii de poliţie se aude în continuare, acum în lumea reală, afară, pe Belgrave Road. Luminile intermitente albastre invadează draperiile roşii trase şi îmbibă parterul casei lui Sarah cu tonuri psihedelice violete.

Curioasă coincidenţă, două maşini de poliţie să treacă în acelaşi timp în două locuri, cel de unde se telefona şi cel la care se telefona. E chiar ciudat... Sau să fie...?

Prea de tot coincidenţa?

Stinge toate luminile de pe etaj, cufundând apartamentul în penumbra abundentă a spiritelor neliniştite. Trage cu grijă canapeaua crem de trei locuri din sufragerie, îndepărtând-o de fereastră şi, după ce termină

mutarea, se duce lângă geam. Respiră adânc înainte de a da o cută a perdelei la o parte, nu prea mult, doar o mică breşă care să îi permită să vadă fără să fie văzută. Pe stradă, atmosfera normală de Belgrave Road din timpul serii. Zeci de persoane care trec în sus şi în jos. Cu hărţi în mână, valize, plase, fiecare văzându-şi de-ale lui şi fără nimic de-a face cu Sarah Monteiro. Traficul în continuare neobosit, cu toate că nu e una dintre străzile cele mai solicitate din Londra. Maşini de toate felurile şi mărimile, taxiuri londoneze, autobuzul 24 oprit în staţia de pe partea cealaltă a străzii, în direcţia Pimlico/Grosvenor Road, descărcând pasageri şi lăsând să intre alţii noi.

Nicio mişcare suspectă. Nici nu ar reuşi să-şi dea seama în toată alergătura umană de afară, poate doar dacă ar fi ceva prea evident. Dacă cineva ar urmări-o, cu siguranţă nu ar fi îmbrăcat în negru din cap până în picioare aşa cum îşi imaginează ea, cu un palton care să îi ascundă formele şi prefăcându-se că citeşte un ziar sprijinit de un stâlp. Judecând după filmele de spionaj importate de dincolo de Atlantic, oricine ar putea fi un spion. Chiar şi gunoierul care acum strânge sacii de gunoi de pe stradă. Sau femeia care vorbeşte la mobil în camera de la etajul doi al hotelului *Holiday Express* de vizavi de casa ei. Sau ar putea fi pur şi simplu cetăţeni normali, fiecare cu activităţile de zi cu zi, unul strângând saci de gunoi de pe stradă şi cealaltă sunând vreo rudă îndepărtată.

Delirezi, îşi spune, contracarând rapid încordarea care pusese stăpânire pe ea de câteva minute. Ce prostie. Chiar stăteau să te spioneze. Da, eşti foarte importantă.

Totuşi, ceva îi atrage atenţia când 24 porneşte cu pasagerii săi spre treburile lor. O maşină neagră cu geamuri fumurii. E ceva întotdeauna suspect. Aşa e în toate filmele, vehicule întunecate care ascund agenţi înconjuraţi de aparate de ultimă generaţie care cercetează fiecare

mişcare, gând şi intenţie. Poate aşteaptă pe vreun client al hotelului.

Oare e acolo de mult? Acum lentoarea gunoierului nu i se mai pare aşa inocentă, ca şi femeia de la al doilea etaj al hotelului, care parcă nu îşi mai ia ochii de la stradă, nici nu termină naibii o dată convorbirea aia. Să fie toţi agenţi secreţi?

Maşina...

Maşina neagră cu geamuri fumurii... nu i se pare deloc nevinovată, ba dimpotrivă. Şi are ceva ce o nelinişteşte. Dar ce?

– Am mai văzut maşina asta, îşi spune cu voce tare, am mai văzut maşina asta, repetă. Sarah Monteiro vede acum unul câte unul documentele cerebrale care păstrează imaginea acelui vehicul întunecat şi foarte suspect. Dacă ar fi fost bărbat, nici marca nici modelul nu l-ar fi ajutat să identifice locul şi ora unde îl văzuse pentru prima dată, dar memoria feminină a lui Sarah Monteiro, organizată fotografic şi asincronic, îi arată imediat când şi unde a văzut maşina aceea, acum parcată pe cealaltă parte a străzii, s-a întâmplat cu câteva ore înainte, era în taxiul care o aducea de la aeroportul Heathrow. Maşina care a frânat brusc în faţa lor şi a rămas aşa preţ de câteva clipe fără să mişte. Apoi şoferul a deschis geamul, a zis *sorry, mate* şi a plecat mai departe. Aia era maşina. Fără îndoială. Ceea ce înseamnă că poate e parcată pe partea cealaltă a străzii de mai bine de trei ore. Ceea ce înseamnă şi că poate nu înseamnă nimic şi toate sunt doar un film de spionaj pe care scrisoarea i l-a infiltrat în minte. Iar această a doua variantă, după părerea ei, e cea mai corectă.

Ţârâitul mobilului o sperie aşa de tare încât, fără să ştie cum, se trezeşte în momentul următor aşezată în fund pe canapea. Saltul de adrenalină a făcut-o să se împiedice de canapea în aşa fel încât a căzut chiar pe perne, aşezată.

În altă zi, cu alt noroc, ar fi putut să dea cu capul de podea. Dar e mai bine să nu atragă gânduri atât de masochiste. Aşadar, acum nu mai are nimic altceva de făcut din poziţia confortabilă în care a aterizat, decât să răspundă la mobilul care, din fericire, nu i-a scăpat din mână.

– *Yes?*

– Bună, Sarah.

– Tata! În sfârşit. Unde erai?

În fine, părintele răspunde mesajului. Uşurarea de a auzi vocea senină şi cumpătată a Căpitanului Raul Brandão Monteiro, tatăl ei înainte de orice filiaţie militară sau profesională, are efectul unui apel de întoarcere pe pământ. Acum deja totul a trecut şi a devenit ilar. Totul din cauza unei scrisori care menţiona numele tatălui. Se ridică şi se îndreaptă din nou spre fereastră. Spioni, agenţi secreţi, viaţa ei urmărită şi în pericol, bărbatul de la gunoieri care strângea sacii nu se mai vede. Draperia e trasă la al doilea etaj al hotelului *Holiday Express*, unde femeia vorbea la telefon fără să îşi ia ochii de la stradă. Totul a trecut. Doar maşina a rămas. Dar nici asta nu o mai nelinişteşte. E maşina unui om normal, aşa numitul civil, care a avut noroc să găsească locul acela de parcare. Faptul că e închisă la culoare şi are geamuri fumurii e doar alegerea personală a cumpărătorului, iar gusturile nu se discută, nici măcar cele proaste. Totul a trecut, calmul obişnuit al lui Sarah îşi reintră în drepturi.

– Am fost să o duc pe maică-ta...

– Unde? Unde să o duci?

– Sarah...

Rău. Vocea tatălui nu e chiar aşa calmă. De fapt, nu îl mai auzise niciodată aşa de agitat. Uşurarea bruscă pe care o simţise acum câteva secunde cedează din nou sub greutatea îndoielii, a nervozităţii confirmate de vocea acum gravă, în mod obişnuit caldă şi melodioasă, dar azi

nu e o zi normală. Tatălui ei nu îi e bine, ceea ce o trage şi pe ea în aceeaşi direcţie de dispoziţii şi temeri.

– Am primit un plic de la un anume...

– Ştiu. Nu e nevoie să spui nume. Sarah, fii atentă, de acum nu mai spui nici nume, nici unde eşti. Nimănui, auzi? Doar dacă îţi spun eu că e cineva de încredere.

– Tata, mă sperii. Ştii de scrisoare?

Primul răspuns e tăcerea. Dar nu e vreme de omisiuni. Dacă există secrete, minciuni ascunse, acum e timpul să le dezvăluie, să le scoată din nou la lumină. Şi să le corecteze.

– Tată, nu îmi ascunde nimic, te rog. Ţi-am văzut numele pe o listă...

– Ce naiba, Sarah, ţi-am spus să nu mai vorbeşti despre asta. Ştiu ce ai primit... Tonul ridicat dă de gol ranchiuna unui lucru ţinut în umbră, închis cu şapte lacăte, în străfundurile acelui loc în care se duc toate cele pe care nu vrem să ni le mai amintim. Aşa sună vocea lui Raul, ca a cuiva care a pierdut controlul asupra a ceva bine stăpânit. Ştiu ce ai primit... îşi calmează forţat tonul, dar ei nu ştiu, iar acum sigur ascultă.

– Care ei, tata? În cuvintele ei se simte o uşoară nuanţă de panică, ce îi provoacă un tremur inconştient, aproape înlăcrimat.

– Nu e momentul să vorbim acum. E timpul să trecem la treabă,draga mea. Îţi aminteşti de casa bunicii?

– Ce? Ce legătură are asta acum?

– Îţi aminteşti sau nu?

– De casă? Normal, cum să uit.

– Perfect.

O siluetă. Micul simptom de panică se transformă într-un atac serios. Norocul lui Sarah că nu are reflexul unui ţipăt, ci mai degrabă un fior rece care îi străbate coloana şi o încordează într-atât încât spatele i se îndreaptă ca unui soldat în formaţie.

– Sarah, vocea tatălui îi cere urgent atenţia. Aude paşii de pe lângă casă. Siguri, hotărâţi, apăsaţi, ritmaţi, fără grabă, timpul e de partea lor. Parcă e hipnotizată auzindu-i cum străbat spaţiul care a rămas între fereastră şi uşă. Un monstru, un bărbat gigant, Sarah nu îşi imaginează că o femeie ar putea să aibă un astfel de efect tenebros asupra simţurilor ei. Un ucigaş profesionist? Un călău calificat?

– Sarah, vocea tatălui o aduce din nou cu picioarele pe pământ.

– Te aud.

– Îţi aminteşti că îţi era frică pentru că dormeam deasupra staulului de animale?

– Da, îmi amintesc perfect. Bunica se enerva îngrozitor pentru că îmi era frică de ele.

– Şi pe bună dreptate...

Ding. Dong. Soneria de la uşă.

– Sună cineva la uşă, trebuie să mă duc...

– Nici să nu te gândeşti să deschizi uşa aia, întrerupe tatăl intempestiv. E un ordin şi nu o rugăminte.

– Tata, nu mai sunt unul din soldaţii tăi.

– Ştiu. Iartă-mă, Sarah. Am multe să-ţi spun. Sunt lucruri de care ar fi trebuit să-ţi vorbesc demult, dar... Asta va trebui să aştepte până vei fi în siguranţă.

Ding. Dong.

– Nu pot să îţi spun ce să faci. Doar că, orice s-ar întâmpla, nu deschide uşa. Ţine hârtiile întotdeauna la tine. Adu-ţi aminte de ce îţi spunea bunica când nu vroiai să ieşi pe uşa animalelor.

– Adică pe uşa casei, care ajunsese să fie şi a animalelor, vrei să zici.

– Adu-ţi aminte ce îţi spunea. Sună-mă mai târziu. Găseşte alte căi.

Convorbirea se întrerupe fără niciun rămas bun. Trei lovituri puternice în uşă o grăbesc să se gândească la

cuvintele tatălui. La ce îi spunea bunica atunci când plângea pentru că nu vroia să treacă pe lângă vacile enorme care blocau intrarea comună. Mama ei, englezoaică get beget, deloc obişnuită cu împrejurimile acelea, găsea distractiv modul de viaţă al locuitorilor din Escariz, în creierii munţilor din Chaves. Case de piatră, prost izolate, întunecate, fără electricitate, fără canalizare, fără ţevi de gaz, de fapt fără gaz de orice fel. Locul de baştină al tatălui ei, unde el se întorcea în fiecare an. Probabil că nu mai reuşea să stea mai mult de o săptămână în locurile acelea departe de civilizaţie, dar din cincizeci şi două, una trebuia să fie la Escariz, în vizită la familie şi la prietenii din timpuri străvechi. Îşi aminteşte cum ura să treacă pe lângă animalele acelea enorme cu coada fâlfâind prin aer, trecându-i aproape de faţă şi cu boturile veşnic rumegând, ceea ce îi dădea senzaţia că aveau tot timpul ceva în gură. Bunica trebuia să le dea la o parte ca să treacă nepoţica. Alte dăţi era tatăl, când bunica era ocupată să facă pâine sau chiftele sau era la câmp, la semănat sau la cules de legume. Sau la cules de vie, când era vremea. Şi tatăl se pricepea să le dea la o parte. Se vedea că nu îi era deloc frică. De la o vârstă încolo, bunica nu le mai dădea din drum. „Dă-le tu", spunea. „A venit vremea să nu îţi mai fi e frică", adăuga. „Dacă nu îmi fac rău mie, care sunt bătrână, nici ţie n-or să-ţi facă". Şi îi făcea semn din sprâncene, ca şi când i-ar fi arătat ceva evident.

– Dar mi-e frică să nu mă calce în picioare.

– Ei, faci cum vrei. Dar fii sigură că oricât de frică ţi-ar fi ţie de ele, lor le e şi mai frică de tine.

Şi se ridica de pe banca de lemn de unde tocmai mulsese lapte într-o găleată de tablă. Se îndrepta spre uşă şi, înainte de a o închide, se uita fix la copilă. „Mă duc să aduc fân pentru animale. Dacă vrei să vii cu mine, trebuie doar să faci cum fac şi eu. Treci şi te duci. Te prefaci că nu e niciun animal aici, fetiţă". Şi închidea uşa, lăsând-o pe

Sarah pradă acelor animale uriaşe. Şase vaci care încălzeau casa toată iarna. La început, Sarah rămânea nemişcată, fără curaj de a înfrunta spaţiul care o despărţea de uşa comună. Pe-atunci, bunica deschidea din nou uşa, ca un înger zelos al bunăstării copilei. „Sau poţi să ieşi pe fereastra de sus de-acolo. Ai tot timpul soluţii pentru toate. Numai pentru moarte nu". Şi copila fugea, urca treptele de piatră masivă şi ieşea pe fereastra uneia dintre camere. Mai târziu, a început să rişte şi traversa încăperea care avea pământ pe jos, de la capătul scărilor până la uşa comună, fără să se uite la animale. Ignorându-le, cum spunea bunica. Şi, până la urmă, a tot făcut aşa, până când a devenit un act fără importanţă. Datorită bunicii, care...

Ai tot timpul soluţii pentru toate. Astea erau cuvintele bunicii. Şi asta încerca să îi transmită tatăl ei într-un fel de mesaj codificat. Nu poţi să ieşi pe uşă, găseşte altă ieşire.

Lasă telefonul pe canapea şi ia hârtiile trimise de acel Valdemar Firenzi. Din geanta de lângă calculator, scoate portofelul şi din el cardurile de credit, cine ştie dacă o să aibă nevoie de ele, şi lasă restul pe jos. Se duce către scări, privind înapoi spre uşă. Persoana care se află de partea cealaltă încearcă acum clanţa. Inima îi bubuie. Se descalţă în grabă de tenişii pe care şi-i pusese după baie. Bine că alesese nişte haine mai sport. Uşoare, dar practice, nişte pantaloni de trening şi un hanorac cu glugă, mult mai bine decât dacă ar fi ales halatul. Urcă la etaj ţinând tenişii în mână. Treptele de lemn trosnesc şi o dau de gol, dar tot se aude mai încet decât dacă ar fi urcat încălţată. Încearcă să controleze greutatea fiecărui pas, astfel încât trosnetul de lemn vechi, să pară un zgomot care se aude din când în când în casele de genul acesta.

Cum ajunge la etaj aude balamalele uşii de jos cedând. Un scârţâit prelung zgârie auzul, acum şi mai rău în casa cufundată în întuneric. De mult vroia să le ungă, dar

amânase întotdeauna pentru un motiv sau altul. A rămas doar cu intenţia, dar nu la asta se gândeşte Sarah Monteiro. Ce o deranjează acum este uşa care s-a deschis şi paşii care au pătruns în casa ei. Se îndreaptă spre dormitor, cu auzul încordat, simţurile supravieţuirii toate prezente, alături de frica înfiorătoare.

Intrusul se plimbă la parter, calm, nu se oboseşte să îşi ascundă prezenţa. Se-aude bocănitul paşilor pe parchet, foarte lent, Sarah şi-l imaginează umblând peste tot, căutând amănunţit ceva ce nici ea nu ştie. O senzaţie frustrantă de impotenţă pune stăpânire pe corpul ei şi o face să privească încăperea în care tocmai a intrat în imagini fragmentate. O draperie roşie, identică cu cea de jos, filtrează lumina de-afară colorând camera în tonuri de violet, ceea ce îi dă un aer sinistru. O dă la o parte fără să facă zgomot. Maşina neagră e tot acolo, în acelaşi loc în care a văzut-o şi prima dată. Seninătatea imperturbabilă a vehiculului distonează cu starea ei de spirit. *Nu, trebuie să rămân lucidă. Nu te lăsa,* îşi spune în gând. *Hai, gândeşte-te. Ce trebuie să faci?*

Paşii de jos se aud în continuare ca un ciocan bătând în lemn. Aspri, puternici, neregulaţi, ca şi cum ar spune cu voce tare „sunt aici".

Ce e de făcut? Există întotdeauna soluţii pentru toate. Nu poţi ieşi pe o parte, ieşi pe cealaltă, spunea bunica. Ieşi pe cealaltă... Ieşi pe cealaltă... În casa bunicii putea să iasă pe fereastra de la primul etaj întrucât casa era construită pe coasta dealului, literalmente. Dar să adapteze situaţia la acea casă, la acel oraş englezesc, complet plan, nu e acelaşi lucru. Totuşi, te poţi baza întotdeauna pe prudenţa britanică. Orice are o ieşire de urgenţă, chiar şi casele. Pericolul de incendiu în Londra este iminent, din cauza construcţiilor interioare de lemn şi a vârstei clădirilor. A fost de ajuns marele incendiu din 2 septembrie 1666. Până şi casa asta are o ieşire de urgenţă. Dar unde? Nu există

uşi la etajul ăsta. Ferestrele se deschid foarte puţin. În afară de... cea din baie. Asta e. Fereastra din baie se deschide complet. Şi lângă, pe perete, e o scară de fier pentru evacuare de urgenţă.

Asta e soluţia. Mulţumesc, bunico.

O soluţie, un plan, un intrus. Sarah Monteiro respiră adânc, baia e chiar în faţă. Trebuie doar să iasă pe uşă, să traverseze holul şi să intre. Câteva secunde, doar câteva secunde o despart de exterior.

Unu... doi... trei...

Începe să fugă dar se împiedică şi cade pe covorul de pe hol. Intrusul a auzit paşii lui Sarah şi se porneşte spre scări. Ea se ridică şi se grăbeşte spre baie. Bocănituri puternice pe scări. Sarah, ajunsă în baie, se urcă pe cadă şi încearcă să deschidă fereastra. Lipsa utilizării a blocat mânerul de aşa natură încât nici cei mai puternici muşchi nu o vor deschide. Se vede după faţa chinuită a lui Sarah, care, dacă nu ar fi fost întuneric, s-ar fi arătat înroşită de efort şi de respiraţia gâfâită. Paşii au ajuns la capătul scărilor, iar acum se aud pe hol. Persoana în cauză nu mai aleargă, merge încet pe hol, uitându-se în fiecare încăpere pe lângă care trece.

Sarah face o ultimă încercare de a deschide nenorocita de fereastră... nu reuşeşte. Nu asta era soluţia pentru azi.

Pe hol, un bărbat într-un palton negru înşurubează amortizorul la Beretta.

Sarah se propteşte de peretele din baie. Poate încă mai are timp să facă ceva. Dacă ar reuşi să spargă tot geamul deodată... De câte secunde ar avea nevoie să îl spargă şi să iasă? De cinci? Zece? De câte secunde ar avea nevoie asasinul ca să parcurgă cei câţiva metri rămaşi după ce aude geamul spart? De două? Trei? Poate mai puţin. Probabil ar muri cu un picior afară pe geam, dacă ar avea timp şi de atât. Probabil...

Încă un pas, altul... Lemnul trosnind, dinţii lui Sarah scrâşnind, reflexe inconştiente ale corpului în alertă. Frica îi amorţeşte mişcările. Aude doar podeaua încărcată de fiecare pas, respiraţia foarte calmă a intrusului îi răsună în cap. Cu siguranţă e obişnuit să facă asta. Un profesionist. Pentru el, nu e decât o altă viaţă întreruptă, se gândeşte Sarah. O viaţă fără niciun fel de interes sau relevanţă pentru cine vine să o ia. Un corp, în curând inert, fără vise, fără planuri, fără nimic. Un corp nu e mai mult decât atât. Şi atunci, vocile tatălui şi a bunicii îi acoperă celelalte gânduri. Îţi aminteşti ce zicea bunica? Ai întotdeauna soluţii pentru toate. Numai pentru moarte nu.

Şi dintr-o dată, împinsă de o senzaţie de urgenţă, Sarah iese din cadă cât de silenţios poate. Şosetele şi greutatea o ajută. Caută ceva, ochii i s-au obişnuit de mult cu lumina slabă. Uscătorul de păr? Nu. Sprayul? Nici. Prosoape, parfumuri, creme, cuierul, peria de toaletă... nu, nu, nu. Se sprijină de peretele de lângă chiuvetă, neputincioasă. Lângă ea, chiar la nivelul ochilor, extinctorul. Asta da.

– Dacă tu crezi că o să mă las fără să mă lupt, te înşeli amarnic, bâiguie în şoaptă cu extinctorul în mână, simţindu-i greutatea.

Se ghemuieşte la peretele de lângă uşă. Apucă extinctorul cu amândouă mâinile şi rămâne la pândă.

Trei metri... un pas... doi metri... un pas... un metru...

Mai întâi a fost norul de praf spumant cu care Sarah a pulverizat toată intrarea, adăugând o ceaţă densă luminii slabe. Intrusul nu s-a arătat câteva secunde, încercând să lase să se aşeze substanţa din extinctor, dar Sarah a mai pulverizat o dată, golindu-l de tot. Îl mai putea încă folosi ca armă, dar liniştea necunoscutului devine exasperantă.

– Unde eşti? geme cu voce slabă.

Dar bărbatul nu avea de gând să îi facă pe plac. Ba dimpotrivă. Ideea era să îi facă de petrecanie. Şi totul s-a terminat foarte rapid. A văzut prin ceaţă arma ţinută de o mână în mănuşă de piele. De îndată ce a întrezărit şi restul corpului, a apucat extinctorul cu toată forţa şi l-a aruncat înspre capul bărbatului. El s-a eschivat lăsându-se pe vine şi rostogolindu-se în faţă, până a ajuns în faţa lui Sarah Monteiro cu arma aţintită. Nu şi-a pierdut nicio secundă echilibrul. Mişcări precise ale cuiva care mizează pe imponderabilitate. Masa lui corporală acoperă aproape toată lumina care intră pe fereastră, ascunzându-i chipul de Sarah. Vede doar o siluetă masivă care aţinteşte o armă înspre ea. O piesă letală care îi va da o moarte rapidă.

Două focuri. Sarah scoate un ţipăt înăbuşit şi se lasă în jos pe perete. Asta simţi când primeşti două gloanţe? Nimic? Oare să fi fost moartea atât de rapidă încât a trecut instantaneu către locul în care ajungem când murim? Bufnitura bărbatului care cade cu toată greutatea, secerat, pe podea, o scoate din acele divagări spirituale. A picat cu capul chiar pe picioarele ei. Ochii apatici, goi, holbaţi înspre ea, într-o ultimă încercare de a înţelege ce i s-a petrecut.

Cel mai bun cuvânt pentru a caracteriza ce tocmai i s-a întâmplat lui Sarah Monteiro este miracol. Nu unul dintre acelea recunoscute de Sfânta Biserică, cu toate testele fizice, documentare, doveditoare şi ficţionale, ci unul providenţial, personificat în inspiraţia decizională a lui Sarah şi combinat cu norocul care vine câteodată de dincolo, în anumite ocazii, şi de care se poate profita sau nu.

Nici Sarah nu a înţeles din prima. Doar după câteva momente a observat două găuri mici în geamul ferestrei. Cu teamă, pune un deget pe spatele bărbatului şi simte paltonul ud. Sânge. Cineva interpretase rolul îngerului ei păzitor. Dar cine?

– Domnule Raul, ai multe de explicat. Dar acum e timpul să fugă.

Capitolul 10

Time Square. Unul din centrele lumii civilizate, alături de Trafalgar Square, Champs Élysées, Alexanderplatz, Piaţa Sfântul Petru şi aşa mai departe. În *Piaţa Timpului*, unde ceasul digital arată orele, minutele şi secundele care mai lipsesc până la anul nou, agitaţia nocturnă e la fel de intensă precum cea din timpul zilei. În tot oraşul New York şi, în special, în această piaţă mitică din inima new-yorkeză, americană şi chiar a unor europeni, publicitatea luminoasă umple ochii trecătorilor turişti, lumina supărătoare a apelului la consumerism, stimulul primordial al lumii capitaliste. Volumul traficului e de asemenea demn de luat în seamă, transportul public, automobilele, taxiurile galbene, camioanele cu remorcă, totul curge între Broadway şi 7th Avenue, unde se intersectează şi dispar către alte destinaţii prin imensa reţea de străzi şi bulevarde, tuneluri şi poduri ale Manhattanului.

Mii de persoane sunt pe străzi în această parte a oraşului, cea care ne interesează, anume cartierul care înconjoară Time Square şi până la strada 43. Nu că ar conta mai mult locul decât omul care îl însufleţeşte, un ins cu paşi foarte siguri şi hotărâţi, cu trenciul deschis umflat de vânt ca şi când ar avea o pelerină, într-atât de grăbit îi e mersul. Nu vom da socoteală de unde vine, lista e atât de vastă, sunt atâtea locuri în lumea asta, dar face tot ce trebuie pentru a fi îndeplinit obiectivul, Marele Plan, gândit de o minte mai strălucită decât a lui.

Trece nepăsător la indiferenţa miilor de oameni cu care împarte trotuarul lat. La imensa casă de bilete TKTS, de pe strada 47, chiar între Broadway şi 7th Avenue, faimoasa intersecţie cunoscută în toată lumea, se pune la coadă şi ciuleşte urechile.

– Unul pentru *Chitty Chitty Bang Bang,* vă rog. Pentru reprezentaţia de la şapte, cere bătrânul care este acum la rând, două persoane mai în faţă de el.

– *Chitty Chitty Bang Bang,* surâde bărbatul în trenci. Cât de potrivit. Când îi vine rândul, cumpără un bilet pentru aceeaşi reprezentaţie a aceleiaşi piese, jucată la Teatrul Hilton, pe strada 43.

Se învârte puţin pe la magazine şi bea un cappuccino la Charley's Co. Ne-am putea gândi că pierde timpul până la piesă, dar la o privire mai atentă, ceva greu de cerut celor care trec pe acolo, fiecare văzându-şi de-ale lui, observăm că bărbatul nu umblă la întâmplare. Urmăreşte traseul cuiva, al bătrânului care a cumpărat un bilet acum câteva minute la casa TKTS.

Continuă drumul înspre sud, pe 7th Avenue, bărbatul în trenci tot în urma celuilalt mai în vârstă, la o distanţă sigură. Se pricepe la aşa ceva, având în vedere că agitaţia traficului şi a oamenilor, zgomotele şi nenumăratele puncte care i-ar putea distrage atenţia nu par să îl afecteze deloc în procesul urmăririi. Oricum, nici nu ar avea nevoie să îl urmărească, doar ştie foarte bine încotro se îndreaptă bătrânul acum.

O sonerie de telefon mobil şi vibraţiile care o însoţesc îi atrag atenţia. Îl sună cineva.

– Da, răspunde cu o voce fermă, în timp ce traversează la intersecţia lui 7th Avenue cu strada 42. Imensitatea zgârie-norilor nu îl impresionează de niciun fel, ceea ce demonstrează că nu e la prima vizită în oraş. A mers totul bine? O grimasă de nerăbdare. Ce? Curăţaţi imediat murdăria pe care aţi făcut-o. Nu lăsaţi urme.

Face la dreapta pe strada 43 vizibil enervat.

– Dacă lucrurile nu merg conform planului, ştiţi ce vi se întâmplă. Vreau să aud că femeia stă de vorbă cu Sf. Petru chiar azi. Aştept un telefon de la voi pe tema asta.

Închide brusc şi formează imediat alt număr de telefon, cu ochii pe ţinta sa. Cu toate că e în vârstă, trecut de şaptezeci de ani, merge vioi ca un adolescent care se duce la o petrecere unde ştie că va întâlni fete. În cazul de faţă, fetele sunt personificate de un musical pe care vrea să îl vadă de ceva vreme dar, din motive personale, abia azi a reuşit să îşi facă timp. Nu-i trece prin cap că toate mişcările lui sunt urmărite îndeaproape de un bărbat în trenci care vorbeşte la mobil.

– *Hello.* Mergem la teatru... Totul în ordine deocamdată... Încă nu a dat niciun semn... aşteaptă câteva clipe, inspiră adânc şi închide ochii. Domnule, lucrurile nu merg bine la Londra... Ţinta a scăpat şi avem o pierdere... Da, ştiu... Pierderea e mai puţin relevantă... I-am pus deja să cureţe locul... ascultă atent indicaţiile ordonate de interlocutor – nu ştiu dacă or să se descurce... Poate ar fi mai bine să activaţi Garda, Maestre...

Se opreşte la numărul 214, Teatrul Hilton, fostul *Ford Center for the Performing Arts.* Teatrul e nou, renovat în 1997, dar faţada aminteşte de teatrele de la sfârşitul secolului XX. Poate pentru că este chiar din timpurile acelea. De fapt, Teatrul Hilton, cu intrare din străzile 42 şi 43, era împărţit în două teatre până în 1997, Lyrice şi Apollo. Renovarea le-a unit, formând unul dintre cele mai mari teatre de pe Broadway. Cu toate astea, cine s-ar aştepta la un interior complet adaptat timpurilor moderne ar ieşi dezamăgit, căci Hilton, în ciuda exigenţelor subtile de confort cu care a fost înzestrat, păstrează toată greutatea istoriei lui de un secol, din piesele celor două teatre.

Vorbind în continuare la telefon, bărbatul intră în hol şi arată biletul unui tânăr care îl rupe. Procedee de rutină, obişnuite în toate teatrele lumii. Tânărul îi arată locul în sală.

– Dacă doriţi, puteţi lăsa trenciul la garderobă, domnule.

– Mulţumesc frumos. Ştiţi cumva unde este o toaletă?

– Sigur. Prima la stânga, domnule.

Bărbatul porneşte înspre toaletă, cel puţin până iese din raza vizuală a tânărului care taie bilete.

– Confirmaţi-mi de îndată ce Garda neutralizează ţinta din Londra... Ştiu că o pot considera gata neutralizată, dar... Ok, domnule... Cât despre cel de aici, lucrurile rămân aşa cum sunt până se dă de gol. Foarte bine. La revedere.

Trece de toalete şi urcă pe scări până la etaj. Sala este plină, dar după o privire rapidă, descoperă un loc liber pe rândul din faţă în dreapta. Un loc excelent. Nu că l-ar interesa să vadă spectacolul lui Adrian Noble, bazat pe romanul faimosului Ian Fleming, creatorul celebrului Bond, James Bond. Zâmbi numai la gândul ironiei. Agenţi secreţi, activităţi confidenţiale ca a lui, Ian Fleming, James Bond, dar, de fapt, *Chitty Chitty Bang Bang*, în ciuda titlului balistic, nu are nimic secret sau confidenţal. Sunt două ore şi jumătate de pur divertisment muzical şi umoristic, dar pentru acest bărbat, ca şi pentru actorii piesei, este doar o muncă făcută cu plăcere.

În sală luminile scad până când se sting de tot. Partea instrumentală susţinută de orchestra instalată în faţa scenei începe, pregătind publicul pentru ce urmează. Bărbatul scoate un binoclu mic din buzunar ca să vadă mai bine ce se întâmplă pe scenă şi jos, în sală. Un aparat aparent inofensiv, dar prevăzut cu un sistem de infraroşii care străbate rândurile întunecate şi capetele

toate îndreptate către scenă. În doar două minute găseşte şi persoana pe care o căuta. Un bărbat în vârstă, aşezat în partea din centru-dreapta.

Bărbatul se lasă pe spate în scaunul de la etaj, zâmbind. Ţine mâna ca şi cum ar fi un pistol, cu degetul mare şi cel arătător în unghi drept, îndreptând-o către bătrânul de jos.

– *Bang. Bang.*

Capitolul 11

Primul lucru pe care trebuie să îl fac este să ies de pe Belgrave Road, se gândeşte Sarah Monteiro. Şi chititã pe asta, face la stânga fără să se gândească, pe strada Charlwood. Are senzaţia că nu e chiar singură, se uită la toate intrările şi ferestrele, unde cineva ar putea să stea să îi controleze mişcările, cu o expresie neputincioasă. Lumea e prea mare ca să o observe singură. Iar adevărul e că, fie pentru că se uită ea mai atent, fie pentru vreun alt motiv mai puţin axiomatic, i se pare că oamenii o privesc toţi ca şi cum ar spune „Până aici ţi-a fost" sau „Sunt pe urmele tale" sau chiar „Tocmai a trecut de numărul 19 pe strada Charlwood".

Termină, se obligă să se calmeze. *Dacă te urmăreşte cineva, nu o să îţi şi dea de înţeles că o face. Termină,* repetă vehement.

Cam pe la jumătatea străzii face din nou stânga şi intră pe strada Tachbrook. Vrea să găsească un telefon public să îl sune pe tatăl ei, dar preferă un loc unde să fie multă lume. Şi singurul care îi vine în minte acum este Gara Victoria. Ar fi fost mai scurt pe Belgrave Road, dar ce e bine în Londra e că toate străzile dau în acelaşi loc, cele cunoscute, desigur. Aşa că, pentru a fi sigură că nu e urmărită, în pofida constantelor priviri aruncate în spate, face iar stânga pe Warwick Way şi apoi dreapta pe Wilton Road, pe care merge până la Neathouse Place, o mică străduţă pe care face stânga. La Bridge Place, altă străduţă,

foloseşte intrarea laterală în Gara Victoria, chiar în faţa hotelului Holiday Inn.

Când se vede în gara centrală, se simte imediat uşurată. Deşi ceasul mare instalat pe interiorul faţadei principale anunţă miezul nopţii, acolo este veşnic plin de lume. Mii de oameni forfotesc prin gara imensă, plină de magazine cu tot felul de oferte comerciale. Trecând pe lângă McDonald's, stomacul îi aminteşte că nu a mâncat de mult. Nu a avut timp să-şi ia geanta, până la urmă tocmai i-au spart casa şi au încercat să o omoare, e normal să fi uitat. Totuşi, îşi aduce aminte că scosese cardurile de credit înainte să urce scările. Paza bună, trece primejdia rea. Atunci, un *double cheeseburger* şi o Coca-Cola îi vor fi îndeajuns, deocamdată.

După ce îşi potoleşte foamea, caută o cabină telefonică liberă. Trece prin mijlocul persoanelor care se înghesuie ca să vadă mai bine panoul cu orarul trenurilor. Avertismente sonore periodice atenţionează călătorii să nu îşi lase bagajele nesupravegheate, altfel vor fi distruse de autorităţi. Pasagerii ies din trenuri şi urmează alte drumuri spre alte mijloace de transport, autobuze, metrou sau taxiuri.

Unul dintre punctele de vânzare de bilete este dedicat exclusiv călătoriilor cu legendarul Orient Express, judecând după panoul publicitar de deasupra intrării, pentru că această gară este punctul de plecare sau sosire, sau plecare şi sosire, după caz. Acum cu şi mai multe destinaţii decât itinerarul original, Istanbul, Bucureşti, Sinaia, Budapesta, Praga, Viena, Innsbruck, Veneţia, Verona, Florenţa, Roma, Gara de Est din Paris şi, în sfârşit, Gara Victoria din Londra. Toate sunt oraşe istorice, înţesate de secrete şi mistere, intrigi şi conspiraţii, totuşi la ora asta casa de bilete este deja închisă şi deocamdată sunt alte secrete şi mistere pe lista de priorităţi a lui Sarah Monteiro.

– Sarah? întreabă vocea tatălui, imediat ce s-a făcut legătura.

– Da. Dar putea să fie şi cineva de la morgă, să te anunţe că fata ta a murit cu un glonţ în cap, răspunde ea enervată. Ce dracu se întâmplă? Intră un tip la mine în casă, îmi pune un pistol la tâmplă şi singurul motiv pentru care nu a tras e că altcineva, nici măcar nu ştiu cine, l-a omorât înainte.

– Aşa a fost? Vocea tatălui părea şi mai stranie decât prima dată când au vorbit.

– Da. Cine sunt oamenii ăştia?

– Fata mea, nu pot să îţi spun nimic la telefon. Sigur al meu e ascultat şi nu pot să spun nimic care să mă compromită nici pe mine, nici pe tine. Nici nu ştii cum mă simt pentru că te-am amestecat în toată povestea asta.

– Ce porcărie. Şi ce facem atunci? Nu pot să mă duc acasă, nu pot să spun nimic, nu pot să fac nimic. Să vă bag undeva.

– Calmează-te, fata mea.

– Nu vorbeam cu tine, tata. Asta era pentru cine stă să asculte conversaţiile altora. Scuză-mă. Respiră adânc. Nişte nenorociţi. Zi-mi aşa: despre cine vorbim? De MI6? De CIA? De FBI? De SIS? De Mossad? De cine?

– Tot ce pot să-ţi spun e că toţi ăştia sunt mici copii faţă de cei implicaţi de fapt.

– Vorbeşti serios?

– Din păcate, da.

– În ce eşti băgat, tata?

– O să afli când va fi timpul, fata mea. Nu sunt băgat în nimic acum. Sunt greşeli trecute pe care le regret în fiecare zi, poţi să fii sigură.

– Şi eu ce fac?

– Înainte de toate vreau să te rog să nu mă mai suni, orice s-ar întâmpla. Nici acasă. Nu o să fie nimeni acolo.

Nu-ţi face griji pentru mine sau pentru maică-ta. Suntem în siguranţă.

– Şi mama e amestecată?

– Nu, asta vroiam să îţi spun. Mama ta nu ştie nimic. În plus, toate astea au luat-o prin surprindere şi nu i-a fost uşor să se liniştească. E la fel de supărată pe mine ca şi tine. Şi vă dau dreptate, dar vă rog să aveţi încredere în mine deocamdată. E esenţial ca să meargă totul bine. Este responsabilitatea mea şi orice veţi hotărî după ce se vor termina toate astea, voi înţelege.

– În ideea că, cel puţin în cazul meu, se vor termina bine.

Câteva secunde de linişte la celălalt capăt al firului primesc remarca sarcastică.

– Trebuie să se termine bine pentru tine. Multe vieţi depind de asta.

– Ce mă bucur. Acum mă simt mult mai uşurată.

– Concentrează-te pe prezent. Tatăl îi acordă câteva clipe lui Sarah să se calmeze. Mă auzi, Sarah?

– Da, răspunde ea cu ochii închişi.

– Este cineva care te aşteaptă acum ca să te ajute, continuă tatăl. Poţi să ai încredere totală în el. Te aşteaptă la Piaţa William IV.

– Ok. Cum îl recunosc?

– Nu-ţi face griji. O să te recunoască el. Şi încă ceva...

– Cum îl cheamă?

– Rafael. Numele e Rafael. Încă ceva, nu folosi niciodată numele tău nicăieri, nu spune niciodată unde eşti... A, şi să plăteşti tot cu bani gheaţă.

– Ce?

– Să plăteşti totul cu bani gheaţă.

– Tocmai mi-am luat de mâncare cu cardul de credit, de pe care te şi sun acum. O scânteie de panică îi scapără în ochi. Nu se mai simte în siguranţă. Se uită în jur.

– Închide imediat şi du-te unde ţi-am spus.

– Nu spuneai că telefonul tău poate fi ascultat? Cum poţi să mă trimiţi într-un loc...

– Sunt sigur că nu au auzit niciodată de Piaţa William IV.

Şi închide.

Capitolul 12

Jeronimo Staughton este analist în timp real de date confidenţiale. Adică cineva care adună informaţii private despre un anumit subiect important pentru o misiune şi le transmite agenţilor de pe teren. Dar numele complet al profesiei este analist în timp real, ceea ce înseamnă că datele apar în momentul în care le şi adună, cum ar fi convorbiri telefonice, transferuri bancare de orice ordin sau gen, sau imagini în direct de la vreun satelit sau de la mai mulţi. Gradul de confidenţialitate variază în funcţie de misiune, dar se încadrează întotdeauna în patru niveluri, cel de-al patrulea fiind cel mai important şi accesibil doar Preşedintelui Statelor Unite ale Americii. Da, pentru că Jeronimo Staughton lucrează la Central Intelligence Agency, cunoscută drept CIA.

Alţii sunt ocupaţi cu tot felul de aparate prin toată sala. Ecranele şi milioanele de butoane aduc mai degrabă cu un cockpit de avion. Cu căştile cu microfon pe cap, Staughton apasă nişte butoane şi observă efectul cu aerul unui expert care ştie ce face.

Unde ai dispărut? se gândeşte, *hai, doar un semn.*

– Deci? Nimic? O voce masculină răsună ca un tunet în sală.

Orice începător ar sări în sus la intervenţiile neaşteptate ale şefului diviziei londoneze a CIA-ului, aflată în această clădire a cărei adresă nu o putem dezvălui. Geoffrey Barnes mai are izbucniri din acestea, vocea lui puternică şi zguduitoare face să tremure şi pietrele reci

de granit, iar el este un munte de om care, nu se ştie cum, reuşeşte să se apropie de tine fără să facă vreun zgomot. Se apleacă asupra lui Staughton, pentru care felul în care își face apariția șeful lui face parte din rutina zilnică.

– Absolut nimic.

– E doar o chestiune de timp. Să sperăm că nu întârzie.

Îl urmărim pe Geoffrey Barnes în biroul lui, aflat la acelaşi etaj, o încăpere de aluminiu şi sticlă transparentă, simbol al separării puterilor, semn al cui ordonă şi al cui se supune, cu toate că şi Geoffrey Barnes are şefi, pe Directorul General al CIA, în Langley, SUA, şi, dacă tot am spus, pe însuşi preşedintele Statelor Unite, care de regulă nu ştie prea multe despre majoritatea acestor operaţiuni, chiar dacă alta e imaginea promovată. Despre aceasta, în special, nici măcar nu ştie că există, iar în ceea ce îl priveşte pe Geoffrey Barnes, nici nu va şti vreodată.

Unul dintre telefoanele de pe biroul de mahon, total nepotrivit în acel scenariu futurist, sună disperat. Dintre cele trei telefoane care se află pe acel birou, cel roşu este cel mai important. Este legătura directă cu Biroul Oval din Casa Albă sau cu Air Force One, în funcţie de agenda preşedintelui. Oriunde s-ar afla, există fără greş un telefon roşu pentru orice urgenţă care ar atenta la siguranţa sau suveranitatea naţională, sau la amândouă. Oricum, sună cel de-al doilea telefon ca importanţă şi, din acest motiv, Geoffrey Barnes ezită să răspundă.

– Căcat. Fixează cu privirea aparatul care nu se opreşte din sunat. Imediat. Şeful nu e. Mă duc să îl chem.

Unul dintre cele mai rele lucruri care se poate întâmpla oricărui serviciu de informaţii din lume este să nu aibă informaţii. La ce-ar mai fi bune dacă nu ar avea ce să ofere? Şeful de dinaintea lui îi spunea *Când sună telefonul, ar fi bine să ştii tot ce vor să audă sau, dacă nu, atunci să ai o imaginaţie bogată.*

În cazul de faţă, imaginaţia nu foloseşte la nimic. Nu se poate inventa o ţintă omorâtă, când aşa ceva nu s-a

întâmplat. Moartea nu se inventează, ori e, ori nu e. Chiar şi asta care e pe cale să se întâmple cât de curând.

– Imediat! ţipă către telefon, cu mâna pe receptor. Încă două secunde şi îl ridică. Ciao. Salutul în italiană nu e o greşeală, este o obligaţie, din moment ce interlocutorul vorbeşte numai limba lui Dante şi încă alte câteva moarte, care nu îl interesează pe Barnes.

Începe o convorbire haotică în care Barnes încearcă să se scuze pentru că nu a avut informaţii despre alţi factori din exterior care au cauzat o pierdere Agenţiei, exact în momentul în care agentul lor îşi finaliza misiunea. Toate astea au dus la o neînţelegere de moment care a permis ca ţinta să scape. Chipul îi fumegă, începând cu urechea la care ţine receptorul şi extinzându-se spre restul capului.

– Se mişcă, transmite Staughton la uşa biroului.

– *Futu-i, chiar la timp,* se gândeşte Barnes. Ce e?

– Tranzacţie cu cardul de credit în Gara Victoria, la McDonald's.

– Ai anunţat echipa?

– Sunt pe teren chiar acum.

– Ok. Apoi informează persoana de la celălalt capăt al firului despre ce s-a întâmplat. După puţin timp închide. E nervos. Staughton, spune-le alor noştri să rămână în ariergardă. *Ei* or să acţioneze cu oamenii lor.

– Ce? Lui Staughton nu-i vine să creadă. Sunteţi sigur, domnule?

Privirea fumegândă a lui Barnes este un răspuns destul de clar.

– Imediat.

– A, Staughton, şi dacă tot sunt acolo, zi-le să-mi ia un hamburger.

Capitolul 13

Bătrânul închide telefonul, vizibil enervat.

Fir-ar să fie de americani. Nenorociţii. Îşi spune în gând, ridicându-se de pe canapea cu ajutorul bastonului şi mergând uşor către micuţul mobilier plin de sticle, pahare şi accesorii aferente pentru a degusta încântătorul lichid, fie el vin sau orice alt fluid spirtos. Pune cu mâna două cuburi de gheaţă într-un pahar şi toarnă lichidul auriu peste ele, înecându-le. Ar fi putut să ceară oricăruia dintre servitori să îi pregătească băutura, dar preferă să nu fie deranjat. Asta nu e o noapte obişnuită. Ar putea să fie, dar moartea unui agent american în toiul finalizării unei misiuni uşoare ridică un set de chestiuni de ordin logistic şi nu numai. Prima este: cine mai ştie ce puseseră la cale în secret cu ceva timp înainte? Iar a doua urmează acelaşi fir logic: cum poate să fi picat atât de la ţanc, încât a intervenit în favoarea ţintei? Cineva neprevăzut a intrat în joc fără să anunţe. Din acel punct, apare un al doilea set de chestiuni, dintre care le enumerăm pe cele mai importante: cine ar avea vreun interes să intervină în afacerile sau obiectivele lui? Cum ar fi putut afla de plan? Un singur răspuns se potriveşte ambelor întrebări: un infiltrat. Un infiltrat în interiorul CIA-ului, care este momentan agenţia responsabilă pentru misiunea din bătrânul Albion[1].

---

1 – Albion este cel mai vechi nume dat Marii Britanii, deşi este adesea folosit definind Anglia în mod special.

Fără îndoială, cea mai bună soluţie pentru a îndrepta lucrurile este să pună Garda în funcţiune. Garda e infailibilă şi e o divizie care aparţine organizaţiei lui. În momentul de faţă nu-i rămâne altă rezolvare decât să bage pe teren acest grup restrâns şi să îi ordone lui Geoffrey Barnes ca oamenii lui să stea atenţi în ariergardă, până la noi ordine care vor veni de la vila lui, cartierul general al operaţiunii.

Acest bătrân e un om al acţiunii şi deciziilor, dar de o vreme parcă i se pare mai bine să se consulte cu asistentul lui în momente ca acestea. Întotdeauna a ştiut să îşi aleagă bine colaboratorii, dar acesta a fost o revelaţie. Harnic, competent, ambiţios şi întotdeauna gata să îl servească douăzeci şi patru de ore pe zi, în orice zi a săptămânii. Fără urmaşi sau vreo rudă de vreun fel – nu că ar fi contat dacă i-ar fi avut – faptul că a găsit pe cineva cum e asistentul lui îl linişteşte foarte mult în ceea ce priveşte viitorul. Cineva va rămâne pentru a veghea asupra intereselor secularei organizaţii, atunci când el nu va mai fi. Cineva care împărtăşeşte aceleaşi idei şi planuri pentru evoluţia activităţilor din anii ce vor veni. Succesorul lui natural. Peste o oră va ajunge la vilă, îl aduce avionul cu reacţie care străbate acum aerul. Amândoi au telefoane prin satelit, ca să poată fi contactaţi oricând, chiar şi în aer, dar nu e nevoie să îl consulte acum. Probabil ar fi de acord cu decizia lui şi, în afară de asta, s-ar putea ca asistentul să simtă o undă de slăbiciune văzând că îl sună însuşi bătrânul, ca şi cum ar avea nevoie de sfaturi. Dacă ar fi fost amândoi la vilă ar fi fost altceva, ar fi început o discuţie cu el ca să ştie ce părere are despre situaţie.

Vârsta e o povară. Se gândeşte. Timp de atâţia ani a luat singur decizii atât de importante, iar acum se vede pierdut în mijlocul unei situaţii atât de simple cum e eliminarea unei femei. Ca să fim sinceri, în condiţii

normale, femeia ar fi fost moartă deja. Dar un infiltrat este o problemă foarte gravă. Din cauza oamenilor de acest gen apar răsturnări majore de situaţie în context internaţional, făcându-l să piardă timp cu mişcările care trebuie la momentul oportun. Totuşi, nicio dispută politică internaţională nu îi tulburase somnul precum femeia aceea. O oră e mai mult decât de-ajuns pentru ca Garda să rezolve problema. Cât despre infiltrat, după neutralizarea ţintei, va avea grijă să discute despre asta cu Barnes. Până atunci nu va spune nimic.

Paharul aproape s-a golit de lichidul auriu, îl pune pe masa de lângă braţul canapelei şi ia telefonul. E timpul să pună în mişcare piesele.

– Jack, yankeii au dat-o în bară. Trebuie să ne ocupăm noi. Ia din nou paharul şi îl duce la gură, să îşi umezească buzele. Prindeţi-o.

Capitolul 14

Gara Victoria e conectată la trei linii de metrou. *Circle* şi *District Line* care merg în paralel de la Tower Hill – zona faimosului Turn al Londrei şi Tower Bridge, care găzduieşte şi inima financiară a Londrei – până la Edgware Road sau viceversa, separându-se apoi către destinaţii mai îndepărtate; cea de-a treia e *Victoria Line* care parcurge toată distanţa subterană între Brixton şi Walthamstow Central. Pentru cineva care vrea să fugă, *District* şi *Victoria* sunt opţiunile cele mai indicate, dat fiind că *Circle*, după cum îi spune şi numele, merge în cercuri până când se întoarce de unde a plecat.

Cu toate astea, pentru o minte agitată precum a lui Sarah Monteiro aceste supoziţii nu se aplică aşa de logic şi raţional. Cel mai bun mijloc de fugă este cel care i se arată primul în faţa ochilor, chiar dacă ar duce-o la porţile infernului. Orice e de preferat decât să se lase prinsă de o organizaţie necunoscută, mai rea decât cele mai rele pe care le ştie... Asta evident în cazul în care este urmărită.

Cumpără o cartelă de o zi pentru Zonele 1-6 de la maşinile automate. O achiziţie premeditată, din moment ce a trebuit să plătească din nou cu cardul de credit.

În ceea ce priveşte transportul în comun, Londra e împărţită în şase zone circulare. Zona 1 este cea mai mare şi acoperă mare parte din centrul istoric şi turistic al oraşului. Pe măsură ce ne îndepărtăm de el, intrăm în următoarele zone până la a şasea. Cartela de o zi pe care Sarah şi-a cumpărat-o îi permite să intre şi să iasă la oricare

dintre cele două sute şaptezeci şi patru de staţii înşirate pe cei 408 kilometri ai celui mai vechi metrou din lume, pe durata întregii zile, ceea ce înseamnă că oricine ar urmări-o are nevoie de mai multe mijloace şi de mult noroc.

Dar, chiar şi aşa, Sarah tot nu s-a liniştit. Oricum vor şti punctul de plecare. Şi vor şti până la urmă şi punctul de sosire, când va veni momentul. Tatăl ei a speriat-o cu poveştile despre organizaţia care o urmăreşte. Dacă sunt răi nu înseamnă că sunt şi rapizi, se gândeşte Sarah. Oare să fi exagerat el? Cât timp le va lua să o localizeze şi să o prindă? Să fie atât de mulţi încât să se poată risipi prin toate staţiile? Puţin probabil. Doar dacă nu e vreo organizaţie guvernamentală mai secretă decât celelalte. Dar ce fel de hârtii sunt astea care i-au încăput pe mână?

Să înceapă jocul.

Introduce cartela în fantă. O ia după ce iese pe partea cealaltă şi bariera se deschide doar cât apucă să treacă, apoi se închide la loc. Nu mai e cale de întoarcere. Fericitele câştigătoare sunt liniile *Circle* şi *District*, sau cum o da Dumnezeu, dacă are ceva de-a face cu asta. Coboară scările până la peronul ales aleatoriu. Următorul tren se îndreaptă către Tower Hill şi va ajunge în staţie în două minute. Va mai veni unul apoi înspre Upminster, peste trei minute. *District Line*, una dintre cele mai vechi linii ale oraşului, deschisă publicului din secolul al XIX-lea, este dintre cele mai lungi din reţea, deşi mai tot timpul în lucrări, doar metroul este o creatură veşnic în creştere.

În această parte a drumului liniile de dus şi întors merg una lângă alta, aşa că se poate vedea şi peronul de pe partea cealaltă. În acest moment tocmai a ajuns din sensul opus un tren care merge către toate staţiile până la Wimbledon. Din difuzoare se aude la unison *„Please mind the gap between the train and the platform*[1]*"*.

---

1 – Aveţi grijă la distanţa dintre peron şi tren (trad. din lb. engleză)

– Fir-ar să fie. Trebuia să mă duc în partea cealaltă, şopteşte pentru ea.

Peronul unde este Sarah nu e prea populat. Doar doi bărbaţi îmbrăcaţi la costum cu serviete şi ziare sub braţ. Un grup de tineri sigur afumaţi de alcool, după gălăgia pe care o fac şi glumele de prost gust. O femeie grasă cu o grămadă de genţi. Un bătrânel care citeşte *The Times*. Două tinere, fiecare văzându-şi de viaţa ei, una ascultă muzică la căşti, departe de realitatea înconjurătoare, cealaltă citeşte un roman oarecare despre organizaţii secrete, enigme, vieţi în pericol, secrete şi asasinări de Papi.

Trenul care staţionase la peronul din faţă porneşte cu viteză maximă, scoţând scântei şi lăsând în urmă o linişte de pustiu, ca şi când ar fi luat toate formele de viaţă cu el. De pe partea ei, Sarah încă se mai uită după luminile roşii ale trenului care a luat drumul spre Wimbledon în întunecimea tunelului, până când dispar.

Un minut, spune panoul la care se uită din nou. Şaizeci de secunde până când trenul salvator îi deschide uşile... necunoscutului. Un vânt rece îi intră în oase, cine ştie de unde a venit, dar face ca situaţia să fie şi mai dezagreabilă. E obosită şi îi e somn, dar starea alertă în care se află împinge senzaţiile acestea în planul doi, ceea ce, pentru cineva obişnuit să doarmă câte opt-nouă ore pe noapte, cu o rutină rar deranjată de factori externi, fie ei şi informativi, înseamnă o factură grasă de plată mai târziu. Ca să nu mai vorbim de dispoziţie, sau mai bine de lipsa ei, provocată de toate aceste atentate asupra rutinei. Natalie, o colegă de redacţie, trecuse de mai multe ori prin apatii declanşate de lipsa odihnei şi, într-una din dăţi, ajunsese chiar să fie agresată fizic doar pentru că îi luase reportofonul lui Sarah pentru un interviu. Totuşi, în acest caz concret, nu îşi doreşte să se întâlnească faţă în faţă cu cei responsabili pentru starea ei de spirit. Mai bine să stea ei liniştiţi în vreuna dintre dubele lor, sau în vreun spaţiu

plin de aparate care pornesc o alarmă de fiecare dată când detectează acţiunile lui Sarah Monteiro, ca de exemplu plata unui double cheeseburger şi a unei Coca-Cola la McDonald's, o convorbire de la o cabină telefonică sau cumpărarea unei cartele de o zi, toate la Gara Victoria.

Un zbârnâit îi răsună în urechi, trezind-o la realitate. Vede nişte lumini galbene în fundul tunelului, în acelaşi loc în care au dispărut luminile roşii ale celuilalt tren, devin din ce în ce mai mari şi mai intense, odată cu zgomotul pe care îl aude. Vine metroul. Pe panou a dispărut deja numărul minutelor. Mai e doar o informaţie de siguranţă, *Stand back, train approaching*[1].

Deja nu mai e un zbârnâit, e un huruit de fier pe fier şi, peste câteva clipe, trenul opreşte la peronul pe care îl parcurge până în capăt, în timp ce frânează și se oprește. Se deschid uşile, pasagerii ies. Sarah intră imediat ce un bărbat cu turban maroniu trece de uşă şi se aşază pe una dintre băncile tapițate cu model în tonuri de un roşu absolut îngrozitor. Vagonul nu e aglomerat, trei persoane împrăştiate ici colo, un tânăr întins să doarmă, o arăboaică şi o negresă înconjurată de plase de cumpărături.

La o primă vedere, sunt doar doi funcţionari îmbrăcaţi în costume negre care tocmai au ajuns pe peronul opus, unde trec trenurile înspre Richmond sau Wimbledon, precum cel de acum un minut. Dar e ceva care nu se potriveşte cu imaginea standard a funcţionarului londonez, dacă se poate vorbi despre normalitate într-un oraş ca acesta, unde nici dacă umbli gol nu eşti considerat anormal. Se uită neliniştiţi în toate părţile, căutând ceva. Aici e diferenţa. Şi dacă asta nu ar fi fost de ajuns să o convingă pe Sarah să se lase în jos în scaun, hârtia pe care o au în mână şi la care se uită constant, ca şi când ar vrea

1 – Păstraţi distanţa faţă de marginea peronului, trenul intră în staţie. (trad. din lb. engleză)

să fie siguri dacă persoanele din jur corespund sau nu portretului imprimat, este un argument mai mult decât suficient. Noroc că sunt pe partea cealaltă şi nu au văzut-o.

– Închide naibii uşile alea şi pleacă, şopteşte într-un apel telepatic către mecanic. *Come on*[1].

Dar trenul rămâne pe loc şi nu pare să pornească prea curând. Traficul intens al celor care vin şi care pleacă, concentrat într-un sistem computerizat de semnale de permisiune şi interdicţie care asigură circulaţia fără incidente, câteodată provoacă întârzieri neplăcute, ca acum. O dată a rămas jumătate de oră în mijlocul unui tunel de pe linia Picadilly în plină oră de vârf, în mijlocul verii, într-un vagon plin ochi, din cauza unui incendiu la o staţie mai în faţă. A fost îngrozitor. Speră să nu fie cazul, deşi un incendiu ar fi fost mult mai binevenit decât acele circumstanţe.

Ridică puţin capul ca să arunce o privire la aşa-zişii agenţi. Sunt ceva mai în spate, pe aceeaşi parte. Unul dintre ei face mâna căuş şi vorbeşte singur, vreun contact cu altcineva din alt loc, o centrală, sau alţi colegi altundeva. Poate un *All clear* sau *Nothing here.*

Un ţiuit intermitent anunţă închiderea uşilor. Câteva secunde mai târziu trenul accelerează spre Tower Hill. Sarah răsuflă uşurată şi, de îndată ce trenul a intrat cu totul în tunel, se ridică în scaun. Nu şi-a imaginat niciodată că o să îi placă într-atât sunetul roţilor pe şine mergând uşor, amintind de sunetul fierului bătând în fier.

Trenul începe să frâneze până rămâne total nemişcat în mijlocul tunelului. Oare au văzut-o şi au oprit trenul? Poate e doar un avertisment de trafic, cu toate că o simte mai degrabă ca pe o alertă. Se ridică şi se agaţă de una din bare, privind în urmă şi în faţă. Sarah încearcă să se uite

---

1 – „Haide". (trad. din lb. engleză)

la ceilalţi călători prin geamurile uşilor dintre vagoane. În cel din faţă reuşeşte să distingă doi bărbaţi şi o femeie din est într-o discuţie animată, după cum râd. Un tânăr se uită la un DVD portabil şi două adolescente bine îmbrăcate îşi refac machiajul.

Trenul porneşte din nou cu un impuls care o dezechilibrează, reflexele rapide au făcut-o să apuce mai zdravăn bara de care se ţinea. Şi atunci îl vede în vagonul din spate. Într-un costum negru identic cu al celorlalţi doi pe care i-a văzut la Gara Victoria, stând în picioare, cam la jumătatea vagonului, cu o hârtie ca să compare chipul real cu cel pe care îl are în mână...

Se potriveşte. E Sarah Monteiro.

Bărbatul îşi duce arătătorul la buze, ca şi când i-ar spune să tacă din gură şi se pune în mişcare înspre vagonul ei. Sarah face acelaşi lucru, dar în sens opus. Aleargă înspre capătul din faţă al trenului. Deschide uşa în grabă, apoi pe cea de la vagonul următor, chiar când urmăritorul intră în vagonul unde era.

Ceilalţi pasageri observă toate acele închideri şi deschideri de uşi, dar îşi pierd repede interesul şi îşi reiau şirul gândurilor şi viselor lor.

Bărbatul continuă şi aleargă la uşile următoare. Le deschide... dar nici urmă de Sarah. Nu poate să fi ajuns departe. Cel mult, poate să fie în vagonul următor. Iar dacă nu, este încă aici, ascunsă printre bănci. Bărbatul parcurge distanţa încet, nici nu îi bagă în seamă pe ruşii care râd în hohote, cum mai zice unul câte ceva. Alţi câţiva paşi până la adolescentele care se uită la el şi chicotesc între ele.

Trenul încetineşte la intrarea în staţia St. James Park. Bărbatul se opreşte concentrat la orice ar putea-o indica pe femeia pe care o urmăreşte. Trenul se opreşte complet pe toată lungimea peronului şi deschide uşile. Nu e prea multă mişcare la ora aceea din noapte, aşa că poate vedea

cu uşurinţă că Sarah nu a ieşit din tren. E pe undeva între vagonul acela şi cel din faţă. Porneşte într-acolo repede. Trebuie să se termine odată.

Se întâmplă dintr-o dată, un impuls de adrenalină pură declanşat de frica ce dublează sau triplează energiile din corp şi împinge trupul în direcţia sigură. Acum, bine ghemuită pe jos, sprijinită de una dintre băncile din faţa uşii, în momentul următor sărind pe peron şi fugind cât putea de repede spre prima ieşire care îi apărea în faţă.

Două focuri de armă silenţioase sunt denunţate de găurile din geam şi de cioburile de faianţă chiar din spatele lui Sarah, pe măsură ce aleargă spre libertate. Dar bărbatul a băgat înapoi pistolul la fel de repede cum l-a scos, ca un magician care face să dispară o scrisoare, o batistă, o hârtie... o floare. Iese repede din tren şi o vede pe Sarah îndepărtându-se înspre capăt, alergând de-a lungul peronului la trei vagoane distanţă. Nu merită să se obosească. Scoate arma şi ţinteşte cu precizia unui profesionist. Zâmbeşte, ce ţintă uşoară.

Fără să bage de seamă bipul intermitent care anunţă închiderea uşilor, bărbatul apasă pe trăgaci chiar când Sarah sare iar într-unul dintre vagoane, cât pe ce să fie prinsă de uşi. Dar nu a fost. Glonţul se pierde în întunericul tunelului. Primul impuls e să se întoarcă în tren, dar uşile sunt deja închise şi trenul a început să meargă. Cu arma pregătită, aşteaptă să treacă pe lângă el vagonul în care a intrat Sarah. Nu se miră că nu o vede. Ce-ar fi vrut? Să rămână în picioare ca să îi facă cu mâna? Oricum, aleargă cât de mult poate pe lângă vagon, trăgând până la ultimul glonţ. Cine ştie, poate o nimereşte vreunul rătăcit în cap, sau în vreun organ vital. I se vede în ochi licărirea dezamăgirii, sau nu, după ce trenul intră în tunel şi lasă în urmă St James Park. Câteva clipe mai târziu, face mâna căuş şi transmite ceva la centrală.

Abia recăpătându-şi suflul de frică, Sarah scutură cioburile de sticlă care căzuseră pe ea. Vântul rece care intră pe geamurile sparte îi ciufuleşte părul. Îi curg lacrimile pe chip. Nici nu reuşeşte să se uite la chipurile celorlalţi pasageri, un funcţionar adevărat, cu o servietă în loc de armă şi un costum crem murdar tot, pentru că s-a aruncat pe jos în vagon, şi femeia grasă cu multe genţi pe care o văzuse la Gara Victoria, care avusese mai puţin noroc şi fusese rănită în picior, iar acum se agaţă de ea în timp ce sângele curge mânjind totul. Primul impuls e să o ajute pe doamnă în situaţia în care este, să încerce să oprească sângerarea, simţul datoriei, dar apoi se abţine, are alte lucruri de făcut, trebuie să se grăbească. Doamna sigur va găsi pe cineva să o ajute cum ajunge la următoarea staţie. Trenul încetineşte la intrarea de la staţia Westminster până când opreşte de tot. De îndată ce se deschid uşile, Sarah apasă alarma din vagon şi iese în fugă.

Capitolul 15

LÚCIA[1]

11 iulie 1977

În spatele acestor uşi verzi, de lemn, cu ornamente sculptate în piatra faţadei care le încadrează, domnesc secrete şi devoţiuni, acestea din urmă mai mult decât primele, altfel nu ar fi fost un loc de pace şi dragoste de

---

1 – Lúcia este unul dintre cei trei copii păstori care au fost martori apariţiilor Fecioarei din 1917 la Fátima. Cei trei copii – Lúcia (10 ani), Francisco (9 ani) şi Jacinta (7 ani) – spun că Fecioara Maria le-a apărut de mai multe ori între mai şi octombrie 1917. Conform Lúciei, la 13 iunie din acel an, Fecioara Maria a revelat trei secrete sub forma unor profeţii – cunoscute şi ca „secretele de la Fátima". Primul secret este viziunea iadului; al doilea este anunţul sfârşitul Primului Război Mondial şi prezicerea celui de-al doilea, dacă Dumnezeu nu va fi ascultat şi dacă Rusia nu se va converti – Rusia ar trebui consfinţită inimii neprihănite a Fecioarei. Primele două secrete au fost dezvăluite de sora Lúcia în 1941 într-un document scris pentru a ajuta canonizării verilor ei Francisco şi Jacinta (care au murit în 1919, respectiv 1920). Al treilea secret a fost scris de Lúcia în 1944, cu menţiunea de a fi deschis numai după 1960, apoi trimis prin Episcopul de Leiria la Vatican, unde a fost păstrat. A fost făcut cunoscut la 26 iunie 2000 de către Papa Ioan Paul al II-lea. Al treilea secret – şi cel mai controversat, dat fiind întârzierea cu care a fost făcut public şi care a permis multe speculaţii – prezintă o viziune simbolică asupra martirilor Bisericii extrem de de dificil de interpretat şi aplicat. Speculaţiile asupra semnificaţiei şi veridicităţii celui de-al treilea secret continuă încă. Sora Lúcia a murit în 2005, la Coimbra. (n.t.)

Dumnezeu cu toată încărcătura spirituală pe care acestea o implică.

Proiectat de Fratele Pedro da Encarnação, Mănăstirea Carmelită Santa Teresa din Coimbra şi-a deschis uşile la 23 iunie 1744, cine ştie dacă nu pe o căldură la fel de mare ca în această lună de iulie din 1977, când doi bărbaţi aşteaptă liniştiţi după ce cel mai tânăr a bătut la uşă.

Deschide uşa o *teresinha*[1], cum le spune lumea, care îi primeşte pe cât de expansiv îi permite Ordinul, se vede că ştia de vizită. Vălul închis la culoare îi ascunde părul şi cade peste veşmântul alb care completează îmbrăcămintea, înzestrând-o cu un aer benign şi maternal, specific acestor sfinte femei care s-au dedicat de mici lui Dumnezeu.

– Sfinţia Voastră, ce bucurie să vă văd.

– Mulţumesc, plăcerea e de partea mea, soră. El este asistentul meu, părintele Diego Lorenzi.

– Îmi pare bine. Intraţi, vă rog. Haideţi, haideţi.

Intră amândoi, mai întâi Patriarhul, apoi tânărul Lorenzi, şi o urmează pe soră.

Va oficia o slujbă la Biserica Carmelitelor, dat fiind că vizita unui om al bisericii într-o ţară străină nu îl împiedică să îşi practice munca. Le iese în întâmpinare o Maică Stareţă cu un zâmbet luminos.

– Sfinţia Voastră, nici nu vă imaginaţi ce onoare este pentru noi vizita dumneavoastră.

O salută pe călugăriţa mai în vârstă.

– Eu sunt cel privilegiat, vă asigur.

– După cum ştiţi, sora Lúcia face parte din comunitatea noastră carmelită. Ar vrea să discute cu dumneavoastră şi să vă ceară binecuvântarea, după slujbă.

– Sigur că da, va fi o plăcere.

---

1 – Soră din Ordinul Carmelitelor de la Mănăstirea Santa Teresa din Coimbra (n.t.)

Astfel, după sfârşitul slujbei, îi revedem pe Patriarh şi pe Diego Lorenzi conduşi de aceeaşi călugăriţă care le-a deschis uşa. Trec de un grilaj enorm, din podea până în tavan, exact ca într-o închisoare, cu o uşă integrată, unde surorile Carmelite primesc vizite de la rude sau alte persoane. Însă Patriarhul Veneţiei şi asistentul său, oameni ai lui Dumnezeu la cel mai înalt nivel, acreditaţi de către cel mai în vârstă, firește că nu vor purta o conversaţie prin gratii. Nu. Albino Luciani va vorbi cu sora care doreşte să îl vadă fără niciun paravan de fier care abia permite să vezi chipul interlocutorului şi care dă conversaţiei o tentă cavernoasă. Trec prin claustrul discret al mănăstirii, ale cărui arcade nu protejează deloc de valurile de căldură.

– Baroc, domnule Luciani, afirmă Lorenzi de dragul conversaţiei.

– *Si*. Proiectat de un părinte carmelit desculţ acum mai bine de două sute de ani.

– Aşa este, confirmă călugăriţa. Mă bucur că Eminenţa Voastră ne împărtăşiţi din cunoştinţele despre modesta noastră mănăstire.

– Asta-i bună, soră. Nici vorbă. Nici vorbă.

– Eminenţa Voastră sunteţi foarte cunoscut şi pentru deosebita dumneavoastră smerenie, laudă sora cu sinceritate.

– O să mă faceţi să ma înroşesc, soră.

– Departe de mine gândul, Eminenţă. Dar e adevărat că mănăstirea are mai mult de două sute treizeci de ani. Din păcate, pentru multe dintre noi, nu a fost deschisă în tot acest timp.

– Republica, completează Luciani.

– Cum? Lorenzi se simte puţin pierdut.

– Sfinţia Sa se referă la instaurarea Republicii portugheze în 1910. La 10 octombrie au intrat cu forţa în mănăstire şi au expulzat călugăriţele care trăiau aici, îi explică sora.

– Chiar aşa...? Lorenzi auzise vorbindu-se de violenţă în mănăstiri la înfăptuirea unor revoluţii. Dar nu mai auzise să se fi întâmplat din cauza Republicii. Republicanii?

– Da, dar încă din timpurile monarhiei, când politicile liberale au început să prolifereze în ţară, s-a început abolirea Ordinelor Religioase. Iar această mănăstire carmelită a rămas deschisă datorită unei licenţe speciale emise de Regina Dona Maria II, care a durat până în 1910, adaugă Luciani.

– Exact, confirmă călugăriţa, uimită de Patriarh. Surorile au fost găzduite de familie şi prieteni iar apoi au început să intre la mănăstiri carmelite spaniole. Dar în 1933, Portugalia trăia deja timpuri mai liniştite, în special în ceea ce priveşte libertatea religioasă. Atunci, trei surori expulzate s-au întors la Coimbra cu scopul de a reîntemeia comunitatea carmelită, mai întâi într-o casă închiriată, au avut multe greutăţi. În 1946 se zvonea că soldaţii urmau să abandoneze mănăstirea şi surorile au făcut tot ce le-a stat în putinţă pentru a o recupera. Şi până la urmă au reuşit, în 1947. Din vremurile expulzării au supravieţuit doar două, dintre care una este Maica Stareţă, căreia i-au fost înmânate cheile.

– O poveste foarte impresionantă, soră, spune Luciani.

– Aşa este. Dar cu siguranţă Eminenţa Voastră o ştiaţi deja.

– E adevărat, dar niciodată nu o auzisem direct de la o soră de la Mănăstirea din Coimbra. Vă mulţumim că aţi împărtăşit-o cu noi.

Îşi urmează drumul, după ce au trecut de claustru, în interiorul mănăstirii, între patru pereţi unde căldura nu ajunge. Intră într-o cameră nu foarte mare, decorată sobru, caracteristic surorilor carmelite, care nu au nevoie de multe lucruri pentru a trăi, doar strictul necesar pentru a duce o viaţă demnă în serviciul Domnului. Nişte

scaune foarte vechi, mobilă din lemn, veche de secole, de la începutul comunităţii prin acele locuri. O masă simplă de stejar şi o bibliotecă cu câteva cărţi, nu prea mare, nici nu umple peretele pe care este. Să nu uităm, aşa cum aproape era să o facem, penitenţă, penitenţă[1], inspiră crucea de lemn care domină unul din pereţi şi, în consecinţă, toată încăperea. Sunt doar două stinghii de lemn, încrucişate, cea verticală mai lungă decât cea orizontală, în cruce, după cum indică şi numele, fără niciun Hristos pironit de ea, dar se subînţelege.

– Sora Lúcia vine imediat. Doriţi ceva? O cafea, ceva răcoritor...

– Eu aş vrea o cafea, dacă se poate, cere Luciani.

– Două, vă rog, completează Lorenzi.

– Faceţi-vă comozi.

Amabilităţi sincere între oameni ai Bisericii Romano-Catolice, cu un miliard de adepţi, un număr rotund, o estimare mai mult sau mai puţin exactă, ceea ce lasă restul populaţiei pentru celelalte religii şi lasă loc, de asemenea, şi pentru cei necredincioşi, care nu sunt deloc puţini.

– Sora Lúcia. Toată viaţa am auzit vorbindu-se de ea, spune Lorenzi într-un ton meditativ.

– Şi eu, Lorenzi, şi eu. E una dintre cele mai importante personalităţi istorice pentru Biserică din secolul ăsta. A anticipat răsturnări de situaţie importante. Şi încă mai păstrează un secret.

– Cel de-al Treilea Secret.

– Da. Al Treilea Secret.

– Să fie cel mai important dintre toate?

– Şi celelalte au fost importante. Sigur nu va fi mai prejos.

---

1 – În textul celui de-al treilea secret de la Fátima, alături de Fecioara Maria apare descris un înger care ţine o spadă de foc în mâna stângă, iar cu mâna dreaptă arată Pământul, spunând cu o voce puternică: „Penitenţă! Penitenţă! Penitenţă!" (n.t.)

Curiozitate de preot tânăr stimulată de un spirit fantezist, caracteristic subiectului. Până la urmă, cui nu i-ar plăcea să audă al Treilea Secret, căruia i s-au atribuit deja catastrofe şi cataclisme, printre care Apocalipsa, sfârşitul lumii literalmente, extincţia rasei umane şi alte întâmplări de acelaşi calibru.

– Este aici, în mănăstirea asta, de 30 de ani.

– O viaţă dedicată lui Hristos.

– Ca şi noi. Ca şi mulţi alţii.

– Normal, domnule Luciani.

– Ţine minte, nu contează cât de puţin primeşti sau răul care îţi e făcut, contează doar binele pe care îl faci, fără să îţi pese cui.

– Înţelepte vorbe, Eminenţă. Se aude o voce feminină. E bătrâna Lúcia pe care nu a auzit-o nimeni intrând. Poartă un veşmânt identic cu cel al călugăriţei care i-a primit, merge în linişte, impasibilă faţă de anii care trec pe lângă ea fără să se vadă.

– Dragă soră! Ce mai faceţi?

– Încă mă ţine Dumnezeu, Eminenţă.

Se îndreaptă unul spre celălalt. Lúcia îngenunchează ca să îi sărute mâna lui Albino.

– Nu, soră, nu e cazul. Dacă trebuie să îngenuncheze cineva aici, noi suntem aceia.

Dialogul se desfăşoară în portugheză, limba maternă a surorii vizionare, deşi ar fi putut să fie în italiană, engleză, franceză sau spaniolă, sunt bine cunoscute aptitudinile pentru limbi străine ale oamenilor Bisericii, un exemplu demn de urmat pentru toţi creştinii, doar comunicarea este o parte integrantă a vieţii noastre.

Sora Lúcia se arată foarte în forţă pentru vârsta ei, dar fiecare cu ale lui, şi ce are ea din plin e sănătate, prietenii ei din copilărie nu prea au avut, dar Fecioara Maria îi anunţase când vor părăsi această lume. Francisco şi Jacinta au murit de mici, victime ale unei epidemii de

gripă, care i-a răpus pe mulţi în 1919 şi 1920. Lúcia avea să scape, după cum se vede din această întâlnire cu Albino Luciani, Patriarhul Veneţiei, într-o dimineaţă caldă de iulie.

Să amintim importanţa Lúciei de Jesus în contextul creştin, ca să se înţeleagă de ce un Patriarh al Veneţiei se deplasează personal să o viziteze sau să îi răspundă cererii de audienţă, atât el, cât şi mulţi alţii. Unii au ajuns chiar Papi, şi chiar Paul al IV-lea a invitat-o să îl însoţească la Fátima pentru a profita de compania ei pe timpul vizitei lui pe teritoriul portughez.

Cei trei păstori, aşa cum au rămas apoi cunoscuţi, obişnuiau să se ducă cu animalele într-un loc numit Cova da Iria unde azi este Bazilica Fátima şi Capela Aparţiilor. Somităţile vremii şi această soră Lúcia depun mărturie că în ziua de 13 mai 1917, cei trei copii au văzut-o pe Sfânta Fecioară, Maica Domnului nostru Iisus Hristos. Dintre cei trei păstori, numai Lúcia a vorbit cu Fecioara. Şi Jacinta putea să o vadă şi să o audă, iar Francisco doar o vedea, fără să audă ce se spunea. Le-a cerut să se întoarcă la locul acela în data de 13 a lunilor următoare şi să se roage mult. Iar copiii aşa au făcut, cu excepţia lunii august, când apariţia a avut loc în alt loc şi la altă dată, pe 19, deoarece păstorii au fost împiedicaţi să se deplaseze, fiind închişi de către scepticul administrator al regiunii Vila Nova de Ourém. În septembrie, Fecioara promite un miracol care să dovedească tuturor, inclusiv Bisericii încă neîncrezătoare, apariţia în faţa celor trei păstori. Pe 13 octombrie, data ultimei apariţii, entitatea în cauză se prezintă ca Fecioara Rozariului şi cere să i se înalţe în acel loc o capelă în onoarea ei, ceea ce s-a şi întâmplat. Mai spune că războiul care se desfăşura, Primul Război Mondial, se va termina în curând. Şi aşa precum promisese, miracolul s-a petrecut, soarele a început să se învârtă în jurul axului, într-o formă vizibilă, părând că se va prăbuşi pe pământ,

spulberând orice îndoială a incredulilor care au asistat, aproape şaptezeci de mii de oameni, la Miracolul Soarelui, de netăgăduit, de necombătut. După câteva luni, războiul s-a încheiat definitiv.

Pe măsură ce Fátima se deschidea lumii, devenind un fenomen de cult internaţional, Lúcia de Jesus se retrăgea, parcă renegând noua viaţă care transformase pământul ei natal. După ce se alăturase Colegiului Surorilor Dorotee, în 1921 în Porto, s-a îndreptat către Spania, unde a stat câţiva ani. În 1946 a intrat în Ordinul Carmelitelor unde a şi rămas, chiar în acea mănăstire Santa Teresa, în 1949. În tot acest timp, Fecioara Maria i-a mai apărut Lúciei.

Revenind la discuţia din încăperea mănăstirii Santa Teresa, care în principiu trebuia să dureze doar câteva minute, au trecut deja vreo două ore. Albino este încântat de prezenţa vizionarei, ca şi Lorenzi. Nu au venit deloc în discuţie apariţiile, cu atât mai puţin al Treilea Secret, conversaţia s-a ţesut într-un mod foarte plăcut pe cele mai variate subiecte – religioase, politice, naţionale şi internaţionale, dacă se poate spune aşa, încât religia nu e prizoniera niciunei ţări, ci creează cetăţeni ai lumii. Dar ce o nelinişteşte cel mai mult pe vizionară este lipsa de credinţă pe care noile generaţii o afişează şi pe care cei mai în vârstă nu o apostrofează.

Au băut cafea, apă, până şi ceai, încât conversaţia era fluidă şi se vorbea despre tot şi despre nimic. Urmează o pauză, de asemenea senină şi deloc apăsătoare, care aminteşte de acele prietenii vechi, unde apar momente de linişte, pentru că nu e nevoie să pălăvrăgeşti fără încetare ca să se menţină legăturile, ca şi când la cea mai mică pauză prozaică totul ar dispărea, în mod ireversibil.

Este timpul să se digere ce s-a discutat, să alimenteze idei, păreri, să-şi amintească replici, să asimileze, să înveţe, să respecte, să raţioneze, căci avalanşa de cuvinte care ne ies pe gură şi ne intră pe urechi nu permite

receptarea completă în timp util. Cea mai bună formă de a valorifica ce spunem şi ce ne e spus este să profităm de aceste momente de linişte, clipa în care totul se opreşte şi rămâne suspendat, încet, solid, în conştient, unde dăinuie.

Şi atunci se aude, o voce dură, groasă, supranaturală: *„Iar pentru Sfinţia Ta, Părinte Patriarh, Coroana lui Hristos şi zilele lui Hristos."*

Părintele Lorenzi se uită la Lúcia surprins, buimac, năuc, cuvintele acelea au ieşit chiar din gura ei, e la fel de sigur aşa cum stă el aici, în carne şi oase, în încăperea asta.

Luciani primeşte anunţul mai calm, ceea ce nu îl face mai puţin interesat, având în vedere că, totuşi, i se adresează.

– Domnule Luciani... îl strigă Lorenzo, dar Patriarhul ridică mâna în semn de linişte. Niciun cuvânt în plus, nu vrea să o deranjeze pe vizionară din transă. O premoniţie, un avertisment, o simplă asociere de cuvinte spuse de cineva sensibil faţă de energiile cosmosului? O certitudine. Ea este Lúcia, iar ce este mai presus de noi vorbeşte prin ea.

Cine ar vedea-o ar crede că a aţipit şi acum doarme somnul celor drepţi, aşezată pe scaun cu o mână pe masă, dar ei ştiu bine că nu e vorba de aşa ceva. Lorenzi, încă lipsit de experienţă, nu mai văzuse pe nimeni în transă, dar Luciani nu pare deloc agitat. Stă în continuare cu mâna ridicată în semn de linişte.

– Un secret care nu a fost dezvăluit, care vă priveşte, dar va fi folosit în alte scopuri, continuă vocea stranie prin gura Lúciei, într-un timbru complet diferit, aproape diabolic. Dumnezeu va ierta, şi dumneavoastră la fel.

Lorenzi rămâne cu gura căscată. *Dumnezeule.*

Aproape instantaneu Lúcia deschide ochii, cu aceeaşi expresie dulce cu care apăruse în încăpere:

– Mai doriţi ceai, Eminenţă?

– Vă rog, soră. Spune Luciani privind-o în ochi, fără nici cel mai mic semn de tulburare sau teamă din cauza a ceea ce tocmai a auzit. Chiar vă rog.

*

Aflaţi afară, în drum spre maşina care îi va transporta înapoi la Fátima, Lorenzi nu se mai poate abţine.

– Domnule Luciani, ce credeţi despre ce s-a întâmplat?

Luciani pune mâna pe umărul lui Lorenzi şi îl priveşte cu seninătatea cu care l-a obişnuit de când Lorenzi e asistentul lui, de aproape un an.

– Ei, Diego. Lúcia mi s-a părut o fiinţă încântătoare, nu crezi?

Şi nu au mai vorbit niciodată despre asta.

Capitolul 16

Aerul curat din Londra nu se compară cu cel din Amazonia, dar, chiar dacă nepotrivită, e sintagma corectă pentru a ilustra senzaţia de aerisire pe care o simte Sarah din momentul în care pune piciorul pe strada Bridge. Turnul cu ceasul cel mai faimos din lume, Big Ben, anunţă douăsprezece şi jumătate noaptea. Face stânga spre Podul Westminster şi aleargă. Mai e lume pe pod la ora asta, dar nu multă. E mai liniştită, cel mai greu era să iasă din staţie, ceea ce până la urmă a reuşit fără probleme, dar Londra e oraşul cu cele mai multe camere de luat vederi pe metru pătrat din lume, ceea ce, pentru orice eventualitate, a determinat-o să îşi pună gluga pe cap. Nu se ştie niciodată ce mijloace au la dispoziţie oamenii ăştia. Se abţine să oprească un taxi, încă nu e timpul. Mai întâi trebuie să se ocupe de un ultim lucru. Ajunge la jumătatea podului, mărginit în fundal de roata enormă a London Eye. Se sperie la auzul unei sirene de poliţie care trece pe lângă ea în viteză, înspre Westminster Bridge Road. Se uită în spate şi vede o mulţime de maşini de poliţie la intrarea staţiei de unde tocmai ieşise.

– În cel mai rău caz, mă arunc în Tamisa, îşi spune, chiar convinsă de asta. Mai bine apele tulburi ale râului decât să fie prinsă. Cu toate că nu înţelege de ce a apărut poliţia. Nu. Trebuie să fie din cauza vagonului găurit tot de gloanţe şi a doamnei împuşcate în picior. Sigur, asta e. Sau organizaţia e atât de puternică încât are şi poliţia la dispoziţie? Nu. Prostii. Hai, concentrează-te la ce ai de

făcut. După ce iese de pe pod, mai merge câţiva metri pe Westminster Bridge Road, apoi face la stânga pe Belvedere Road. Încă o maşină de poliţie trece în viteză pe strada pe care a lăsat-o în urmă.

Ideea e să se oprească la prima cabină telefonică pe care o vede. Până atunci, planul e să meargă, să meargă, să meargă... până dă de o zonă comercială aproape de podul Waterloo.

Ia receptorul, dar de data asta nu va mai folosi cardul de credit.

– Bună seara. Aş vrea o convorbire cu taxă inversă... Numele? Ah... Greg Saunders... Numele e pronunţat mai mult ca o întrebare decât ca o afirmaţie. Cât despre gen, oare se prind? Dar pe centralistă nici nu o interesează vocea feminină cu nume de bărbat, îi cere doar să aştepte un moment.

După câteva clipe, aude o voce la celălalt capăt al firului.

– Greg?

– Natalie, nu e Greg. Sunt eu, Sarah. Scuze că am minţit, dar n-am avut încotro.

– Sarah? Vocea se arată clar deranjată.

– Da, eu sunt. Am nevoie de ajutorul tău.

– Sarah, de ce mă suni?

– Am nevoie de ajutorul tău.

– Ai înnebunit? După tot ce ai făcut? Nici gând.

– Natalie, ştiu că nu suntem cele mai bune prietene, dar întotdeauna ne-am ajutat una pe alta.

– Asta n-are a face cu prietenia, Sarah. Ce ai făcut e de neiertat.

– Dar...

– Pleci în concediu în Portugalia şi te apuci să omori lumea în stânga şi în dreapta? Sarah, nici nu mai ştiu cine eşti. Să nu mă mai suni.

Sarah rămâne înmărmurită. A fost în concediu în Portugalia şi când se întoarce îi cad toate pe cap şi nu mai înţelege nimic.

– Natalie, nu închide încă. Numai tu mă poţi ajuta. Te rog, nu închide. Cum adică omor lume? Te rog, explică-mi, serios, trebuie să-mi spui tot.

– Faci pe proasta?

– Natalie, te rog. Poate lacrimile care îi curg pe chip s-au transmis, în vreun fel, prin receptor, căci ceva o determină pe Natalie să schimbe tonul aspru cu care i se adresase de la începutul conversaţiei.

– Bine. Eşti pe prima pagină a tuturor ziarelor, draga mea, începu cu un ton dispreţuitor. Mai întâi ai omorât un bătrân într-un muzeu din Madrid, apoi un preot în Argentina, iar azi i-ai făcut felul unui agent de la serviciile secrete americane. A, şi ce e şi mai interesant, chiar la tine acasă. Ia să văd, ce mai e... Sarah observă tonul caustic din discursul prietenei ei. A, ai ciuruit tot într-un metrou şi ai rănit o femeie care acum e mai degrabă moartă decât vie. Eşti o asasină profesionistă care munceşte pentru o organizaţie secretă care se cheamă *Ultimul Papă*. Dar de ce îţi mai povestesc eu toate astea? Ca protagonistă, le ştii deja pe toate.

Sarah închide ochii şi se gândeşte. Dar nu are la ce să se gândească. Simte că îi cade cerul în cap.

– Natalie, nu ştiu cum să te conving că n-am făcut nimic din toate astea. Vocea îi denunţă tristeţea şi suprinderea, amestecate cu o implorare. Pentru Sarah e fundamental ca Natalie să o creadă, e esenţial. Nu sunt nici o asasină profesionistă şi nici n-am auzit de organizaţia aia. Am fost cincisprezece zile în Portugalia, am trecut prin Lisabona doar ca să iau avionul, aşa că n-am ajuns nici măcar aproape de Madrid, ca să nu mai zic Argentina. Azi am ajuns acasă şi a început totul. Am primit o scrisoare de la cineva, iar altcineva mă urmăreşte ca să

mi-o ia. A murit un bărbat la mine acasă, l-am văzut, dar nu l-am omorât eu. Altcineva a făcut-o, nu eu. Nu ştiu dacă era agent secret sau nu. Ştiu doar că vroia să mă omoare şi nu i-a lipsit mult. Trebuie să mă crezi.

O linişte apăsătoare vibrează pe fir, între Belvedere Road şi Pentonville Road, unde are Natalie garsoniera.

– Sarah, ai făcut deja audienţă maximă. Nu mă mai amesteca şi pe mine în treaba asta.

– Natalie, aşteaptă. Am nevoie de o favoare. Nici nu trebuie să ieşi din casă. Te rog, Natalie, numai tu mă poţi ajuta.

Liniştea incomodă continuă, în timp ce Natalie se gândeşte dacă să îşi ajute colega de redacţie. E adevărat că s-au ajutat întotdeauna una pe cealaltă şi, în afară de dimineţile în care apărea prost dispusă, Sarah e un om bun. Dar aparenţele înşală. Ar putea fi asasina despre care vorbesc la televizor, dar ca ziaristă şi colegă de branşă ştie că totuşi nu este.

– Ok. De ce ai nevoie?

– Mulţumesc, Natalie. Dintr-odată se simte uşurată şi reuşeşte chiar să zâmbească.

– Nu-mi mulţumi. Zi mai repede, până nu mă răzgândesc.

– A, vroiam doar să ştiu unde e Piaţa William al IV-lea.

– Doar atât?

– Da.

– Asta nu durează mult. Vrei să te sun înapoi sau aştepţi?

– Tu plăteşti, faci cum vrei.

– Ok, atunci aşteaptă puţin. Sarah aude un scaun hârşâit de podea. Natalie se aşază la calculator. Ia să vedem, Piaţa William al IV-lea. Îşi spune mai degrabă ei, decât lui Sarah.

– Exact.

– Imediat. Una, două, trei, patru secunde... Sigur nu ştii de ce te urmăresc?

– N-am nici cea mai vagă idee.

– Şi despre ce scrisoare e vorba?

– Nici asta nu ştiu. E scrisă în italiană.

– Te-ai scos. Schimbă apoi tonul de curiozitate jurnalistică cu cel de centralistă de la informaţii. Aşa, asta e. Adică nu e. Regele William IV... Sunt doar nişte grădini cu numele ăsta, prin zona Crystal Palace. Mai stai puţin... Ah. Şi mai e şi strada William al IV-lea, între Strand şi Charing Cross Road. Asta trebuie să fie. Nu există piaţa William al IV-lea.

– Eşti sigură?

– Da. Probabil te-ai înşelat.

– Nu, deloc. Persoana care mi-a zis de ea m-a avertizat că n-am mai auzit niciodată de ea. M-am gândit că din cauză că o fi mai departe de centru. Nu pentru că nu ar exista.

– Dar nu există. Lasă-mă să mai caut. Ai timp?

– Halal ajutor.

– Ştii ceva, dacă vrei, poţi să întrebi oricând un poliţist.

– Foarte amuzant, Natalie.

– Ia să vedem. William al IV-lea. S-a născut în 1765. Rege al Regatului Unit şi al Hanovrei între 1830 şi 37. Fiu al lui George al III-lea, i-a urmat la tron fratelui său mai mare, George al IV-lea. A fost penultimul rege din Casa de Hanovra. I se spunea regele navigator. A reformat sistemul electoral, a abolit sclavia şi munca minorilor din Imperiu. Îmi place de el.

– Da, n-am nevoie de o lecţie de istorie. Nu mai zice nimic?

– Nu. I-a urmat la tron regina Victoria... Stai să văd pe Google... Se mai aud nişte bătăi de taste şi...

– Stai aşa...

– Ai găsit?

– Ciudat.

– Deci?

– Piaţa Regele William al IV-lea. Uite-o.

– Zi repede, Sarah nu mai rezistă presiunii.

– Era numele original al Trafalgar Square.

– Serios?

– Dap. Sigur. Trafalgar Square era Piaţa Regele William al IV-lea.

– Natalie, mulţumesc mult. Poate mi-ai salvat viaţa.

– Sau nu. Hai, du-te unde trebuie.

– Ne vedem după aia.

– Ah... Sarah... strigă Natalie.

– Da?

– Dacă ai vreun pont important, să-ţi aduci aminte de mine.

Sfârşitul convorbirii.

Capitolul 17

Trafalgar Square este piaţa cea mai vizitată din Londra. Punct de întâlnire, de adunare, de sărbătorire, de jubileu, de naţionalism, toate pentru că piaţa poartă numele uneia dintre cele mai mari bătălii navale din toate timpurile, petrecută aproape de Capul Trafalgar, în Spania, la 21 octombrie 1805, când englezii au pus cu botul pe labe Invincibila Armada[1] şi flota franceză, pentru încă o sută de ani. O priveşte de sus, dinspre nord, porticul fastuos al pretenţioasei National Gallery. Locul spaţios, cele două fântâni laterale, coloana corintică imensă de granit, de cincizeci şi şase de metri înălţime, cu o statuie a Amiralului Horatio Nelson – eroul principal de la Trafalgar, care a căzut chiar în acea bătălie – în vârf, contemplând Palatul Westminster, mai cunoscut ca House of Parliament, veghind la siguranţa naţională, toate atribuie acestei scenografii o ospitalitate luată cu asalt de rezidenţi şi turişti veniți prima dată. Patru lei de bronz enormi, se zice că fabricaţi chiar din tunurile nefericitei armate franceze, flanchează coloana, dând senzaţia unei protecţii cosmice. Patru piedestaluri decorează colţurile pieţei, trei dintre ele cu statui, la nord-est Regele George al IV-lea, la sud-est Generalul Sir Charles James Napier, cuceritorul Pakistanului, la sud-vest Generalul Henry Havelock. Cel de-al patrulea găzduieşte sculpturi temporare, dat fiind că nu s-a ajuns niciodată la un consens asupra cui ar

---

1 – Nume dat flotei spaniole trimise să invadeze Anglia.

trebui să îl ocupe. Iniţial trebuia să găzduiască statuia Regelui William al IV-lea, dar lipsa fondurilor a oprit demersurile, ca atare, ca şi numele cu care trebuia să boteze piaţa, William al IV-lea a rămas complet rupt de proiectul pe care l-a iniţiat chiar el.

La ora aceasta din noapte încă mai e destulă lume în piaţă, grupuri de turişti, câteva cupluri răsfirate. Nimeni suspect, sau toţi suspecţi, căci chipurile nu dezvăluie şi intenţiile. Dar mişcarea este constantă.

Maşini, limuzine, taxiuri, vehicule de ajutor, autobuze, motociclete, biciclete în mişcare continuă în jurul pieţei în ritmul semafoarelor. În fundal, Arcul Amiralităţii, ridicat în onoarea Reginei Victoria, deschide drumul către măreţul bulevard care duce la Palatul Buckingham. La est, biserica Saint Martin-in-the-Fields, South Africa House şi Strand care leagă Westminster de City. Dar strada care ne interesează e Charing Cross Road, mai exact zona Soho, partea cea mai boemă a oraşului, şi unde vedem un taxi oprind la intersecţia cu strada Great Newport.

Taxiul rămâne oprit câteva clipe, conturi de reglat între pasager şi şofer care trebuie să fie rezolvate. Acum da, o vedem pe Sarah Monteiro ieşind din maşină şi închizând uşa. Înainte de asta, fusese la staţia Waterloo, mai riscase încă o dată cu cardul de credit la un bancomat şi scosese trei sute de lire, ca să ia un taxi şi să plătească în bani gheaţă. Totul a mers bine, după câte se poate vedea, Sarah Monteiro este prezentă pe aglomerata stradă Charing Cross şi se îndreaptă către binecuvântata sau blestemata Piaţă Regele William IV.

Iniţial îi spusese taximetristului că vrea să meargă la Trafalgar, dar după ce s-a gândit puţin, şi-a amintit că dacă descoperise atât de uşor numele pieţei, cine ar urmări-o ar putea să o facă la fel, dacă nu şi mai repede. Aşa

că s-a hotărât să îi ceară taximetristului să o lase la vreun kilometru de acolo, ca să nu intre singură în gura lupului.

Trece de Newport Court şi face la stânga, apoi la dreapta pe strada Lisle, lăcaş al *pub*-urilor de toate soiurile şi gusturile, şi iar la stânga, până când iese în cosmopolita Leicester Square, marea rivală a Trafalgar Square, dacă putem spune aşa, o piaţă mică, pietonală, plină de cinematografe, cafenele şi restaurante, locul premierelor marilor filme americane şi englezeşti. E un parc închis, publicul are acces numai în timpul zilei. Patru intrări pe fiecare colţ cu statui şi figuri relevante la timpul construcţiei, Sir Isaac Newton, John Hunter, un pionier în domeniul chirurgiei, Sir Joshua Reynolds, primul preşedinte al Academiei Regale, William Hogarth, un pictor renumit. Şi dacă tot vorbim de unul din cele mai importante centre cinematografice mondiale, a fost pusă şi o statuie a lui Charlie Chaplin, simbolul universal al celei de-a şaptea arte, care s-a născut aici, în Londra. În interior sunt bănci, de obicei ocupate tot timpul, dispuse în formă de cruce, pentru cine vrea să admire statuia lui Shakespeare înconjurat de delfini, care înfrumuseţează centrul pieţei. Pe jos sunt plăci cu distanţa în mile către ţările care făceau parte din vechiul Imperiu Britanic.

Înconjoară piaţa şi se îndreaptă către sud, ignorând posterul uriaş care ornează unul din cinematografe, Odeon, în curând *Codul lui Da Vinci* va fi pe ecrane. Coduri şi enigme are destule acum, nu îi mai trebuie sugestii, şi viaţa îi e în pericol, la fiecare pas parcă se mai scurtează puţin, problema e că nu poate prevedea nimic care să o ajute să evite scurtarea, dacă va fi acum, la următorul colţ, sau mai târziu în noaptea asta, sau peste multe colţuri, străzi, bulevarde şi ani, când îşi va duce nepoţii sau strănepoţii în Trafalgar.

Coboară înspre Trafalgar pe lângă Canada House, grăbind cu precauţie pasul, printre priviri frauduloase

mascate de normalitate, ca nu cumva să dea impresia că îi e teamă de ceva sau caută pe cineva. Ocoleşte National Gallery pe partea stângă şi mai înaintează câţiva metri până la scările centrale care coboară în piaţă. Turişti străini şi englezi stau pe trepte, aşezaţi să admire luminile şi liniştea locului. Sarah se aşază câteva clipe lângă un grup de italieni, ca să dea impresia că face parte din adunarea de excursionişti veseli. Cu ocazia asta aruncă şi o privire înspre piaţă, spre fântâni, una la stânga, alta la dreapta, la sud coloana lui Nelson, oamenii... Cei mai importanţi sunt oamenii, căci divinele fiinţe acvatice care răsar din fântâni şi amiralul cocoţat nu îi pot face nimic. Mai sunt câte unii care fac baie în fântâni şi îi stropesc pe alţii, o distracţie contagioasă care îi antrenează şi pe cei care asistă. Nici ei nu reprezintă vreun pericol. Dar mai sunt toţi ceilalţi... Cuplurile, cei care stau pe marginea fântânii sau la baza coloanei, şi cei care nu se încadrează în nicio categorie, dar care nu par totuşi să facă parte dintr-o organizaţie secretă pe nume *Ultimul Papă*.

Spionează şi faţadele clădirilor vizibile, chiar dacă sunt destul de îndepărtate, căutând priviri insidioase sau chiar lunetişti ascunşi. Oamenii ăştia deja i-au dovedit că sunt capabili să omoare în public fără să le pese de posibile victime colaterale. Totul e pasibil de a ascunde pe cineva cu o armă cu surdină, gata să îi ia viaţa. Chiar şi în mijlocul maşinilor în mişcare. De acolo are o vedere de ansamblu a pieţei şi, dacă nu i-ar fi distras italienii zgomotoşi atenţia, l-ar fi văzut de mult.

Un simplu gunoier, unul dintre cei care colorează piaţa cu costumele lor verzi şi galbene fluorescente, cu lada şi accesoriile necesare pentru strângerea gunoaielor, foarte asemănător cu cel pe care îl văzuse de la fereastra casei acum câteva ore, dar cel mai probabil mintea îi joacă feste. Problema este că se uită la ea din când în când şi încearcă să întoarcă privirea în altă parte când ochii li se

întâlnesc. Nu îşi face mâna căuş pentru a comunica, dar are un *walkie-talkie* normal. Un gunoier, care strânge mizeria altora, fără a dispreţui nobila profesie, fiecare oficiu are neplăcerile lui, dar nu ar avea nevoie de un *walkie-talkie* ca să îşi facă treaba. Nu. Din două una, ori e acel Rafael de care i-a zis tatăl ei, ori... mai bine nu se gândeşte.

Mai rămâne puţin aşezată, dar italianul de lângă ea se tot apropie. Prea multe beri în sânge îl fac să creadă că femeia de lângă el ar avea alte intenţii. Altfel de ce s-ar fi aşezat atât de aproape?

– *Eh, bella... Como siete?* O abordează stropind la fiecare cuvânt aburit de alcool.

Fără să îi răspundă, Sarah se ridică şi coboară restul treptelor, amestecându-se în mulţime. Nimeni nu ar fi reuşit să suporte damful ăla mai mult de o secundă. Întoarce brusc capul spre gunoier. Acesta deviază privirea foarte rapid, dar nu destul de repede încât să nu observe Sarah. Bolboroseşte ceva în *walkie-talkie* şi împinge lada înspre alt loc, până iese din câmpul vizual al lui Sarah.

Îi cercetează şi pe ceilalţi gunoieri. Cei rămaşi nu încearcă să se ascundă, dar adevărul e că nici nu par câtuşi de puţin interesaţi de Sarah Monteiro, sau de orice alt trecător, se limitează la curăţenie şi să nu incomodeze pe nimeni.

Sper că n-a văzut nimeni ştirile la televizor, se gândeşte în timp ce merge spre una din fântâni, atentă, alertă, vigilentă, încordată.

– Cine eşti tu, Rafael? Arată-te.

Între timp, încearcă să meargă prin aglomeraţie, ca să nu fie o ţintă uşoară. Dar nu ştie dacă nu cumva fac şi ei acelaşi lucru. Simte că poate fi prinsă în orice moment, înşfăcată, trasă de un braţ, neutralizată cu un glonţ bine ţintit, o înţepătură otrăvită mascată într-o îmbrâncire şi apoi oh, scuze. Atâtea filme, atâtea scenarii, atâtea ipoteze i se învârt în imaginaţie lui Sarah, încât îngrijorarea pune

stăpânire pe ea şi o cufundă în labirintul strâmt al conştiinţei. Lume, lume şi iar lume, pe toate părţile, o fântână, merge dezorientată înspre cealaltă, ţipete, râsete, hohote, săruturi, îmbrăţişări, discuţii, lacrimi, de toate sunt aici, în acest spaţiu, această piaţă, aceşti paşi, acest drum confuz al cuiva care îşi lasă viaţa pe mâna providenţei, a Domnului, lui Dumnezeu Tatăl Cel Atotputernic, Creatorul Cerului şi al Pământului, după credincioşii acestei religii, ca Sarah, care crede, dar nu practică, precum mulţi alţii, de neînvinuit.

– Sarah Monteiro?

Cineva o strigă. E gunoierul.

– Sarah Monteiro? Repetă bărbatul, apropiindu-se de ea. Veniţi cu mine. E mai bine pentru dumneavoastră.

Nu aşteaptă confirmarea, o ia de braţ şi o trage prin mijlocul mulţimii, înspre ieşirea din piaţă.

– Unde să merg cu dumneavoastră?

Niciun răspuns.

– Sunteţi Rafael? întreabă Sarah încă buimacă din amorţeala în care căzuse. Bărbatul nu îi răspunde şi o trage după el în continuare, acum pe lângă coloana lui Nelson.

Aude un hârâit dintr-unul din buzunarele hainei fluorescente şi îl vede scoţând *walkie-talkie*-ul şi spunând *„La porto alla centrale... si, l-obiettivo è con me... Negativo. Non posso rifinirla qui... benissimo*[1]"

Recunoaşte imediat accentul italienesc, dar nu înţelege ce se spune. Vocea care se auzea prin radio era puternică şi cavernoasă, cea a şefului. Să fie el Rafael, sau unul dintre cei răi? Parcă e un film cu buni şi răi, dar măcar de-ar şti de care parte se află...

---

1 – „O aduc la centrală... da, ţinta e cu mine... Negativ. Nu pot să o elimin aici... foarte bine" (trad. din lb italiană, n.t)

Pe de altă parte, tatăl ei i-a menţionat doar de un Rafael, şi nu de un grup de mai multe persoane, dar poate acest presupus Rafael pregăteşte doar ieşirea. În spate, observă un bărbat îmbrăcat ca un funcţionar, fără servietă, nici armă, la o primă vedere. Dar cel mai rău e că are senzaţia frustrantă de deja-vu, pe care ochii o transmit alarmaţi creierului. Impresia fermă că l-a mai văzut undeva. Şi nu a trebuit să se gândească prea mult ca să îşi amintească... Bărbatul care a urmărit-o şi a tras în ea în metrou, care a găurit vagonul şi a rănit-o în picior pe doamna grasă.

Încearcă să-şi smulgă braţul din strânsoare, dar gunoierul o ţine bine.

Se opreşte brusc şi o priveşte în ochi.

– Nu încercaţi nimic aiurea. Nu are niciun rost să grăbiţi inevitabilul. Dar dacă va trebui... Pentru cine înţelege, nu trebuie să i se spună mai mult.

A greşit. S-a chinuit să nu fie prinsă, a coborât din taxi la un cartier depărtare, dar ce naiba ar mai fi putut să facă? Putea şi tata să fi ales alt loc de întâlnire. Dar cu telefoanele ascultate, era imposibil să organizeze mai bine, ar fi durat o veşnicie să descifreze vreo şaradă complicată, şi până ar fi reuşit, tot ar fi prins-o. Cel mai sigur, va muri fără să ştie de ce. Asta e.

Dar cel care decide lucrurile aici nu e omul ăsta, iar omul despre care vorbim este cel cu *o* mare, chiar dacă impresia ar fi alta, cel care îi reprezintă pe toţi, omul în general, şi nu acesta în particular. Şi tot preambulul pentru a explica maşina neagră care vine pe strada adiacentă pieţei şi dă buzna în interiorul ei, între statuia lui Sir Henry Havelock şi coloana lui Nelson. Frânează cu un scârţâit prelung, înainte de a se roti pe loc şi a se opri de tot.

– Mă ocup eu de ea. Informează bărbatul la costum căruia gunoierul i-o lasă pe Sarah.

– *Va bene*, răspunde celălalt.

Fără nicio vorbă în plus, bărbatul o bagă pe Sarah în maşină, pe bancheta din spate şi el se aşază în faţă pe locul din stânga. Maşina porneşte cu viteză maximă, lăsând în urmă calmul pieţei Trafalgar.

În maşină, care se îndreaptă spre strada Parliament, Sarah Monteiro îl analizează pe funcţionar. Între două vârste, cu o expresie calmă, faţă de a ei, privind înainte. Sarah simte un vârtej ameţitor de senzaţii, îndoieli şi angoase.

– Cine sunteţi voi? Întreabă.

Linişte. Nici măcar o privire în oglinda retrovizoare.

– Cine sunteţi voi?

Niciun răspuns.

Sarah n-ar şti să spună cât a mers cu maşina, doar că, la aproximativ jumătatea drumului, şoferul a oprit la comanda funcţionarului şi au ieşit amândoi până au dispărut din raza ei vizuală. Numai funcţionarul s-a întors la maşină şi s-a aşezat acum pe locul şoferului. După vreo douăzeci de minute intră într-un cartier rezidenţial foarte elegant şi maşina încetineşte până ajunge să meargă la pas, iar inima lui Sarah se strânge de frică. Se apropie momentul. Se deschide uşa automată a unui garaj şi vehiculul intră, oprindu-se lângă un Jaguar nou.

Bărbatul îi deschide uşa lui Sarah.

– Hai. Urmează-mă!, îi ordonă pe un ton rece. Deschide uşa din spate a Jaguarului şi nu mai trebuie să îi dea nicio indicaţie. Sarah intră în maşină fără comentarii.

– Unde mergem?

Nu răspunde. O durere sfâşietoare îi străbate stomacul lui Sarah. Ajunge. Iese din maşină şi se pune în genunchi în faţa bărbatului.

– M-am săturat. Omoară-mă o dată.

– Să te omor? Fără să aflu ce documente preţioase ascunzi? Nu, nici gând. Vocea bărbatului trece de la cea rece la una binevoitoare. În afară de asta, aşa ajutor crezi că ţi-ar trimite tatăl tău?

– Cum? Cine eşti? Acum chiar că nu mai înţelege nimic.

– Eu sunt Rafael. Sunt gazda ta astă seară.

Capitolul 18
PECORELLI

20 martie 1979

Era deja noapte, dar Carmine Percorelli încă se afla în biroul lui, ocupându-se de subiecte relevante pentru ziarul lui, *L'Osservatore Politico*, de pe Via Orazio. Un săptămânal de ştiri scandaloase, dintre acelea pe care cititorii le apreciază atâta, care vorbesc despre ilustre personalităţi legate de organizaţii secrete, serioase deturnări de fonduri din bugetul de stat prin acţiuni ilicite, omucideri misterioase şi multe alte lucruri.

La cei cincizeci de ani ai săi, se bucura de acces la ştiri în exclusivitate, pe care nimeni altcineva nu mai reuşea să le obţină, de aici în exclusivitate, datorită faptului că umbla prin medii importante, acolo unde acestea erau înfăptuite şi pentru că avea relaţii sus puse. Chiar *L'Osservatore Politico* era finanţat de una din aceste persoane de mare influenţă, integrată în lumea politică italiană.

La începutul acestei nopţi îl găsim la telefon. Un surâs i se schiţează pe buze, în timp ce se lasă pe spate în scaun, într-o poziţie de satisfacţie sau confort, sau amândouă. De fapt, telefonul acela nu avea legătură cu ziarul lui. Altul era interesul, unul monetar, încerca să îşi mărească veniturile constrângând, ca să nu zicem şantajând, un individ la capătul firului, pe baza unor informaţii care l-ar fi putut prejudicia. Trebuie specificat că individul nu era un oarecare. Era, nici mai mult nici

mai puţin, Marele Maestru al lojei masonice *Propaganda Due*, Licio Gelli, din care Pecorelli făcea parte.

– Cel mai bine e să ne întâlnim faţă în faţă ca să rezolvăm treaba, a propus Gelli.

– De acord.

– Ce zici dacă ne întâlnim la cină, acolo, în Roma?

– Perfect. Să nu uitaţi să aduceţi banii.

– Ce garanţie am eu că nu o să foloseşti informaţia mai târziu, Mino? Niciuna. Ai idee câte probleme provoci în organizaţia noastră, dacă publici lista?

– Ăsta e jurnalism, Licio. Pur jurnalism.

– Şi cine îmi garantează că nu o să te apuci să faci pur jurnalism pe viitor?

– Cincisprezece miliarde sunt o garanţie mai mult decât suficientă.

– Cincisprezece miliarde? Aproape ţipă. Câteva clipe de calmare. Gelli nu era în poziţia de a protesta. Nu aşa ne înţelesesem, Mino.

– Dar am ajuns la concluzia că atât valorează informaţia.

– Lista nu valorează cincisprezece miliarde.

– Doar lista, nu, a explicat Mino. Dar uciderea Papei Ioan Paul şi ajutorul pe care l-aţi dat dumneavoastră şi patronul meu lui Mario ca să îl terminaţi pe Moro, astea valorează mult mai mult.

– Ştii că folosim tot timpul ziarul tău ca să ne atingem scopurile, Mino. De unde până unde schimbarea asta bruscă de atitudine? Nu te-am răsplătit suficient?

– Cincisprezece miliarde e răsplată îndeajuns.

Licio se gândi câteva secunde la intransigenţa lui Mino.

– Negociem mâine la cină. Trebuie să mai laşi din preţ.

– Nu o să mai las din preţ. Aduceţi banii. Pecorelli era de neînduplecat şi nu avea de gând să reducă suma. Cincisprezece miliarde era preţul, dar putea oricând să îl crească, mai ales dacă Gelli întârzia prea mult cu plata.

– Ne vedem mâine, spuse Gelli. La opt la locul obişnuit, şi închise.

Cu un zâmbet bine întipărit pe faţă, Mino Pecorelli stinse luminile, închise tot şi ieşi afară spre maşina lui. Lucrurile mergeau bine în ce-l privea. Nu-şi imagina că exact în acel moment, Gelli îl suna pe şeful său, un distins membru al guvernului italian, să îi povestească rezultatul convorbirii.

– Nimic nou. Mino e la fel de încăpăţânat. Ori plătim, ori publică, îl informă Gelli.

– Nu înţeleg ce are în cap, răspunde şeful.

– Dacă plătim, o să facă iar la fel. Şi ştim deja că nu putem avea încredere în el. Ştie prea multe.

– Stai liniştit, Licio. M-am ocupat de tot. N-o să ne mai deranjeze. I-am dat toate şansele posibile. N-a vrut să ne asculte, ghinionul lui.

– *Ciao*, Giulio.

– *Ciao*, Licio.

Satisfacţia lui Carmine Mino Pecorelli era atât de mare, încât îi veni să fluiere, cât mergea pe Via Orazio, pustie, până la maşină mai avea puţin. Bani uşor de câştigat, n-avea de ce să aibă remuşcări, pentru că îi lua de la unii care nu meritau şi nici nu aveau nevoie de ei. Niciodată nu a încercat să jupoaie pe cine nu poate plăti, tocmai din acest motiv, pentru că nu ar fi putut să îi dea nimic, lipsa de lichidităţi era un motiv mai mult decât convingător. Cu toate astea, şarlatani ca Gelli, care avea tot impul câte o afacere dubioasă şi metode obscure, furând dintr-o parte ca să dea altcuiva şi lui însuşi,

capabil de orice ca să îşi ducă la capăt intenţiile, meritau să fie umiliţi de oameni precum Carmine Percorelli.

Deschise uşa maşinii şi intră. Dar o mână nu îl lăsă să închidă portiera. Văzu doi bărbaţi lângă maşină. Unul dintre ei, cel care ţinea uşa, l-a luat de păr şi l-a tras afară. Apoi, dădu drumul portierei şi scoase un pistol, îi băgă ţeava în gură lui Pecorelli şi trase de două ori.

Problema lui Licio Gelli nu mai exista.

Capitolul 19

Presupusul Rafael conduce cu o viteză moderată, nici prea repede nici prea încet, ca să nu trezească suspiciuni, precum cineva care ştie ce face. Ia un pachet de pe scaunul de lângă el şi i-l dă lui Sarah, care stă în spate.

– Ce e asta? Întreabă ea.

– Mâncare.

– Nu mi-e foame.

– Dacă aş fi în locul tău aş mânca. Un hamburger şi o Coca Cola nu ajung pentru toată noaptea...

– Cum ştii că...? Îşi dă seama de răspuns. Lasă.

Sarah nu mai înţelege nimic. El e cel care a urmărit-o la metrou şi a tras, de asta e sigură, dar răsturnarea asta de situaţie, acum el e Rafael, să fie o minciună? Da. Asta trebuie să fie. Probabil aşteaptă ca vreunul dintre superiorii organizaţiei să apară şi să o interogheze prin metode atroce, care până la urmă or s-o omoare, fie că le spune ce vor, fie că nu. Este în posesia unei liste despre care ei ştiu mai multe decât ea. *Ei*... Persoane care, într-un oraş atât de mare ca Londra, reuşesc să o prindă fără să apuce să spună *Ah*. Gânduri fără răspuns, articulate fără dovezi sau judecăţi structurate, îndoielile sunt stăpânele situaţiei acum, şi încă de ceva timp. Probabil acest Rafael, adevărat sau nu, o să deschidă jocul sau o să iasă din el. Între timp, se trezeşte mâncând dintr-o pulpă de pui pane.

– Cred că ai multe întrebări, începe Rafael pe un ton pragmatic.

– Cum? Se aştepta la orice, mai puţin la acea politeţe de gentleman cu care a tratat-o de când s-au urcat în maşină.

O linişte incomodă pentru Sarah se aşterne în maşină, între scaunele din faţă şi bancheta din spate, totuşi, asta nu pare să îl afecteze pe el, care rămâne atent la drum. La o primă vedere, emană un sentiment de mulţumire, ca şi cum situaţia ei l-ar fi distrat, sau poate pur şi simplu aşa e el, şi imaginaţia lui Sarah elaborează tot felul de scenarii, deşi multe din câte s-au întâmplat sunt dovada că nu e vorba de niciun film. Poate e de la foame.

– Îţi stau la dispoziţie, adaugă Rafael încercând să o facă să se relaxeze, chiar dacă intonaţia, într-o engleză perfectă, ar fi putut suna ca un ordin.

– Da... toate întrebările pe care le avea au dispărut deodată. *Dar ce naiba de ziaristă mai eşti şi tu,* se gândeşte, *dacă îţi fug întrebările într-un moment esenţial?* Aaa... Ai un creion şi o hârtie?

Bărbatul izbucneşte în râs.

– Nu o să înregistrăm discuţia, Sarah. Nu eşti la muncă, aici. De fapt, o să neg orice referire ai face la mine în viitor. Nu ne-am cunoscut niciodată şi aşa va rămâne până la sfârşitul zilelor noastre, fie că va fi azi, mâine, sau peste mulţi ani.

Odată clarificată poziţia lui, Sarah se hotărăşte să înceapă cu ce e mai evident, ceea ce, mai presus de toate, o nelinişteşte peste poate.

– Prima întrebare care îmi vine e de ce ai încercat să mă omori în metrou?

– Am încercat?

– Da, sau nu ţi-aduci aminte că ai tras în mine? Ai găurit un vagon întreg. Ştii foarte bine, ce să mai.

– Hmmm... Îmi amintesc că am găurit un vagon de metrou. Am tras în interiorul coapsei unei femei... Dar în tine nu am tras.

– Ce vrei să spui?

– Vreau să spun că dacă *chiar* aş fi tras în tine, nu mai stăteam acum de vorbă. Accentuează bine „chiar", ca să nu existe îndoieli asupra subiectului.

– Am înţeles. Pot să deduc că faci parte din organizaţia aia numită *Ultimul Papă.*

– Nu există nicio organizaţie cu numele ăsta.

– Cum nu? Ziarele mă acuză că sunt membră. Spun că am omorât trei oameni.

– Ori eşti foarte periculoasă, ori sunt numai baliverne. Ştii mai bine decât mine cum mijloacele de comunicare sunt uşor de manipulat. Buzele lui Rafael desenează un zâmbet. E adevărat că oamenii ăia au murit. Unul s-a sinucis şi ceilalţi au fost convinşi să renunţe la viaţă mai devreme. Dar ştim amândoi că nu tu ai fost, chiar dacă, după ultimele întâmplări, nu mai ştii prea bine ce e real şi ce nu... Sau ce ai făcut şi ce nu.

– Ştiu foarte bine ce fac şi ce nu fac, certifică Sarah categoric. Iar omuciderile nu fac parte din lista mea de păcate.

– Încă... Viitorul e o necunoscută pentru noi toţi. Dar, cu atât mai bine, mă bucur că am lămurit partea asta.

– Ce organizaţie e asta? Poţi să-mi spui ceva despre ea?

– Eu pot. Ideea e dacă eşti tu pregătită să auzi, răspunde Rafael serios.

– Nu sunt, dar altă soluţie nu am.

– Aşa e. Zâmbeşte forţat, apoi o priveşte cu băgare de seamă. Ai auzit vreodată de Albino Luciani?

– Nu.

– A, da, normal, doar eşti ziaristă.

– Ce vrei să spui cu asta?

– Nu e evident?

Aparent, insinuarea ignoranţei ei nu era deloc evidentă pentru ea sau, de fapt, în afară de evidentă, era de neînţeles.

– Albino Luciani a rămas cunoscut în toată lumea drept Ioan Paul I, sau mai popular, „Papa zâmbitor". N-ai auzit de el?

– Ba da. Ioan Paul I. Am o vagă idee.

– Se poate să îmi defineşti şi mie vaga ta idee?

Sarah făcu un efort ca să localizeze în minte ceva care să îi amintească ce ştie despre Ioan Paul I, dacă ştie ceva.

– A, e cel care a fost Papă foarte puţin timp, nu?

– Da.

– Exact. O sută şi ceva de zile. Cred că prin secolul al XIX-lea. Nu ştiu exact anul.

– Nu e evident? se întrebă el oftând.

– Ce să fi e evident?

– Nimic, gândeam cu voce tare. Albino Luciani a fost Papă timp de treizeci şi trei de zile şi, contrar a ce ştii tu, mult mai recent, în 1978, mai exact între august şi septembrie.

– Doar treizeci şi trei de zile? Aşa puţin?

– Da. Foarte puţin timp pentru unii, prea mult pentru alţii. Moartea lui Ioan Paul I e un mare mister. Versiunea Vaticanului este că a suferit un atac de cord, dar alţii cred că a fost omorât.

– Omorât? Un Papă?

– Da. Ce te miră? Fii sigură că n-a fost primul.

– Dar de cine?

– Întrebarea nu e de cine, ci de ce. Mobilul e mai relevant decât făptaşul.

– Ok. De ce, atunci?

– Nu vreau să te plictisesc cu detalii prea tehnice, aşa că risc să te întreb altceva. Ai auzit vreodată de P2?

– P2? Nu, n-am auzit.

– P2, adică *Propaganda Due*, este o lojă secretă de inspiraţie masonică, ce vizează cucerirea puterii politice, militare, religioase şi financiare a tuturor comunităţilor în care se inserează. Loja P2 există din 1877 ca o ramură a *Grande Oriente d'Italia* şi era frecventată de membri care nu aveau posibilitatea de a se duce la propriile loje. În 1960 avea doar paisprezece membri. Când un bărbat, pe numele său Licio Gelli, a devenit Marele Maestru al P2, numărul a ajuns la o mie, într-un an. Iar la apogeul ei, avea două mii patru sute de membri, de la generali la politicieni, judecători, directori de televiziune, bancheri, profesori, preoţi, episcopi, cardinali, orice îţi trece prin cap.

Rafael se opreşte din vorbit când o maşină de poliţie îi depăşeşte în viteză, sirenele se învârt luminând toată strada. Pentru o clipă a crezut că se va opri în faţa Jaguarului şi îi va pune să iasă din maşină, dar nu s-a întâmplat.

– În 1967, *Grande Oriente d'Italia* îl expulzează pe Licio Gelli şi pe toţi membrii care aveau legătură cu P2 şi se îndepărtează de organizaţie, lăsând-o pe mâna Marelui Maestru, al cărui plan era să ajungă fraudulos în guvernul italian cu *Piano di Rinascita Democratica della Loggia P2*. Planul Renaşterii Democratice al Lojei P2. Care, de fapt, era un sistem totalitar, nu o democraţie, şi care practic i-a şi reuşit în '78, cel puţin prin influenţa pe care o avea loja. Evident că oricine o înfrunta risca să dispară prematur de pe faţa pământului. Multe crime, atentate şi chiar masacre au semnătura P2.

– Adică P2 l-a omorât pe Papă în 1978?

– Suntem încă la de ce, nu la cine.

– Ok. Înainte să îmi spui de ce avea P2 vreun interes să îl omoare pe Papă, vreau să ştiu ce am eu aşa special, sau cu ce parfum m-am dat, de se ţin după mine în 2006?

Rafael profită de un moment de liniște ca să capteze atenţia totală a celei care îl ascultă.

– Pentru că Dumnezeu a vrut să primeşti o listă foarte valoroasă. O listă cu numele membrilor organizaţiei. E foarte veche, are mai mult de 25 de ani, mulţi dintre ei au şi murit, dar poate aduce multe neplăceri multora care sunt încă în viaţă, dacă s-ar publica. E ceva pentru care merită să ucizi.

Dar Sarah deja nu îl mai ascultă cu aceeaşi atenţie, informaţia nou aflată o duce cu gândul la altele, mult mai neplăcute. Lista. Lista pe care o are la ea reprezintă nume ale membrilor defuncţi şi în viaţă ai organizaţiei P2. *Propaganda 2.* Lista pe care e şi numele care îi face inima cât un purice şi o aruncă în tumultul nesiguranţei şi al perplexităţii, numele tatălui ei, Raul Brandão Monteiro. Cum se poate? Cum să fie el membru al P2? Rafael îi citeşte gândurile, dar nu zice nimic, nu adaugă, nu elucidează nimic. Este un drum pe care trebuie să îl urmeze numai ea. Zeci, sute, mii de întrebări, o discuţie care să îi ajungă cât toată viaţa, are atâtea încât nici nu ştie de unde să înceapă. Poate ar fi mai bine să aleagă ceva mai uşor pentru început.

– Faci parte din P2?

Rafael se gândeşte câteva secunde înainte să răspundă.

– Fac parte din ceva superior. Ceea ce mă conduce e un plan, un Mare Plan, din care se întâmplă să facă parte şi P2.

– Nu înţeleg. Adică cine mă urmăreşte nu e P2, ci o organizaţie şi mai mare?

– Hai, Sarah. Parcă aveai o logică mai bună. Suspinul lui Sarah îi dă de gol nelămurirea. E mai bine să clarifice lucrul ăsta fără niciun fel de artificiu. P2 te urmăreşte. Punct final, asta am lămurit. Cât despre legăturile mele

cu P2, trebuie subliniat că s-au terminat acum câteva minute, când ai intrat în maşină. De fapt, eram un infiltrat.

– Un infiltrat? Dacă nu poţi să îi învingi, alătură-te lor?

– Mai mult sau mai puţn... Rafael se gândeşte câteva clipe înainte să continue. Alătură-te lor şi distruge-i din interior. Evident că munca mea e compromisă de acum. P2 nu mai umblă doar după o femeie, ci şi după un bărbat. Şi, crede-mă pe cuvânt, că ne vor găsi... mai devreme sau mai târziu.

– Atunci la ce ne mai ajută discuţia asta? Dacă tot murim... Întreabă Sarah exasperată, mai mult către ea decât către Rafael.

– Totul depinde de ce cărţi putem juca, conchide Rafel surâzând. Ai lista cu tine?

Sarah scoate hârtiile din buzunarul hanoracului, le alege pe cele două care alcătuiesc lista şi i le dă lui Rafael. El le analizează în linişte, fără să încetinească. După câteva momente i le dă înpoi lui Sarah.

– Mai ştii pe cineva de acolo în afară de tatăl tău? întreabă Rafael.

– Păi, după ce mi-ai povestit, sunt sigură că numele astea apar probabil toate pe Google, probabil descrise ca mari personalităţi.

– Se poate. Dar uită-te cu atenţie.

Sarah parcurge coloanele primei pagini, rând cu rând, cu multă atenţie. Lumina slabă îngreunează cititul. Acum că are mai multe informaţii, nu o miră preponderenţa numelor italieneşti. Observă că numerele de dinaintea fiecărui nume sunt aleatorii şi nu au niciun algoritm. După fiecare număr urmează şi o literă, câteodată două sau trei.

– Numerele nu sunt în ordine. Şi au şi nişte litere.

– Sunt numerele de înregistrare ale fiecăruia în organizaţie şi locul naşterii. De exemplu... Ia din nou hârtiile

pe care Sarah le ţinea în mână. Să îl luăm pe ăsta, chiar s-a nimerit, Marele Maestru.

440ARZ Licio Gelli

– Numărul înregistrării e 440 şi e din Arezzo. Ai înţeles?

– Da. Răspunde Sarah, căutând repede numele care o interesează.

843PRT Raul Brandão Monteiro

– PRT. Portugalia.

– Nici nu erai născută când s-au întâmplat toate astea.

– Nici tu.

Rafael zâmbeşte.

– Poate să fi avut vreo cinci-şase ani.

Continuă să se uite la hârtii cu atenţie, până când dă de un alt nume cunsocut, rămâne cu gura căscată de mirare, niciodată să nu zici că nimic nu te miră. E acolo, cu aceleaşi litere ale maşinii de scris, fără nicio linie sau notă pe margine.

– MIL de la ce e...?

– Milano. Dar nu-ţi face iluzii. Încă nu era în politică pe atunci. Şi acum nu mai e membru P2.

– Da, dar a fost. Până şi primul-ministru italian? Până unde a ajuns... adică... nici nu ştiu ce să cred.

– Nu crede nimic.

– Ce adunătură de nenorociţi, răbufneşte Sarah dintr-o suflare, ca şi când i-ar fi ieşit pe gură fără să vrea. Se uită la el ruşinată. Scuze.

– Poţi să înjuri dacă vrei. Pe mine nu mă afectează, şi sunt sigur că nici pe ei.

Sarah se uită din nou pe listă. Dimensiunile oribile a ceea ce tocmai aflase, probabil o parte minusculă din

nenumăratele crime, înşelăciuni, minciuni, maşinaţiuni, înfăptuite de numele de acolo şi cine ştie câte altele care nu sunt scrise, unde e şi numele tatălui ei, care acum îi pare un străin. Cum se poate, după atâţia ani, ca cineva atât de apropiat, atât de important în viaţa ei, cel care i-a dat viaţă, care a crescut-o, care i-a oferit dragoste, afecţiune, valori pe care şi azi şi le aminteşte şi le foloseşte, poate să devină în câteva secunde o canalie total lipsită de principii? Chiar tatăl ei. Încearcă să îşi imagineze care îi erau limitele, până unde era sau ar fi capabil să meargă Căpitanul Raul Brandão Monteiro? Până la a răni? A tortura? A ucide?

– Ce sunt însemnările astea scrise de mână? întreabă, încercând să alunge gândurile rele.

– Unul din lucrurile care dau o valoare nepreţuită listei. Sunt însemnările lui Ioan Paul I.

– Pe bune?

– Pe bune.

– Şi ce înseamnă?

– Dă-mi să văd. Ia hârtiile. E o clasificare. A subliniat numele pe care le cunoştea şi funcţia fiecăruia. De exemplu, cel de aici, Jean-Marie Villot.

– Da, dar nu ştiu italiană.

– *Cardinal Segretario di Stato.* Este Cardinalul Secretar de Stat al Vaticanului.

– Şi el era membru P2?

– Da.

– Atunci el l-a omorât.

– Asta e o presupunere jurnalistică. Încearcă să nu cedezi tentaţiilor de genul ăsta.

– E o presupunere naturală. Dacă făcea parte din P2, şi P2 l-a omorât pe Papă, atunci...

– Încă suntem la de ce, şi nu la cine.

Sarah oftează frustrată. Oare se vor întoarce vreodată lucrurile la normal în viaţa ei?

– Ok, şi pe hârtia asta sunt tot notiţele Papei? Şi cheia asta, ce-i cu ea?

Sarah îi dă hârtia cu însemnările făcute în grabă. Rafael citeşte cu mare atenţie.

18, 15 - 34, H, 2, 23, V, 11
Dio bisogno e IO fare lo. Suo augurio Ÿ mio comando
GCT (15) - 9, 30 – 31, 15, 16, 2, 21, 6 – 14, 11, 18, 18, 2, 20

Se uită la cheie. Se schimbă la faţă văzând cu ochii.

– Ce înseamnă?

– Dumnezeu vrea şi eu îndeplinesc. Dorinţa lui e porunca mea. O italiană cam de lemn.

După câteva secunde întoarce maşina la o sută optzeci de grade cu mare îndemânare, aproape lovindu-se de un autobuz care claxonează în semn de protest.

– Ce se întâmplă? întreabă Sarah.

– Plecăm.

– Unde?

– Să ne întâlnim cu cineva care ştie.

– Ce să ştie?

Rafael intră în mare viteză pe o stradă strâmtă. Nu pare că o să răspundă la întrebare.

– Ce să ştie? Ai mai văzut ceva pe hârtie? insistă ea.

Maşina intră pe o stradă mai lată şi virează spre vest. Rafael accelerează, fără să îi pese de consecinţele vitezei, în cazul în care îl vede vreun poliţist, cum erau cei care au trecut pe lângă ei mai devreme.

– Da, răspunde în sfârşit, fără să mai adauge nimic, ca şi când acel unic cuvânt ar fi fost de ajuns. Apoi, ia mobilul.

– Ce ai văzut? întrebă Sarah e în mod evident exasperată.

– Am văzut un cod.

Capitolul 20

Bentley-ul se deplasează cu viteză moderată pe drumul de pământ bătătorit. Nu e unul din acelea înnămolite, chiar deloc, este îngrijit, cu arbuşti de-o parte şi de alta şi iarbă pe centru, pe unde nu calcă roţile. O porţiune care leagă vreo proprietate de drumul principal. De obicei moşiile sunt bine retrase în interiorul pădurii, ascunse de căile de comunicare. Astfel e şi mai uşor să controlezi intrările persoanelor autorizate sau străine, vreun gură-cască sau vreun hoţ, nu că ar fi prea mulţi prin locurile acestea.

Automobilul parcurge cei două mii nouăsute patruzeci şi trei de metri care despart drumul principal de porţile mari de fier automate. Se deschid, lăsând Bentley-ul să treacă, ceea ce demonstrează că e vorba de cineva apropiat de stăpânul casei, din moment ce şoferul nu a trebuit să oprească maşina de tot, nici să îl anunţe pe pasagerul de pe bancheta din spate.

Se opreşte lângă cele trei trepte care urcă la terasa de la intrare. Pasagerul nu aşteaptă să vină şoferul să îi deschidă portiera, aşa cum dictează eticheta, ci trage singur de mânerul de uşă şi iese afară dintr-un salt, energic. Nu sună la sonerie, nici nu bate la uşă, formează un cod de şase caractere pe tastatura fixată pe perete, în urma căruia uşa se deschide. Înainte de a intra înăuntru, scutură orice urmă de praf de pe costumul Armani, îşi îndreaptă gulerul sacoului şi abia apoi trece pragul vilei.

Cu siguranţă şeful sau Maestrul, denumirea din urmă e probabil cea corectă, având în vedere împrejurările de complicitate şi devoţiune, îl aşteaptă în sufragerie, nu pentru că aşa i-ar fi obiceiul, ci pentru că operaţiunile în desfăşurare din noaptea asta o cer. Fără alte întârzieri, se îndreaptă către ampla încăpere, unde bătrânul ascultă la telefon cu un aer livid.

Nu e nevoie de prea multă experienţă ca să îţi dai seama că lucrurile nu sunt prea roz. Dacă datele pe care le are despre evoluţia misiunii, obţinute înainte de călătoria lui de întoarcere, sunt încă actuale, atunci Geoffrey Barnes a făcut vreo boacănă pe undeva.

Eu nu ştiu cum reuşesc americanii ăştia să frigă şi să taie curcanul de Ziua Recunoştinţei. Probabil că au un manual de instrucţiuni, se gândeşte asistentul, în timp ce îşi drege vocea anunţându-şi astfel prezenţa. Bătrânul ridică privirea şi îl salută din cap. Ciuleşte urechile în timp ce prepară două vodci ca să îi ridice moralul. A învăţat de la şeful lui că cele mai rele decizii le ia o minte înfierbântată, o băutură revigorează judecata şi pregăteşte spiritul pentru bătălii dure. Mintea e o armă preţioasă care nu serveşte la nimic atunci când e invadată de furie şi îndoială, cei mai mari duşmani ai omului. După ce umple paharele cu licoarea alcoolică, soarbe imediat o gură şi aşteaptă concluzia convorbirii telefonice. Cuvântul care îi trezeşte atenţia e deranjant.

Infiltrat? Ar fi un motiv îndejuns de puternic să spulbere un plan. Şi explică paloarea bătrânului. Un agent dublu e întotdeauna ceva foarte periculos, mai ales când nu e detectat la timp.

Acum că a închis deja, e timpul să stea jos şi să bea ceva, apoi să stea de vorbă, să plănuiască şi să hotărască.

– Bănuiesc că situaţia s-a schimbat de ultima dată când am vorbit, spune asistentul oferindu-i un pahar bătrânului şi aşezându-se pe canapea.

Bătrânul se aşază şi el, cu greu, şi oftează. Rar îl vezi oftând, cu toate că în ultimul timp s-a mai întâmplat. În momente ca acestea asistentul îşi dă seama că îi stă alături de mai bine de cincisprezece ani acestui bărbat, care i-a fost ca un tată. Şi în tot acest timp a fost martor al declinului său, o privelişte tristă pentru cineva care l-a cunoscut în plină forţă fizică şi mentală.

– S-a schimbat foarte puţin, spune, după două înghiţituri de vodcă. Lucruri imposibil de prevăzut, atunci când elaborezi un plan.

– V-am auzit vorbind de un infiltrat, îi zice asistentul, nu sunt secrete între ei. Geoffrey Barnes are vreun trădător în filierele lui?

Bătrânul mai ia o înghiţitură, golind paharul.

– Ar fi fost mai bine, mormăie.

– Era mai bine? Cum adică? Privirea asistentului e impacientată şi plină de nesiguranţă şi nedumerire. Răspunsul e evident.

– Adică ce nu trebuie să se întâmple niciodată.

– Un infiltrat printre noi? intonează el ca pe o întrebare. Nici nu îmi pot imagina aşa ceva.

– Ei bine, ar trebui să începi.

– Dar unde? În Italia? Noii membri?

– Nu. S-a infiltrat în Gardă.

– *În Gardă?* Nenorocitul naibii. Aveţi idee cine e?

Bătrânul confirmă.

– Chiar el s-a declarat.

– Cine e? întreabă asistentul furios. Îl elimin chiar eu după ce mă asigur că nu o să uite niciodată de ce l-am trimis în iad.

– Jack, spune bătrânul pe un ton rece.

– Jack, care Jack?

– Jack Payne. Completează bătrânul, lăsându-l pe asistent câteva secunde să interiorizeze informaţia.

– Şi cine e el de fapt?

– Am pus deja să verifice. Dar probabil n-or să afle nimic. Adevărata lui identitate trebuie să fie foarte bine camuflată.

– Altfel l-am fi descoperit până acum.

Bătrânul oftează din nou.

– E o situaţie neprevăzută pe care trebuie să o rezolvăm rapid.

Asistentul se ridică, s-a calmat, acum da, pot lua hotărâri la rece.

– De acord, dar cred că mai întâi trebuie să ne concentrăm pe eliminarea ţintei, aşa cum era în plan. Asta cum merge?

– N-ai înţeles. Ea e cu el. Dacă îl prindem pe unul, îl prindem şi pe celălalt. Conchide bătrânul ridicându-se şi el.

– Credeţi că ar trebui să mergem la Londra?

– N-are rost. Hai să urmăm în continuare planul, dar rămânem atenţi la factorul surpriză, adică intrarea în scenă a unui infiltrat. CIA-ul, până la urmă, o să-i găsească.

– Dar poate să dureze.

– În orice caz, dacă mergem acolo nu rezolvăm nimic. Doar că punem presiune pe Barnes.

– Şi atunci?

– Spune-le să pregătească avionul pentru călătoria pe care o aveam programată, până atunci să-l lăsăm pe Barnes să îşi facă treaba. Nimeni nu poate trăi fără să se dea de gol.

– Mai ales în Londra, dar nu uitaţi că ea e acum însoţită de cineva care ştie cum să se ascundă.

– Da, ştiu. Dar dacă îl cunoşti pe Jack la fel de bine ca mine, în afară de faptul că acum e de partea cealaltă, ştii că nu îi stă în fire să întoarcă spatele luptei. Nici nu cred că vrea să devină un proscris pentru restul vieţii.

– Poate că e cel mai bine aşa. Mă duc să dau instrucţiuni echipajului.

În timp ce protejatul său părăseşte încăperea, faxul începe să zbârnâie. După câteva secunde înghite o hârtie albă care iese pe partea cealaltă scrisă şi cu o fotografie. Bătrânul ia hârtia şi se uită la poza lui Jack Payne, acelaşi care s-a prezentat Rafael pentru Sarah Monteiro. În josul paginii o propoziţie scrisă cu majuscule:

NO DATA AVAILABLE[1]

Mototoleşte hârtia în mână, dar furia iniţială a trecut deja.

– O să te prind eu, Jack, o spune cu certitudine, în timp ce se aude bocănitul bastonului care îi ajută piciorul vătămat, în drumul spre ieşirea din sufragerie. Are alte lucruri de făcut acum. Mai priveşte o dată hârtia boţită şi, înainte de a o arunca pe jos, şopteşte: O să te aducă ea până la mine.

1 – „Nicio informaţie disponibilă" (trad. din lb. engleză)

Capitolul 21

Acesta este faimosul Muzeu Britanic, gazda unor mari şi importante artefacte care alcătuiesc istoria şi cultura umană. Şi nu vorbim de câteva lucruri, mai mult de şapte milioane de piese care inventariază trecerea omului pe pământ, pe apă şi pe gheaţă. S-a deschis publicului în 1759 şi de atunci e vizitat anual de milioane de oameni, nerăbdători să se delecteze cu raritățile pe care lumea le colecţionează pentru noi, păstrându-le în cea mai bună formă posibilă, ca atunci când vor fi descoperite, să poată fi admirate în spaţii ca acesta. Vedetele muzeului sunt, fără doar şi poate, mumiile egiptene, regale, expuse în aripa egipteană ca reprezentare a arheologiei funerare a acestui popor, şi Piatra din Rosetta, prezentă încă din 1802.

Jaguarul parchează în faţa clădirii enorme, pe strada Great Rusell. Rafael şi Sarah se îndreaptă spre poarta de gratii, terminată în săgeţi aurii. Rafael se apropie de o uşă mică, lângă poartă, a gheretei paznicului.

– *Good evening*, salută Rafael.

– 'seara! răspunde celălalt, mestecând gumă. E un bărbat tânăr, îmbrăcat într-un costum de paznic.

– Aş vrea să vorbesc cu domnul Joseph Margulies, vă rog.

– Cu domnul Jospeh Margulies? Figura nu pare deloc simpatică.

– Da, ne aşteaptă.

– Staţi un pic. Bărbatul intră în gheretă pentru a da un telefon de confirmare. Nu-şi ia ochii de la Sarah. Aşteaptă.

Rafael îl sunase pe drum şi îi explicase că trebuie să se vadă urgent. La început păru reticent, dar apoi a acceptat, spunându-i că încă mai avea de lucru la o expoziţie temporară de la Muzeul Britanic, aşa că să vină să vorbească cu el acolo.

Pentru Sarah, liniştea e un prilej de gânduri dureroase. E un subiect greu de abordat, dar inevitabil.

– Unde... *hai, trebuie, curaj.* Unde intră tatăl meu în toată povestea asta? Ce poziţie are el în organizaţie?

– Asta trebuie să îţi spună el, nu eu.

– Minunat. Şi unde intră Papa în toată povestea?

– Pe post de catalizator.

– Catalizator? Adică?

Paznicul zelos confirmă întâlnirea şi îi lasă înăuntrul curţii care, de fapt, înseamnă tot afară. Gratiile hotărăsc ce înseamnă înăuntru şi ce afară.

– O să vină domnul să vă ia în câteva clipe.

– Mulţumim.

Nu e prima dată când veniţi la domnul Margulies, nu?

– Nu. Dar n-am mai venit niciodată la ore aşa nepotrivite, adaugă Rafael cu un zâmbet fals care se vrea timid.

– Dacă doriţi, puteţi să mergeţi lângă uşă.

Ce paznic simpatic, figura de ursuz cu care i-a primit poate face parte din tactica de a alunga intruşii, toţi trebuie să impersonăm personaje diferite de-a lungul fiecărei zilei. La muncă unul, acasă altul, încă unul cu prietenii. Nu e de mirare că există atâţia oameni cu dereglări psihologice.

Se îndreaptă spre intrarea principală a muzeului, pe centru, părţile laterale ale clădirii ies în afară, dându-i o formă de U alcătuit din linii drepte. Patruzeci şi cinci de coloane corintice străjuiesc faţada şi protuberanţele

laterale, ceea ce îi dă un aer imperial, susţin arcada de la intrarea principală, cu varii figuri în relief pe frontispiciul triunghiular, apoi încă un rând de coloane în spate şi în faţă, întărind punctul principal, acordându-i importanţa impunătoare a marilor intrări. Sarah se împiedică pe treptele care duc spre uşă.

– Dacă am fi venit într-o misiune secretă, ne-am fi dat de gol, zice Rafael pe un ton serios, deşi încărcat de umor.

– Dacă am fi venit aici în misiune secretă, nu am fi vorbit cu paznicul. Nici nu am fi intrat pe uşa din faţă.

– Corect.

– Ai de gând să-mi spui cum a funcţionat Papa pe post de catalizator?

– Lista pe care ai primit-o era în mâinile lui când a murit. Îi fusese trimisă de un alt membru P2, Carmine Pecorelli, avocat şi ziarist. Era directorul unui ziar în care publica tot felul de scandaluri, *L'Osservatore Politico*, care de fapt era un ziar finanţat de un fost prim-ministru.

– Cine?

– Mai bine să nu ştii.

– Şi ce pot să ştiu, până la urmă? îl întrerupe sarcastic.

– Ce încerc să-ţi povestesc. Sarah oftează şi se aşază pe prima treaptă, obosită.

– Continuă.

– Prim-ministrul ăsta era prieten bun cu Licio Gelli...

– Stai puţin, cine e Licio Gelli de fapt?

– Licio Gelli era Marele Maestru al P2, ţi-am mai spus. Un cameleon, un manipulator, câteodată de extremă-dreapta, alteori de extremă-stânga, a trecut prin toate posibilităţile, în funcţie de cum bătea vântul. Ca să îţi dau un exemplu, P2 combătea toate ameninţările de stânga, cu toate astea, Gelli a ajutat la înfiinţarea Brigăzii Roşii. Înţelegi despre ce fel de om vorbim?

– Ok. Atunci de ce i-a trimis Pecorelli lista lui Papa?

– Dacă îţi vine să crezi, pentru că vroia să facă bani. Lista era o formă de a-l presa pe Gelli să plătească. La început, *L'Osservatore Politico* servea scopurilor lui Gelli. Dar apoi Pecorelli s-a gândit că putea să îşi mărească averea, din moment ce lucrau cu bani furaţi. Şi avea de unde să îl stoarcă pe Gelli, anume dintr-un scandal fi nanciar în care fusese implicat furând de la statul italian mai mult de două miliarde de dolari în impozite pe petrol. Totul s-a petrecut cu ajutorul unor membri sus-puşi din P2, evident. A publicat câteva nume în ziarul lui, dar nu a mers niciodată atât de departe ca în cazul elaborării listei, trimisă cu doi ani înainte lui Paulo al VI-lea, care nu a băgat-o în seamă.

– Şi de ce nu a băgat-o în seamă?

Acum e rândul lui Rafael să dea din umeri neliniştit.

– Mai bine nu intrăm în discuţia asta.

– Atunci despre ce putem să discutăm? De ce cu Ioan Paul I a fost altfel?

– Pentru că el nu a ţinut-o secretă, chiar i-a contactat pe câte unii, ca să se asigure de autenticitatea ei. Iar Vaticanul nu e cel mai indicat loc pentru indiscreţii. Toţi pereţii au urechi şi ochi. Şi înainte ca hârtiile să ajungă la Papă, au trecut prin mii de mâini.

Sarah se ridică şi începe să se plimbe dintr-o parte într-alta, gânditoare.

– Dacă Papa avea lista în mână când a murit, cum de a ajuns la ea acel Firenzi şi mi-a trimis-o?

– Firenzi?

– Da, Valdemar Firenzi. Numele nu îmi e total necunoscut, dar nu reuşesc să pun degetul pe el. Ştii cine e?

– Nu ştiu.

– Cum nu?

– Sarah, nu pot să îţi explic cum şi de ce au ajuns hârtiile la tine, pentru simplul motiv că nu ştiu. Singurul

lucru pe care îl ştiu despre Firenzi e că lucrează la Vatican. Mai multe va trebui să îl întrebi pe tatăl tău.

– Pe tata? Dar ce rol are el aici?

– Am mai răspuns o dată la întrebarea asta.

Discuţia se opreşte acolo, întreruptă de sunetul paşilor în apropiere.

Sarah se uită la Rafael dezaprobator.

– Ce căutăm aici? întreabă în surdină.

– Am venit să descifrăm codul.

Bărbatul gras, în halat, de vreo şaizeci de ani, ajunge lângă ei, venind de dinăuntru. Rafael îl recunoaşte pe prietenul lui, Margulies.

– Domnule Margulies.

– Ce faci băiete? Asta e oră să-l deranjezi pe un bun creştin?

– Toate orele sunt de veghe pentru un bun creştin.

– Cine e asta?

Dacă e ceva ce Joseph Margulies nu are, sunt *Papas na língua*[1], deşi expresia i-ar putea jigni pe sfinţii părinţi, atât pe cel acum în funcţie, cât şi pe cei de dinainte, dar trebuie explicat că Papas sunt, în cazul de faţă, un substantiv feminin, Papas de mâncat, ceea ce înseamnă că referitul părinte nu are gura plină şi poate spune ce pofteşte, şi nicidecum că ar avea vreun ales de-al lui Dumnezeu în gâtlej, nici nu ar fi posibil, totuşi, explicaţiile nu supără pe nimeni, şi aşa nu rămâne nimic în ape tulburi.

– E o prietenă. Sharon... aaa... Arta anevoioasă de a inventa nume nu e unul dintre atuurile lui Rafael, Stone. Sharon Stone.

– Sharon Stone? protestează Sarah dezamăgită.

---

1 – Não ter papas na língua – (expresie idiomatică) a avea gura slobodă, a spune verde în faţă. Autorul face un joc de cuvinte între formele omonime ale pluralului Papas, la masculin pluralul lui „Papă", iar la feminin „terci" (n.t)

– Îmi pare bine, domnişoară Sharon. Se uită la ea cu înţeles. V-aş saluta cum se cuvine, dar din păcate, nu m-am spălat pe mâini.

– N-are nimic. *Cine mai e şi ăsta?*

– Bănuiesc că dacă ai venit la două dimineaţa să mă vezi, înseamnă că ai lăsat-o cel puţin gravidă pe prietena ta...

– Ce? izbucneşte ea.

– Nu, Joseph. Suntem amestecaţi în misiuni secrete, de interes naţional. Nu putem să-ţi spunem despre ce e vorba, altfel ar trebui să te omorâm. Dar am un fel de enigmă pe care vreau să ţi-o arăt, poate reuşeşti să mă ajuţi. Rafael scoate hârtia din buzunar şi i-o dă lui Margulies.

– Hmm. Doar atât a zis, apoi a rămas minute în şir uitându-se pe hârtie. De la interjecţia respectivăa rămas mut ca şi când i s-ar fi activat o structură alfanumerică din minte. Unul, două, trei, patru minute şi se trezeşte din transă. Mda, ar fi fost mult mai simplu dacă ai fi lăsat-o gravidă, să ştii. Dar o să văd ce pot să fac. Veniţi după mine.

Bărbatul ăsta nu poate fi pe bune.

Intră în muzeu, în clădire de data asta, şi după ce urcă o scară mare şi fac la dreapta şi la stânga de câteva ori, o iau pe un coridor lat şi întunecat, foarte lung.

– Nu faceţi zgomot, că treziţi mumiile, le sugerează Margulies cu voce tare, fără nicio jenă.

În ciuda nenumăratelor nedumeriri pe care le mai are, Sarah se simte acum ca o conspiratoare a curţii cerând ca răscumpărare suveranitatea mondială, fiind în posesia unui secret ce poate zdruncina din temelii Biserica şi câteva guverne, deşi nici ea nu ştie exact ce înseamnă.

– Nu te-a mai văzut nimeni demult. Pe unde ai umblat? întreabă Margulies, bătându-l pe umăr prietenos pe Rafael.

– Ei... am avut misiune pe afară, cum ţi-am spus.

– Da, da, sigur. Poveştile tale cu independenţa naţiunii. Cine te crede? Că trebuie să mă omori dacă îmi spui?

– E adevărat, Joseph.

– Unde ai agăţat-o pe micuţa asta?

– Nu m-a... încearcă să clarifice Sarah.

– Ah... în Rio de Janeiro... într-o mănăstire... o întrerupe Rafael pe Sarah din avântul de indignare.

– O călugăriţă, deci? Curatorul o priveşte cu respect. Are samba în sânge. Înţeleg.

– Nu aşa a fost... începe Sarah, dar Rafael o strânge de braţ.

– Am ajuns, anunţă Margulies, deschizând o uşă dublă a unei încăperi mari, plină de rafturi cu cărţi şi mese înşirate. Totul apare când Margulies aprinde luminile, nu pe toate, doar două lămpi care dau locului un aer sumbru. Sarah se simte din ce în ce mai mult transportată în alt timp, mult mai îndepărtat, de regi şi regine, pe când chiar domneau, şi nu erau doar un obiect emblematic. Margulies lasă hârtia pe o masă şi se duce la un raft anume.

– Ia să vedem, Criptografia.

– Ai nevoie de ajutor? se oferă Rafael.

– Nu. Stai jos acolo cu prietena ta.

Rafael se uită la Sarah şi cei doi ramân privindu-se câteva momente. Ochii ei pătrunzători îi săgetează ochii lui de şoim, se pare că cel prins aici e chiar pasărea de pradă, dezacorduri de înţeles.

– Ce dracu a fost asta?

– Curiozitatea a omorât pisica. I-am spus ce vroia să audă.

– A, şi asta vroia să audă? Că ai agăţat o călugăriţă braziliancă pe nume Sharon Stone?

– Nu o lua în serios. Scopul scuză mijloacele. Crezi că i-ar fi plăcut să audă adevărul?

– Nu ştiu. Dar adevărul e adevăr. Nu ai de ce să-ţi fi e ruşine de el.

Rafael o ia de amândoi umerii pe Sarah, şi o strânge cu oarecare forţă, ca să îi atragă atenţia. Gestul îşi face efectul.

– Adevărul ne poate omorî pe toţi, Sarah. Tu eşti dovada, încă vie. Nu uita.

Dublu efect, chiar, adevărul ne poate omorî pe toţi, înţelepte cuvinte, e înfricoşător să gândeşti aşa ca el, să priveşti aşa lucrurile, dar deocamdată asta e realitatea. Rafael îi dă drumul şi se uită la Margulies, înconjurat deja de trei cărţi deschise şi cu binecuvântata sau blestemata hârtie în mână.

– Unde l-ai cunoscut? vrea să afle Sarah.

– Pe Margulies? A fost profesorul meu acum mulţi ani şi, chiar dacă nu pare, e un om serios. A studiat la Vatican şi are cunoştinţe aprofundate despre criptografie. Dacă ăla e un cod, o să-l descifreze.

– Profesor de ce?

– Ăsta e un interogatoriu?

– Nu. Fac doar conversaţie.

– A fost profesor de teologie.

– Teologie? Ai terminat teologia?

– Printre altele.

– Şi atunci ce crezi despre stadiul în care a ajuns religia, încât cardinali la cel mai înalt nivel se poate să fi înlesnit moartea unui Papă, sau chiar să fi apăsat pe trăgaci, sau să îi fi pus vreun praf în pahar?

– Religie? Cine vorbeşte de religie? Dumnezeu n-are nimic de-a face cu asta.

Şi cu asta, Rafael se îndreaptă spre Joseph Margulies, în continuare cufundat în ştiinţele criptografiei, şi lăsând-o pe Sarah gândindu-se la ultimele lui cuvinte. De fapt, religia nu prea are legătură cu situaţia. Nici Dumnezeu Tatăl Cel Atotputernic, nici Iisus Hristos, fiul lui

Dumnezeu, nici sfinţii, nici devotatele rugăciuni Tatăl Nostru şi Ave Maria şi aşa mai departe. Nimic din toate astea nu se potrivesc cu ce a aflat noaptea asta. Sunt lucruri legate de politică, bani, corupţie, putere. Nimic mai mult.

– Măi băiete, asta o să-mi ia nişte ore bune. Trebuie să merg din aproape în aproape ca să văd ce tipar s-a folosit. Dacă e un cod sau un cifru. N-ai altceva de făcut?

Rafael se gândeşte o clipă.

– Ba da. Pot să copiez doar înscrisul pe o hârtie?

– Te rog.

Sarah se apropie de Rafael, nedumerită.

– Unde mergem acum?

– Ştii să ieşi de aici? întreabă profesorul Marguiles.

– Ştiu, staţi liniştit. Dacă aflaţi ceva, sunaţi-mă la numărul ăsta.

După ce transcrie cifrul sau codul, timpul va spune, îi dă lui Margulies o hârtie cu numărul lui şi iese, urmat de Sarah.

– Unde mergem?

– La tuns.

– Poftim? La ora asta?

Străbat lungul coridor şi refac drumul care dă la uşa principală din curtea clădirii. Încă cincizeci de metri până la poartă şi ghereta în care paznicul se uită la un film alb-negru. Apoi, ies în strada Great Russel.

– Dacă ne-am întâlnit cu directorul Muzeului Britanic la două şi jumătate dimineaţa, cred că putem şi să trezim un frizer la trei şi ceva.

– Dar chiar e nevoie? Vanitatea ta nu poate să mai aştepte până se rezolvă lucrurile?

– Dar nu vorbim de părul meu, draga mea. Al tău e prea lung.

Capitolul 22

Anumite întâlniri sunt menite să se întâmple, mai devreme sau mai târziu. Fie cu binele, cu răul, cu sănătatea, cu boala, cu o roată dezumflată, cu taximetristul care nu ştie limitele de viteză şi ne lipeşte de bancheta din spate rugându-ne să nu fie ultimul drum pe care îl facem, cu femeia visurilor noastre, şi a visurilor altora, cu nevestele noastre, cu bărbaţii, cu toate că pronumele posesiv nu prea sună bine când desemnează ca posesie ceva ce, de fapt, nu e al nostru. E simpla iluzie de a fi stăpânul unei fiinţe umane, când nici al nostru nu putem să fim. Şi pentru cine nu e de părerea aceasta, să le amintim de corpul nostru care într-o zi se opreşte pur şi simplu din funcţionare, iar noi nu putem să facem nimic pentru a evita asta.

Toate astea spuse ca să îl introducem pe acest bărbat în vârstă, care ne iese în cale. Se plimbă treaz, fără zig-zaguri dezechilibrate, în mijlocul puhoiului de necunoscuţi care, urmând teoria celor şase grade de separare, pot eventual să cunoască pe cineva care îl cunoaşte. Poate formula asta e folosită şi de serviciile de informaţii şi organizaţiile aferente, prin cele din urmă se înţeleg serviciile secrete statale, dar care, prin normă, sunt de partea răului, depinzând de punctul de vedere al obiectivului desemnat de către state. Ca să se înţeleagă mai bine, de exemplu Hitler a fost responsabil pentru exterminarea a milioane de oameni, un lucru total abominabil în ochii aliaţilor şi ai celor mai multe ţări, cu toate astea, din punctul

lui de vedere, acţiona corect, căci nimeni nu îşi consideră propriile acţiuni repugnante. Dacă mai menţionăm şi că Hitler era şef de stat, şi al unuia dintre cele mai importante, atunci putem să tragem concluzia că ţările nu au întotdeauna dreptate, nici nu sunt tot timpul de partea binelui, toate acestea pornind de la graniţa foarte fragilă dintre diferitele şi echivocele puncte de vedere, cele ale binelui şi ale răului.

Oricum ar fi, teoria celor şase grade de separare poate să explice foarte bine de ce este urmărit de câteva ore bune. Încă nu şi-a dat seama, e greu când e aşa aglomerat, ceea ce e îi face şi munca mai uşoară urmăritorului. Nu de mult au ieşit de la Teatrul Hilton, unde au văzut excelenta *Chitty Chitty, Bang Bang*, iar acum coboară către sud pe Avenue of the Americas, sau 6th Avenue, acelaşi lucru. Câţiva metri mai încolo, după intersecţia cu strada 38, bătrânul intră într-un bloc. Un portar îmbrăcat în costumul de rigoare îl salută respectuos.

Urmăritorul se mulţumeşte să observe de la o distanţă sigură. Se uită la numărul clădirii şi confirmă cu informaţiile de care dispune. Verifică, e casa bătrânului.

Nici nu dispare bine din raza lui vizuală, scoate mobilul din buzunar şi sună pe cineva. După câteva clipe, o dubă neagră se opreşte lângă el. Urcă şi rămân pe loc. Acum trebuie să aibă răbdare.

– Aici stă? Întreabă şoferul, într-o limbă oarecare estică, poate poloneză. Bărbatul în palton negru îi răspunde doar printr-un semn din cap afirmativ, fără să-şi ia ochii de la intrarea clădirii luxoase.

New York este într-adevăr un loc elegant, şic, ticsit de lux, vorbim de Manhattan, normal, altfel, ca orice oraş civilizat, are uscăturile lui, punctele negre rău famate care nu ne interesează acum, deoarece sunt în afara Manhattanului şi departe de 6th Avenue, unde s-au pus la pândă cei doi bărbaţi.

– N-a mers bine la Londra? întreabă iar şoferul.

– Nu.

– Auzi, da' de ce nu putem noi să intrăm acolo şi să îl curăţăm pe bătrân?

Bărbatul întârzie răspunsul, ca şi când se gândeşte la mai multe lucruri în acelaşi timp.

– Pentru că el e cheia.

Mai aşteaptă atenţi încă ceva timp. În sfârşit, îi spune şoferului să rămână atent la intrare, cât scoate o poză din buzunar. Un chip pe care l-am văzut deja, cel al lui Benedict al XVI-lea, actualul Papă. Apoi, ia o brichetă şi o apropie de spatele pozei, cu grijă, încălzind-o. Puţin câte puţin, chipul lui Benedict al XVI-lea dispare, revelând un altul, cel al bătrânului urmărit. De îndată ce sursa de căldură dispare, poza revine la imaginea originală, înfăţişându-l pe acelaşi Papă cu zâmbetul lui îngălbenit, făcând cu mâna credincioşilor.

– El e cheia.

Capitolul 23

MORO

9 mai 1978

Acest bărbat pe care îl vedem stând aici este Aldo Moro. Scrie o scrisoare către familie, încă una din multele pe care le-a scris, inclusiv lui Papa Paul al VI-lea şi şefilor partidului lui, de când e prizonier al Brigăzilor Roşii, în mâinile lui Mario, de cincizeci şi cinci de zile.

Cu toate că nu pare, bărbatul acum liniştit şi senin a fost primul-ministru al Italiei de cinci ori. Noul guvern, sub conducerea lui Giulio Andreotti, nu acceptă negocieri cu organizaţii teroriste, precum Brigăzile Roşii, care cer eliberarea unor deţinuţi politici. Din moment ce nu se pune problema de aşa ceva şi primul-ministru susţine că nici măcar deţinutul nu îşi doreşte vreo negociere cu asemenea oameni, nu se poate spune ce se va întâmpla cu Aldo Moro, lider al partidului *Democrazia Cristiana* la momentul răpirii, adică 16 martie 1978.

Din acea zi, Moro îl vede şi îi vorbeşte exclusiv lui Mario. La început erau interogatorii, încercări de a obţine informaţii, dar curând s-au transformat în lungi discuţii între cei doi. Moro s-a dovedit a fi un om admirabil în ochii lui Mario şi i-a câştigat respectul şi afecţiunea.

Moro a rămas profund dezamăgit de poziţia guvernului şi a militanţilor din partidul lui. Nici măcar unul nu a ridicat un deget ca să îl ajute, chiar dacă, în scrisorile pe care i le adresau, îi explicaseră că guvernul trebuie să

pună viaţa persoanelor pe primul loc. Majoritatea membrilor din *Democrazia Cristiana*, ca şi din guvern, inclusiv primul-ministru, credeau că Moro fusese constrâns să scrie acele scrisori şi că nu se potriveau cu viziunea lui asupra subiectului. Nimic mai greşit.

Poate Mario renunţă la solicitări şi se dă învins. Sau poate face o demonstraţie de forţă şi îl omoară pe Moro ca formă de intimidare, aşa viitoarele răpiri vor da rezultat. Sau poate Mario nu e decât un pion pe tabla de şah şi nu coordonează nimic, doar execută. Oricum ar fi, Moro e convins că nu va scăpa cu viaţă.

Să-l lăsăm pe Aldo Moro să îşi redacteze scrisoarea, în camera de pe Via Gradoli, şi să mergem în cealaltă încăpere a apartamentului, sufrageria, unde Mario răspunde la telefon. Mai sunt încă trei bărbaţi cu el. Doi se uită la televizor şi unul citeşte ziarul.

– Alo?

– Azi e, se aude o voce masculină la celălalt capăt al firului. Daţi drumul planului.

– E ca şi făcut, încuviinţează Mario.

– Mai sun peste o oră. Americanul vrea treaba rezolvată cât mai repede.

– E ca şi făcut, repetă Mario, apoi închide. Hai să terminăm treaba, le spune celorlalţi.

– Crezi că aşa e cel mai bine? intervine cel care citea ziarul, ezitant.

– Nu depinde de noi. Nu putem da înapoi.

– Sunt încă de părere că cel mai bine ar fi să-i dăm drumul. Am ajuns mult mai departe decât ne-am fi imaginat. Mesajul nostru a fost înţeles. Ei ştiu că nu sunt în siguranţă, spune acelaşi bărbat.

– Asta nu e lupta noastră, Mario, întăreşte unul dintre cei care se uita la televizor.

– Când ne-am apucat de treaba asta, ştiam unde o s-ajungă. Am fost de acord să o facem, argumentează Mario.

– Nu te baza pe mine să apăs pe trăgaci, îl anunţă acelaşi bărbat.

– Nici pe mine, avertizează cel de lângă el, şi care nu spusese nimic până acum.

– Ar trebui să-i dăm drumul. Nu suntem slugile nimănui.

– Nici nu mă gândesc. Îi pun capăt azi. Nu dăm înapoi, retează Mario, încercând să se convingă că decizia este una politică, şi nu a lui. Soarta lui Moro era decisă din 16 martie, era doar o chestiune de timp. Acum a venit vremea să o ducă la capăt.

Se duce la cameră şi învârte cheia în uşă. Aldo Moro este încă la masă, scriindu-le celor dragi.

– Ridicaţi-vă. Mergem, ordonează Mario, controlâdu-şi agitaţia.

– Unde mergem? întreabă Moro, încheind scrisoarea.

– Veţi fi transferat în alt loc, răspunde Mario strângând o pătură, fără să se uite nicio clipă în ochii prizonierului.

– Vă deranjează dacă vă rog să trimiteţi asta? Moro îi întinde scrisoarea.

– Va fi trimisă. Mario ia scrisoarea şi pătura la subraţ.

Cei doi se uită unul la altul preţ de câteva clipe. Mario nu suportă ochii limpezi şi sinceri ai lui Moro şi întoarce privirea spre altă direcţie. Nu trebuie să mai spună nimic. Moro a înţeles.

Coboară până la maşina din garaj. Moro, legat la ochi, merge în faţă, Mario îl ţine, urmat de ceilalţi trei. Cum ajung în garaj, îl pun să se urce în portbagajul unui Renault 4 roşu.

– Acoperiţi-vă cu pătura asta, porunceşte Mario.

După ce s-a acoperit, Mario, şi doar Mario, cu ochii închişi, încercând să îşi convingă conştiinţa că era inevitabil, că nu era altă cale, trage unsprezece gloanţe în el. Restul nu şi-au folosit armele. Planul a fost îndeplinit.

– Complimente din partea domnilor Kissinger şi Andreotti.

Capitolul 24

Rafael însuşi a tuns-o pe Sarah, transformând-o în aproape altă femeie. Toate astea în camera de hotel în care îi găsim. A fost o experienţă teribilă, pe care nu şi-o imaginase vreodată. Să rămână fără păr aşa? Nu e drept. Toată atenţia şi grija cu care l-a îngrijit atâţia ani, l-a spălat, l-a tratat, l-a curăţat, l-a uscat, toate produsele hidratante, reconfortante, ani întregi de pieptănare, îndreptare, totul a fost curmat de o foarfecă lacomă, mânuită de el, care a tăiat fără milă, fără niciun pic de respect sau teamă.

– Te urăsc! răbufneşte Sarah când se întoarce în cameră, înfăşurată într-un prosop.

– Gândeşte pozitiv. Dacă ai răbdare, o să fie la fel ca înainte, o consolează Rafael, întins în pat.

– Mi-ai rănit sentimentele mai tare decât toţi bărbaţii pe care i-am cunoscut.

– Dacă pui aşa problema, mă simt flatat.

Sarah se aşază pe marginea patului şi oftează. Un oftat adânc, de oboseală, descurajat, frustrat. Totul din cauza unei organizaţii care i-a furat toată viaţa ei normală, până la ultimul fir de păr lung.

– Cred că sunt şi mai confuză decât atunci când nu ştiam nimic.

Rafael schiţează un zâmbet.

– E normal.

Se aşterne liniştea pentru câteva momente, Rafael şi Sarah respectă tăcerea celuilalt. Sunt multe de digerat,

mai ales pentru Sarah Monteiro, nume noi, nume vechi cunoscute, personalităţi politice, religioase şi de alte facturi, înrudite, care până la urmă sunt tot nume vechi cunoscute; poveşti incomplete, dezvăluiri înfricoşătoare, loje masonice, mari maeştri, asasinate. Ce naiba de lume e asta în care trăim, dacă nici măcar cei care ne păzesc credinţa nu sunt de încredere, sunt meschini, mincinoşi şi se omoară unii pe alţii? Acelaşi lucru se poate aplica şi politicienilor. Şi întregii liste de aşa-zişi oameni de bine care umplu prima foaie pe două coloane şi jumătate din a doua.

– Ok. Pecorelli ăla i-a trimis o listă Papei. Şi din cauza ei a fost omorât.

– Nu te lăsa dusă de spiritul jurnalistic. Strică tot. N-am zis niciodată că din cauza asta a murit.

– Nu?

– Nu. Am zis că Sfinţia Sa ţinea în mână lista asta când a murit. Aşteaptă până ce formularea corectă e absorbită de conştiinţa lui Sarah. N-am zis niciodată că de asta a şi murit. Lucrurile rele se nasc din presupuneri greşite.

– Bine. Ajunge. Am înţeles că îţi plac la nebunie ziariştii. Reia firul poveştii. El i-a trimis Papei hârtiile în care îi denunţa pe cei din P2. Şi după asta? Ce i s-a întâmplat lui Pecorelli?

– A murit în martie '79 cu două gloanţe în gură.

– Ce oribil. Pot să presupun că l-a omorât Gelli ăla?

– De putut poţi, dar nu întotdeauna ce e evident e şi corect. De fapt, cine a ordonat asasinatul a fost fostul prim-ministru despre care ţi-am spus.

– Primul-ministru? Ce ţară mai e şi asta?

– Una ca toate celelalte. Dacă ai şti măcar jumate din ce se întâmplă în a ta, sau chiar aici, sau în orice alt loc din lume, ai fi îngrozită.

– Hm. Civilizaţia nu e decât un miraj.

– Asta cam aşa e.

– Şi de ce a ordonat fostul prim-ministru să fie omorât?

– Pentru că Pecorelli ştia prea multe. Mai exact, despre implicarea lui în Operaţiunea Gladio, nu ştiu dacă ai auzit de ea.

– Am o vagă idee. Un fel de serviciu secret cu o armată pregătită să apere democraţia de forţele comuniste, în aproape toată Europa, o operaţiune *stay-behind*, manevrată de CIA, MI6 şi de NATO...

– Şi de P2. Dar nici nu contează să ştii mai multe. Gladio e un caz încheiat şi judecat prin tribunale. Guvernantul ăsta a recunoscut de mult implicarea lui în răpirea şi asasinarea lui Aldo Moro, tot în 1978.

Sarah face ochii mari, tulburată de cantitatea mare de informaţii incredibile. Se ridicăşi începe să se plimbe dintr-o parte într-alta.

– O, Doamne. Dar nu au fost Brigăzile Roşii?

– Şi cine le-a înfiinţat?

Se gândeşte două secunde.

– Doamne, Maica Domnului.

– Mda.

Sarah se aşază din nou pe marginea patului, gesticulând încontinuu, fără să-şi lase mâinile să se odihnească, şi bătând din picior într-un ritm rapid.

– N-avem nimic de băut?

– Ba da.

Se ridică şi se duce la minibar, lângă uşa camerei. Se întoarce cu o sticlă de apă şi o cutie de Fanta.

– Apă sau Fanta?

– Apă, îi mulţumeşte ea, soarbe aproape totul dintr-o înghiţitură lichidul răcoritor care, cu toate că ar trebui să aibă efect contrar, nu ajută buzelor şi gurii ei uscate, persistă ariditatea carcteristică frenezieiei de întâmplări şi

confidenţe prea rapide pentru a fi înţelese într-un un ritm normal.

– Ai spus că Gladio era condusă tot de P2, în afară de CIA şi ceilalţi. Asta înseamnă că serviciile de informaţii din lume nu numai că ştiau de existenţa P2, ci se şi înţelegeau cu membrii ei?

– Exact. Şi nu doar ştiau, ci mai ştiu încă. Ca să îţi faci o idee, CIA finanţează P2 lunar cu unsprezece milioane de dolari. Şi cheltuiesc o grămadă de bani cu tine.

– Adică încă îi mai întreţin, şi azi?

– Şi azi. E o consecinţă a sfârşitului celui de-al Doilea Război Mondial. Sfârşitul lui Hitler, în loc să aducă pacea, a adus neîncredere între ţări, dispute de interese, începutul Războiului Rece care a dăunat tuturor. Aliaţii şi nemţii produceau din ce în ce mai mulţi spioni, iar serviciile secrete au fost o parte esenţială pentru deznodământul războiului. Fiecare se apără cum poate, iar serviciile secrete au devenit primordiale pentru state, mai ales pentru cele mai puternice. Putem să adăugăm şi traficul de influenţă, arma democraţiei moderne. Lumea întâi este în primul rând locul unde banii domnesc, nu bunul simţ.

– Loje masonice, politicieni, militari, servicii secrete... Până la urmă cine ne conduce?

– Teoretic suntem cetăţeni liberi.

– Bine, dar cine ne guvernează? E o mare caracatiţă manevrată de organizaţii secrete care manipulează guvernele pe care le votăm?

– E o teorie bună.

– Ba e o întrebare.

– O întrebare şi un răspuns.

– E înfricoşător.

– Atunci nu te mai gândi.

– O spui de parcă ar fi aşa uşor.

– Păi este, spune Rafael. Concentrează-te pe alte lucruri mai puţin terifiante.

Sarah lasă sticla pe care o ţinea încă, şi îşi freacă mâinile nerăbdătoare. E prea mult pentru ea. E prea mult pentru orice muritor de rând. Ce înlănţuire de minciuni. Pentru a căpăta puterea asupra celorlalţi, cu preţul sângelui celor care se opuneau.

Îl acuză pe Hitler, dar de fapt nu sunt mai buni decât el, se gândeşte. Orice e permis pentru a avea acces la puterea de decizie, la bani şi la toate avantajele pe care le aduceau, cum ar fi eliminarea inamicilor, a celor presupuşi şi a celor preconizaţi. Apoi îi învinuiesc pe alţii, cum e Sarah Monteiro, care stătea liniştită la moşia părinţilor din Beja. Şi când ajunge la Londra e acuzată că a omorât o grămadă de oameni, niciunul de prin preajma moşiei, cu atât mai puţin din Portugalia. Teama ei cea mai mare e că lucrurile vor rămâne până la sfârşit interpretate greşit şi niciodată nu va fi prins vinovatul, ca în cazul asasinării lui JFK, lui Aldo Moro, Papei Ioan Paul I sau al primului-ministru Sá Carneiro, îndepărtaţi de timpuriu din schemă, de oameni care cred că sunt Dumnezeu pe pământ.

– E înfricoşător, repetă. Ce facem acum?

– Ne întâlnim cu tatăl tău.

– Unde? E aici, în Londra?

– De unde vrei să ştiu? Tu eşti fiica lui.

– Nici nu mai ştiu dacă sunt fiica lui. Nu mai ştiu nimic. Totul e vraişte în capul meu.

– Sarah, te înţeleg perfect. Şi pot să-ţi spun că te ţii foarte bine, în ciuda circumstanţelor. Dar cred că tatăl tău are de-a face cu toate astea şi trebuie să fie următoarea noastră oprire.

– Şi crezi că nu păzesc graniţele? Şi acolo şi aici?

– Ba da, normal. Dar deja mă ocup de asta.

Rafael se ridică şi scoate un mobil din buzunarul hainei. Formează un număr şi aşteaptă. Când i se răspunde, începe să vorbească într-o germană fluentă: *Hallo. Ich benötige einige Pässe.* „Bună, am nevoie de nişte paşapoarte." *Ich bin dort in fünf Minuten.* „O să ajung în cinci minute."

Capitolul 25

– Pe cine ai sunat acum? întreabă Sarah, aşezată din nou în Jaguar, acum pe locul din faţă.

– Pe un neamţ care o să-ţi facă un paşaport.

– Doar mie?

– Da. Eu am mai multe.

– E de încredere?

– Nu.

– Cum aşa?

– Aşa bine.

– Adică ne băgăm singuri în gura lupului?

– Falsificatorii funcţionează pe bani. Asta îi stimulează în afacerile lor. Adică dacă cineva întreabă dacă ne-a făcut un paşaport, nu o să nege.

– Dar... insistă Sarah.

– Dar numai după ce îl plătesc. N-o să anunţe pe nimeni că am plecat, stai liniştită.

– Sunt mult mai liniştită, ironizează frustrată.

– Perfect.

Drumul nu durează mult, nici cinci minute, incluzând parcarea la uşa unui bar plin şi zgomotos. Alături e o uşă întredeschisă, pe care intră fără să bată. Urcă până la etajul trei, fără să le pese de un cuplu de adolescenţi care aproape se devorau pe scări. Cel puţin Rafael nici nu tresare, cât despre Sarah, ea nu reuşeşte să reprime o privire dezaprobatoare. Dar pentru ei e ca şi cum nu ar fi trecut nimeni şi continuă absorbiţi de pasiune, de alcoolul care

ia locul discernământului, afectând comportamentul, eliberând animalul instinctiv din interior şi, câteodată, provocând consecinţe pe termen mediu, să zicem nouă luni.

– Aivăzut? întreabă Sarah, indignată.

– Da, e un act natural.

– Un act natural pe nişte scări interioare?

– Când te loveşte...

– Oribil.

– Nu-mi spune că nu faci şi tu aşa ceva.

– Nu pe scările unui bloc.

– N-are nimic, mâine nici n-o să-şi aducă aminte.

– Dar îţi imaginezi ce consecinţe poate avea? Dacă rămâne gravidă, Doamne fereşte!

– Nu mi s-a părut că o obliga cineva.

Ajung la destinaţie şi Rafael sună la uşă.

– Nu te mai enerva, serios. Fiecare are *karma* lui, şi nu poate să o evite.

– Mie-mi spui. Uşa se deschide brusc, speriind-o pe Sarah, care scoase un ţipăt.

– Hei, frate, ce mai faci? îl salută neamţul expansiv.

– Toate bune. Tu?

– Bine. Intraţi. A, avem companie, super tare.

– Na, ştii cum e, spune Rafael făcându-i cu ochiul neamţului şi intrând.

Hans e un tânăr de nici douăzeci de ani. Falsificările lui, în afară că sunt rapide, sunt şi curate, nu trezesc nicio suspiciune la nicio graniţă, cel puţin din câte se ştie. În branşa asta, falsificările nu pot fi totuşi faimoase, ideea e tocmai să nici nu-ţi dai seama.

– Ia zi frate, ce-ţi trebuie?

– Am nevoie de un paşaport pentru domnişoara de aici, frate. Rafael vorbeşte pe limba neamţului, sau cel puţin aşa vrea să îl facă să creadă.

– Pentru domnişoara. Chiar acum. Am înţeles. Eşti super şmecher. Tânărul ia un aparat de fotografiat şi o trage de braţ pe Sarah.

– Stai aici, la perete.

Un perete aranjat pentru fotografii tip paşaport, cu nişte nori albi pe fond albastru, simbolizând atmosfera neutră pe care o cere o astfel de fotografie.

– Să nu râzi.

– Ce?

– Să nu râzi. Pentru paşapoarte trebuie poze în care subiectul e neutru, 'nţelegi? Tu eşti subiectul.

– Ok. *Nici tu nu eşti prea sănătos.*

Sarah simulează expresia neutră solicitată, nici râs, nici plâns, în timp ce Rafael se uită la un perete plin de poze.

– Cine sunt toţi ăştia?

– A, ăia? Păi, toate maimuţele care apar pe aici.

– Ai un portofoliu de nu se mai termină.

– Nu mă plâng. Conectează aparatul la calculator şi începe să lucreze.

– Auzi, ai vreo preferinţă la nume, la ţară? Sarah rămâne blocată. Nu se gândise la asta.

– Aaa...

– Sharon Stone, întrerupe Rafael.

– Ha, super tare numele. Cred că şi ştiu pe cineva cu numele ăsta.

Ce dubios, se gândeşte Sarah.

– Ţara poate să fie oricare din zona Schengen.

– Ok, frate. Ai cinci mii?

– Te-am lăsat eu vreodată fără bani?

Sarah vine lângă Rafael.

– De unde o ştii pe bucăţica asta?

– N-o ştiu. Ştiu pe cineva care o ştie.

– Pare că vă ştiţi de ani de zile.

– Ştiu. Nu e fantastic?

Hans se dedică falsificării, tastând informaţii la calculator şi lucrând poza pe care tocmai a descărcat-o. După puţin timp se ridică şi deschide uşa unui dulap. Se gândeşte puţin până ia mai multe paşapoarte noi de diferite naţionalităţi. Adevăratul maestru al deghizărilor peste frontiere.

– Mergi numa' prin Europa? întreabă neamţul.

– Bună întrebare. S-ar putea s-ajungem şi prin America, răspunde Rafael gânditor.

Sarah îl priveşte intrigată.

– America?

– Ok, frate. Atunci îţi dau unul franţuzesc şi unul american. Ăla francez e pentru Europa şi ălălalt pentru Statele Unite, înţelegi?

– Perfect.

Sarah îi priveşte intrigată, în timp ce Hans scoate două paşapoarte virgine, necompletate, unul nord-american, celălalt franţuzesc.

– Paşapoartele astea sunt adevărate?

– Păi de ce crezi că trec fără să fie detectate? i-o taie Hans, ca şi când întrebarea ar fi fost chiar stupidă.

– E ca şi cum te-ai duce direct la ambasadă, doar că aici poţi să-ţi alegi şi ţara şi să inventezi şi un nume, explică Rafael. E mai scump.

– Calitate, frate. Calitatea se plăteşte, se apără Hans. Se aude mobilul lui Rafael.

– Da?... Merge totul bine... Fără probleme deocamdată... Unde?... Mai avem o oprire şi după aia venim.

– Cine era? îl întreabă Sarah imediat ce a închis.

– De ce crezi că trebuie să îţi dau socoteală?

– Frate, eşti erou' meu, întrerupe Hans, impresionat de răspunsul lui Rafael. Pune cele două paşapoarte într-o imprimantă specială. Apoi le bagă într-un fel de scanner şi închide capacul etanş. Ok, frate. În zece secunde e gata.

Capitolul 26

Geoffrey Barnes e în continuare la telefon. De data asta vorbeşte în engleză şi tonul dominant lasă să se înţeleagă că interlocutorul nu mai e un şef. Şi dacă nici asta nu e o dovadă destul de convingătoare, e de ajuns să ne uităm la care telefon vorbeşte, nu e nici cel roşu, cel al Preşedintelui Statelor Unite ale Americii, nici al doilea, la care i-a răspuns italianul, aşa că, prin eliminare, nu poate fi decât cel folosit pentru a da ordine, pentru a controla, a supraveghea operaţiunile de pe teren. Douăzeci şi şapte de ani în serviciu şi o fişă a postului impecabilă oferă anumite conforturi. Poate să îşi ia, aproape întotdeauna, prânzul şi cina la ore fixe, ceea ce e esenţial, având în vedere că Geoffrey Barnes e un gurmand, deşi pasiunea lui dintâi e munca. Bineînţeles că alt confort pe care i-l oferă poziţia este faptul că nu trebuie să iasă pe teren, şi că poate coordona piesele operaţiunii după bunul lui plac, sub briza aerului condiţionat, ca şi când ar fi vorba de un joc de şah, ceea ce nici nu e o comparaţie deplasată.

Motivul telefonului este şeful operaţiunilor de pe teren, cunoscut sub numele de Charlie, nume de cod, evident, şi progresele misiunii *Ultimul Papă*, sau regresele ei.

– A dispărut? Barnes nu vrea, sau nu poate să transmită o senzaţie de exasperare agenţilor lui, dar adevărul e că, înăuntrul lui, se simte din ce în ce mai neliniştit de misiunea aceasta, o simte ca pe un ghimpe. Iar acum află că femeia a dispărut când Garda era pe urmele ei, ceva

de necrezut. Italianul i-a ordonat, dacă ne aducem bine aminte, să îşi ţină oamenii la distanţă, cât Garda avea grijă să elimine ţinta. Eşecul lor va avea cu siguranţă repercusiuni dar, înainte de toate, e o ameninţare gravă în ceea ce priveşte infailibilitatea Gărzii.

– Un infiltrat? Agent dublu? *Doamne, Maica Domnului*, îşi spune în gând, cu voce tare ar da prost. Ok, Charlie. Continuaţi să căutaţi. Nu se poate să fi devenit invizibili.

Pune receptorul în furcă şi se lasă pe spate în scaun, cu mâinile la ceafă. Respiră adânc. *Dacă nu apar, am încurcat-o.*

– Domnule? E cunoscutul nostru Staughton, care intră în birou.

– Staughton, spune Barnes ca şi cum i-ar da voie să spună ce vrea.

– Domnule, stăm tot în ariergardă, sau avem autorizaţie să trecem la acţiune?

Barnes se gândeşte câteva secunde, nu prea multe, ca să nu pară nehotărât. Aici totul e supus interpretărilor psihologice, până şi tăcerile.

– Momentan, avem amândoi undiţa. Cine vede primul peştele, atacă.

– Ok, răspunde Staughton zâmbind. Am interceptat un telefon către Poliţia Metropolitană de la Muzeul Britanic.

Capitolul 27

Jaguarul merge cu viteză moderată înapoi la Muzeul Britanic. Sarah, pe locul ei deja obişnuit, privind în faţă gânditoare, nervoasă. O femeie nu uită când e jignită, şi nu îi lasă nici pe ceilalţi să uite, dovadă expresia îmbufnată a feţei. Cea mai mare parte din comunicarea umană se bazează pe expresii şi gesturi, în dauna viului grai. Şi grimasa de jignire şi dispreţ funcţionează ca un mesaj, uşor de înţeles de cel căruia i se adresează, lângă ea, cu mâinile pe volan şi ochii la drum.

– Nu te aştepta să-mi cer scuze, spune Rafael, încercând să lămurească îndoielile asupra nefericitei fraze pe care i-a servit-o în apartamentul lui Hans. Dacă vroia să împace situaţia, nu a ales soluţia cea mai bună, pentru că nu asta vroia Sarah să audă.

– Te înşeli, ripostează Sarah, privindu-l în ochi de aşa natură încât să nu reziste confruntării prea mult şi să întoarcă privirea din nou la drum. O scăpare, perceptibilă sau nu, dat fiind că cineva trebuie totuşi să conducă.

– Mă înşel?

– Nu mă aştept la niciun fel de scuză.

– Nu?

– Nu. Dar, faţă de ce crezi tu, îmi datorezi explicaţii. Şi multe.

– Ştiu.

– Ştii? E rândul lui Sarah să se mire.

– Ştiu. Am răspuns aşa doar pentru că văgăuna unui falsificator nu e chiar cel mai indicat loc pentru planuri şi dezvăluiri.

– Atunci o să-mi spui cine a sunat?

– Tatăl tău.

– Tata?

– Da.

– Şi ce vroia? Nevoia de a afla e aşa de intensă încât o indignează. N-ar trebui să o intereseze, tatăl ei e un mincinos, un manipulator, un posibil ucigaş. N-ar trebui.

– Vroia să ştie cum stăm.

– Şi cum stăm?

– În limitele posibilităţilor, răspunde Rafael fără să-şi ia ochii de la drum.

Sarah fixează şi ea drumul în linişte. Cum e posibil să ţi se transforme viaţa complet în câteva ore, în câteva secunde. Ieri avea o viaţă normală, iar azi, la trei ore după miezul nopţii, nu mai ştie unde să se ascundă, a pierdut total controlul pe care cel puţin avea impresia că îl deţinea. Chiar dacă era doar o iluzie, era de o mie de ori mai bine să trăiască aşa decât să înfrunte cruda realitate. Vieţile oamenilor sunt jucării în mâinile celor puternici, iar aceştia din urmă nu ies niciodată la rampă. Adevăraţii deţinători ai puterii rămân în umbră, hotărând asupra vieţii fiecăruia, ale rivalilor, asupra ameninţărilor posibile, aliaţilor, asupra presupuşilor prieteni, care, la o pocnitură de degete, se pot transforma în duşmani daţi la o parte temporar sau definitiv.

– Dacă CIA finanţează P2, atunci deduc că ştiau de planul de a-l omorî pe Papă. Sau e tot o presupunere jurnalistică?

– E o supoziţie bună.

– Şi ce interes aveau ei să îl dea la o parte pe Papă?

– Asta cere un răspuns prea complicat.

– Am înţeles că totul e complicat. Dar încearcă totuşi cât poţi tu de bine, insistă Sarah, hotărâtă. Răspunsurile complicate nu pot fi amânate.

Rafael îşi întoarce privirea către ea pentru câteva secunde şi apoi oftează, redirecţionând-o către drum şi condus.

– Dacă analizezi harta geopolitică mondială din ultimii şaizeci de ani, nu vei găsi nicio schimbare care să nu fi avut şi mâna CIA-ului, adică a Statelor Unite ale Americii.

– Stai puţin, îl întrerupe, copleşită de cele auzite.

– Ţi-am spus că e complicat.

– Nu de asta. Îţi dai seama de ce spui?

– Fireşte. În ultimii şaizeci de ani nu a avut loc nicio revoluţie, lovitură de stat sau asasinat suspect care să nu fi avut şi implicarea CIA-ului.

– Păi, până la urmă nu sunt ei ăia buni?

– Depinde de unde priveşti. Dacă vorbeşti cu rudele miilor de persoane asasinate în numele CIA-ului, or să fie de altă părere.

– Dă-mi un exemplu.

– Îţi dau mai multe. Salvador Allende în Chile. Omorât într-o lovitură de stat condusă de Pinochet, care la rândul lui, era finanţat în întregime de CIA. Mai adaugă şi sutele de mii de oameni torturaţi, închişi şi omorâţi de acelaşi Pinochet. Sukarno, în Indonezia, îndepărtat pentru că se înţelegea bine cu comuniştii. Americanii i-au ajutat pe militari, prin Suharto, să îl dea jos. Mai mult de un milion de aşa-zişi comunişti au fost omorâţi într-o operaţiune de curăţare finanţată de ei. În Zair l-au pus pe Mobutu la putere, în Iran, Operaţiunea Ajax l-a dat la o parte pe primul-ministru Mohammed Mossadegh, ales în mod democratic, iar în Arabia Saudită au manipulat harta după cum au avut chef.

– Irak, completează Sarah.

– Da, dar acolo e prea evident. CIA susţine cu încăpăţânare existenţa unor arme de distrugere în masă. Măcar puteau să le planteze acolo ca să se prefacă mai târziu că le-au găsit. Eu aşa aş fi făcut.

– Acum îşi primesc răsplata.

– Nu. Acum alţi nevinovaţi plătesc pentru greşeli colosale ale unor organizaţii care nu îşi ştiu locul. Organizaţiile nu implică şi cetăţenii ţării pe care o reprezintă. Acţionează pe cont propriu, fără consimţământul cetăţenilor din ţara lor.

– Suntem toţi potenţiale victime ale terorismului.

– Ei au inventat terorismul. Acum sunt victimele a ceea ce ei înşişi au creat.

Sarah se foieşte neliniştită pe scaun.

– Complex. Atunci Papa a fost doar o altă victimă în mâinile lor.

– Da. Şi combină utilul cu plăcutul. P2 avea nevoie de asta, iar CIA n-avea nimic împotrivă. Ca în cazul lui Aldo Moro, deşi la el, era mai importantă prima parte.

– Există o singură persoană în lume pe care CIA nu a reuşit niciodată să o neutralizeze, în ciuda nenumăratelor tenative.

Sarah e numai urechi.

– Fidel Castro.

Capitolul 28

După cum ştim, Geoffrey Barnes coordonează oamenii pe teren de obicei din biroul lui, de la etajul trei al unei clădiri din centrul Londrei, a cărei adresă va rămâne secretă, după cum am spus. Cu toate astea, un telefon de la o anumită casă din Roma, mai exact de pe Via Veneto, l-a obligat să-şi mişte fundul de pe scaun şi să meargă mai mult decât de obicei. Mult mai mult. De fapt, a trebuit să se urce într-una dintre maşinile agenţiei şi să îl urmeze încă trei dube negre, fără să mai punem la socoteală agenţii care sunt pe teren asigurând zona.

– Tocmai plecam, îl informă vocea de la telefon. Şi vreau să se rezolve înainte să ajung la destinaţie. Ocupă-te personal de asta, sau nu te mai aşezi pe scaunul ăla. Mişcă-te.

Foarte puţini oameni îi pot vorbi aşa lui Geoffrey Barnes, dar cei care o fac au, de fapt, la fel de multă putere ca şi el, şi nu le poate face nimic. Se limitează să încuviinţeze din cap sau să bălmăjească un „Da, domnule", pentru a exprima desluşit că ce a fost ordonat va fi îndeplinit, fără greşeală.

– Ai mână liberă. A fost propoziţia cu care vocea şi-a luat rămas bun, fără vreun la revedere sau mai vorbim, doar autorizaţia de a acţiona aşa cum crede de cuviinţă, să îşi folosească piesele aşa încât să dea şah-mat cât mai repede cu putinţă. Altfel, mai bine nici nu se gândeşte la ce se poate întâmpla.

Aşa că, şi din această cauză, îl găsim pe Geoffrey Barnes cu arma în teacă, aşezat confortabil pe bancheta din spate a confotabilului MG, cu privirea deranjată de luminile de afară. Cum se poate să existe un inflitrat la un nivel atât de înalt? Implicaţiile vor fi dezastruoase. Şi unde mai pui că acum e şi mai greu să elimine ţinta. E obligatoriu să recupereze hârtiile şi să îl cureţe, dar dacă se confirmă duplicitatea agentului, nu va fi aşa uşor.

N-o să se termine bine, se gândeşte înainte de a alunga de tot spiritele rele. Ce trebuie făcut, trebuie făcut. N-o să-l facă o femeie sau un agent dublu, chiar dacă nu e orice agent dublu, să pice prost în faţa şefilor lui. Se va termina prost, cu siguranţă, dar pentru ţintă, pe numele ei civil Sarah Monteiro, aşa cum o ştie şi salvatorul ei. *Luate-ar dracu! Cum ai putut să-mi faci aşa ceva?* se vaită sincer. Apoi, îl vedem cu staţia radio în mână şi aplecându-se pe bancheta din spate din MG, cu o atitudine dominatoare. Aproape au ajuns la destinaţie şi trebuie să-şi poziţioneze corect piesele, de data asta incluzându-se şi pe el pe tabla de joc.

– Răspândiţi maşinile pe o rază de o sută de metri. Nu putem să ne dăm de gol.

– *Roger that,* se aude prin staţie.

Capitolul 29

Când sună telefonul mobil al acestui bărbat, care stă într-o dubă neagră în plin Avenue of the Americas din New York, trebuie să răspundă întotdeauna, căci cel care sună nu poate fi lăsat să aştepte. Singura scuză acceptabilă pentru aşa ceva e să fie mort. Morţii nu răspund la telefon, din câte se ştie. Din nou limba italiană domină conversaţia cu muzicalitatea ei specific latină, totuşi termenul potrivit în cazul de faţă nu e chiar conversaţie, întrucât bărbatul în palton negru se limitează la câteva interjecţii şi încuviinţări, în timp ce ascultă, cu mare atenţie, mesajul, ordinul, informaţia şi vestea. Totul spus fără slăbiciune sau delicateţe, pe un ton ferm, rigid şi nemilos. Vocea cuiva care ştie ce vrea şi încotro se îndreaptă, indiferent de implicaţii.

Sintetismul este şi el o calitate intrinsecă vocii care, în câteva secunde, a debitat toată informaţia, perfect inteligibil, fără să lase nicio îndoială interlocutorului, fie el literat sau nu. Cel care ascultă, un om de acţiune, şi nu de litere, vede în el un leu, pe cineva născut pentru a domina, un rege între oameni. Chiar dacă îşi doreşte să îl vadă în carne şi oase, doar gândul îl face să tremure până în măduva oaselor, şi nu sunt multe lucruri care să aibă aşa un efect asupra lui. Nici măcar o armă aţintită la cap, niciun cuţit la beregată.

Bărbatul închide telefonul în stadiul de extaz al cuiva care a vorbit cu Dumnezeu pe unde radio. Îşi

recuperează rapid expresia serioasă, nu e el omul care să fie văzut prea des zâmbind de echipa lui, deşi în acest moment aceasta se compune doar dintr-o persoană, şoferul.

– Deci? Şoferul nu a auzit niciodată vocea Maestrului, dar chiar şi aşa îl respectă enorm – cu toate că persoana aceea necunoscută îi insipiră mai degrabă teamă – prin simpatie cu incredibila veneraţie pe care şeful lui, aşezat pe locul de alături, un bărbat dur, o demonstrează pentru figura respectivă. Avem noutăţi?

– Lucrurile tot n-au mers bine în Londra.

– E aşa greu să o omoare pe una? Şi cu ajutorul CIA?

– Aveam un infiltrat.

– Cine? Noi, Garda?

Bărbatul nu răspunde imediat. E atent la traficul fluent din oraşul care nu doarme niciodată, neoanele intermitente, apelul la consum, cumpără de aici, îţi oferim asta dacă o să cumperi aia, ia trei cu banii de două, lunea e mai ieftin, mănâncă tot ce poţi cu cinci dolari. Moduri diferite pentru a spune dă-ne banii tăi. E la fel în toate oraşele din lume, e la fel în toate tranzacţiile, până şi cu ei doi care urmăresc intrarea în clădire. Până şi răpirea din Roma a fost plătită, ca şi eliminarea preotului Pablo din Buenos Aires, sau a bătrânului Felipe care s-a omorât înainte de a se lăsa omorât, la Prado, în Madrid, dar care a implicat costuri ce au trebuit răscumpărate apoi. Nimic nu se face gratis, iar idealurile nu ţin nimănui de foame.

– Jack, răspunde în sfârşit.

– Jack? *Jack?* Sunt siguri?

– A fugit cu ea. N-a mai apărut şi l-a omorât pe Sevchenko.

– Şoferul?

Celălalt îi răspunde dând din cap.

– Ce nenorocit, completează bărbatul de la volan, simţind pierderea colegului, mai mult din afecţiune profesională decât pentru altceva, până la urmă erau colegi de şofat. Jack. Cine-ar fi zis. Asta încurcă mult lucrurile.

– Chiar foarte mult. Atât de mult, încât Maestrul vine încoace.

Capitolul 30

– Am dori să vorbim cu domnul Margulies, îl anunţă bărbatul pe paznicul de la poarta Muzeului Britanic.

– Domnul Margulies e ocupat. Cine îl caută?

– Suntem de la poliţie şi am primit un telefon...

– A, da. Eu v-am sunat. Intraţi, intraţi. Îi primeşte cu un aer triumfător, lăsându-i să intre pe cei cinci bărbaţi la cravată în curtea pe care o cunoaştem deja. Aţi ajuns repede. V-am sunat nici acum zece minute. De obicei nu aveţi uniforme?

– Suntem agenţi în civil, spune cel mai gras, fluturându-i prin faţă rapid legitimaţia, îndeajuns cât să îl satisfacă pe paznicul care mestecă gumă. Am auzit că au fost aici doi criminali căutaţi prin toată ţara, inclusiv prin Europa.

– Tocmai de asta v-am şi sunat, răspunde paznicul. Adică, el nu ştiu dacă e criminal. Nu e prima dată când vine pe aici. Femeia, ea da. Am recunoscut-o imediat ce am văzut-o, de la ştiri, e portugheza aia care i-a omorât pe toţi oamenii ăia.

– Ziceaţi la telefon că au venit să-l caute pe un domn numit Margulies?

– Exact. Directorul Muzeului.

– Ştiţi ce vroiau de la el? întreabă tot cel mai gras.

– Habar n-am.

– Bine. Puteţi să ne duceţi până la el?

– Sigur că da. Veniţi după mine.

Înaintează toţi şase în şir indian, cu paznicul în frunte, grasul al doilea şi restul în spate. Parcurg drumul până unde se află profesorul Joseph Margulies, ocupat cu treburile lui criptografice. Zâmbetul paznicului zelos lasă să se vadă buna dispoziţie. A făcut bine să sune autorităţile, la numărul afişat pe ecran la Sky News.

Poliţia Metropolitană îi roagă pe toţi cei care o văd pe persoana din fotografie să sune la 0202...

La momentul respectiv, paznicul fusese scandalizat de ştire, o femeie care a ucis un agent secret american şi, ce l-a impresionat cel mai mult, doi sacerdoţi. Un chip aşa angelic ca al femeii care apărea pe ecranul televizorului nu ar fi dat de gol o asemenea cruzime. Ştim cu toţii că micul ecran exagerează mult faptele şi imperfecţiunile celor prezentate, dar chiar şi aşa nu părea deloc o ţintaşă profesionistă, o asasină de preoţi. Oricum, chipul îi rămăsese întipărit şi a cerut dreptate divină în rugile sale, dar nici nu se gândea că avea să o vadă la aşa puţin timp după, când ea şi bărbatul care o însoţea au apărut la poartă. A fost semnul de care avea nevoie. A cerut dreptate divină şi Dumnezeu i-a trimis o făptură întinată, capabilă de fapte macabre, şi i-a zis, fă ceva pentru sufletul acesta. N-a fost nici devreme, nici târziu, la început s-a temut pentru viaţa domnului Margulies, de aceea, s-a ţinut după ei. La ceva vreme după asta i-a văzut ieşind. Fir-ar să fie. A ratat şansa. Între timp, s-a dus să investigheze ce avea de gând directorul. Era cufundat în cărţile din jurul lui, cu gândurile şi judecata lui.

– E totul bine, domnule Margulies?

– Totul perfect, Dobins.

– Aveţi nevoie de ajutor?

– Nu. Poţi să te întorci la postul tău. Am doar de văzut aici nişte treburi pentru un prieten, îi dezvălui Margulies fără să-şi ia ochii de la cărţi şi de la hârtie. Or să se întoarcă peste puţin timp, aşa că trebuie să ma grăbesc.

Veşti bune. Răufăcătoarea venea înapoi. Asta era şansa lui. Aşa a vrut Dumnezeu. Altfel nu i-ar fi trimis toate semnele unul după altul.

Aşa se explică interceptarea convorbirii de către Poliţia metropolitană. Paznicul zelos se opreşte în faţa uşii unde se află Profesorul Joseph Margulies.

– Aici e.

Fără să mai stea pe gânduri, grasul scoate un pistol cu amortizor şi îl îndreaptă către paznic.

Bang. Bang.

– Scoateţi-l de aici, ordonă. Apoi deschide uşa şi intră în încăpere. Domnul Margulies? Numele meu e Geoffrey Barnes.

Când l-am contactat pe autor pentru a-i propune scrierea unei cărţi, prima „cerinţă" a fost să amestece ficţiunea cu realitatea. De ce? Răspunsul e simplu, pentru că ştiu din experienţă că în viaţa reală aşa se întâmplă. Multe dintre adevărurile istorice pe care le luăm de-a gata nu sunt altceva decât pură ficţiune. Moartea lui Ioan Paul I este unul dintre ele şi, credeţi-mă, nu e singurul.

Trebuie să recunosc că rezultatul m-a surprins plăcut. Ficţiunea se amestecă cu realitatea. Nu vreau prin asta să le dau de lucru cititorilor, ca să descopere ce e corect şi ce e greşit prin mijloace proprii. Vreau doar să vă gândiţi că nu tot ce pare sau e spus cu un zâmbet sincer sau cu o privire pătrunzătoare, corespunde adevărului.

Autorul m-a descris în aceste pagini printr-un personaj care aparent mă reprezintă. Am fost mulţumit de felul isteţ în care a descurcat iţele, folosindu-mă pentru scopul meu şi pentru al lui.

După toate teoriile conspiraţiei lansate în ultimii douăzeci şi opt de ani, aceasta închide cazul morţii lui Ioan Paul I. Dar trebuie să admit că m-am delectat copios în umbră, cu atâţia experţi care au comentat tema ca şi cum ar fi fost stăpânii adevărului.

Greşelile nu se atribuie locurilor sau instituţiilor, ci oamenilor care le frecventează şi care muncesc în ele.

Am fost membru al Lojei P2 şi, ca om, nu sunt şi nici nu pretind să fiu imun greşelii sau păcatului.

Totuşi, nu vă faceţi iluzii, Dumnezeu, şi numai El, mă va judeca.

29 septembrie 2005

BIBLIOTECA JUDEŢEANĂ "I.N. ROMAN"

crime scene 36

LUIS MIGUEL ROCHA
ULTIMUL PAPĂ
VOLUMUL I

„Iar pentru Sfinția Ta, Părinte Patriarh, Coroana lui Hristos şi zilele anilor lui Hristos." - *Sora Lucia către Albino Luciani, Coimbra, 11 iunie 1977*

„Să vă ierte Dumnezeu pentru ce ați făcut cu mine." - *Albino Luciani către cardinalii care l-au ales Papă în data de 26 august 1978*

În septembrie 1978, la doar 33 de zile de la numirea în funcție, Vaticanul anunța moartea Papei Ioan Paul I - un atac de cord, conform certificatului de deces, un mister rămas nerezolvat, conform altor opinii. Douăzeci şi opt de ani mai târziu, ziarista Sarah Monteiro primeşte un plic cu o listă de nume necunoscute şi un mesaj codificat. Iar lista se dovedeşte a fi o dovadă prețioasă pentru demascarea unui complot de proporții internaționale, care implică personalități politice şi religioase antrenate în incredibile abuzuri de putere, corupție şi crime. Rețeaua conspirativă pe care ziarista ajunge să o dezvăluie puțin câte puțin, o conduce către noaptea morții Papei Ioan Paul I. Un secret pe care Vaticanul îl păstrează de zeci de ani. Un thriller într-un ritm amețitor, bazat pe fapte veridice.

Excelentul roman al lui Luis Miguel Rocha, *Ultimul Papă*, este o altă tentativă de a dezvălui una dintre cumplitele taine legate de micul stat aflat în Cetatea eternă. Evenimente reale împletite cu altele imaginare, persoane de notorietate strecurate printre personaje fictive - iată o narațiune care naşte multe semne de întrebare şi te răscoleşte. *Codul lui Da Vinci* al lui Dan Brown nu este mai palpitant decât romanul lui Rocha. Ultimul, însă, are avantajul că scrie mai bine, în remarcabila tradiție a prozatorilor portughezi.

George Arion

ISBN 978-606-8139-75-3
9 786068 139753

Recomandat de:

AXN CRIME

Crimescene Publishing

FLACĂRA

TRITONIC

Foto coperta 1 © Photoinasson | Dreamstime.com